

προλεταριακή

Προβιτάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkemi.gr Σάββατο 8 Απρίλη 2023 ■ χρόνος 41ος φ. 938 ■ 1.50€

Μαύρος ο μετεκλογικός ορίζοντας του συστήματος για λαό και νεολαία

Αρνούμαστε τους κυρίαρχους

Αντίσταση-Οργάνωση

για το μέλλον που μας αξίζει!

Το ΚΚΕ (μ-λ) αυτοδύναμα στις εκλογές

Το «με ποιους» είναι ανοιχτό, το «με ποια πολιτική» είναι δεδομένο: θα ανεβάνε στην κλίμακα της αντιλαϊκής αγριότητας με βάση τη δυναμική της κρίσης, του πολέμου και των αδιεξόδων στα οποία παραδέρνει το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης στη χώρα μας.

Αυτές θεωρούμε είναι συνοπτικά οι απαντήσεις στα ερωτήματα που αφορούν τις επικείμενες εκλογές, αλλά και το τι θα αντιμετωπίσει ο λαός «μετά το παραβάν». Είναι «ανοιχτό» το ποια κυβερνητική λύση θα διαμορφωθεί, ποια θα είναι η διάταξη των κυρίαρχων δυνάμεων και των συμπληρωμάτων τους. Αλλά είναι δεδομένο το ποια θα είναι η πολιτική της όποιας κυβερνητικής λύσης.

Είναι δεδομένη αυτή η πολιτική γιατί είναι δεδομένη η τροχιά των διεθνών γεωπολιτικών και οικονομικών εξελίξεων, με βάση τη διαρκώς οξυνόμενη κρίση και τα νέα επεισόδιά της, με βάση την

ένταση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, που έχουν ήδη φτάσει στο επίπεδο του πολέμου στην Ουκρανία και με όσα αυτός ο πόλεμος κυοφορεί!

Αυτό το διεθνές πλαίσιο είναι που καθορίζει και τους όρους αναπαραγωγής και πλεύσης του συστήματος στη χώρα μας. Μια χώρα που είναι δεμένη με χίλια νήματα οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά με τους πάτρωνες της αστικής τάξης, τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της ΕΕ. Οι δύο βασικοί υποψήφιοι κυβερνητικοί διαχειριστές (ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ) και βέβαια τα υποψήφια συμπληρώματα της κυβερνητικής λύσης που θα διαμορφωθεί (ΠΑΣΟΚ και θα δούμε αν και ποιοι άλλοι θα χρειαστεί να καλεστούν) στην πραγματικότητα δεν έχουν «δικές τους» επιλογές και πολιτικές. Τα υποτιθέμενα «προγράμματά» τους δεν είναι τίποτε άλλο από «ανοιχτές επιταγές» στα ξένα αφεντικά της χώρας. Είναι προγράμματα που διαγκωνίζονται για την προθυμία

και την ευελιξία που έχουν όσον αφορά την υπηρέτηση των οικονομικών και γεωπολιτικών απαιτήσεων που (θα) έχουν οι προστάτες, απαιτήσεις που είναι και αντιτιθέμενες! Ο προεκλογικός καυγάς τους διαρκώς λιγότερο (έως και καθόλου) έχει και θα έχει στοιχεία δημαγωγίας και υποσχέσεων στον λαό. Και ολόένα περισσότερο αυτός ο αντιδραστικός καυγάς έχει στόχο να «πείσει» τον λαό να αρνηθεί τα δίκια του, να «ξεχάσει» την οργή του και να φορτωθεί ακόμα περισσότερο τα αδιέξοδα του συστήματος!

Η άρνηση του λαού και της νεολαίας να φορτωθούν αυτά τα αδιέξοδα και να υποταχθούν στους εκβιασμούς των κυρίαρχων δυνάμεων θεμελιώνεται με την επιλογή του δρόμου του αγώνα για ζωή και δουλειά με δικαιώματα! Αυτό είναι το περιεχόμενο της ψήφου που το ΚΚΕ(μ-λ) καλεί τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία να δώσουν στις εκλογές της 21 του Μάη!

(συνέχεια στη σελ. 2)

Προς εφαρμογή του νέου συστήματος αξιολόγησης στο δημόσιο η κυβέρνηση

σελ. 9

Νέα υπουργική τροπολογία Στην τελική ευθεία εξόντωσης των εμποροπαλλήλων

σελ. 9

10 Μάη Οι φοιτητικές εκλογές να συνεχίσουν να είναι υπόθεση κινήματος

σελ. 15

ΝΔ - ΣΥΡΙΖΑ - ΠΑΣΟΚ
Ίδιες αντιλαϊκές πολιτικές σε πολλές «αποχρώσεις»

ΣΥΡΙΖΑ
Όχι μόνο κυβέρνηση αλλά και ...προοδευτική υπόσχετα!

Το «Μεταβατικό Πρόγραμμα» του ΜέΡΑ 25
Κυκλώστε τις διαφορές

σελ. 12-13

Γαλλία
Μια αναμέτρηση ιστορικής κλίμακας που δεν μπορεί να σταματήσει!

σελ. 17

Μαύρος ο μετεκλογικός ορίζοντας του συστήματος για λαό και νεολαία

Αρνούμαστε τους κυρίαρχους

Αντίσταση-Οργάνωση για το μέλλον που μας αξίζει!

Το ΚΚΕ (μ-λ) αυτοδύναμα στις εκλογές

συνέχεια από σελ. 1

Κρίση, χρέος...

Εμφανίστηκαν ήδη, ενόψει εκλογών, δημοσιεύματα που προειδοποιούν πως σε λιγότερο από 9 χρόνια τελειώνει η «περίοδος χάριτος» και συνεπώς κάθε χρόνο η «χώρα» θα πρέπει να πληρώνει ετησίως 14 δισ. ευρώ μόνο για τόκους στους δανειστές-ληστές, ποσό που είναι σχεδόν διπλάσιο από αυτό που τώρα κάθε χρόνο δανείζεται! Συνεπώς για να μπορεί να «βγει» ο λογαριασμός -λένε τα δημοσιεύματα- θα «πρέπει» οι εκλογές να μην είναι ...ανέφελες αλλά να προετοιμάσουν το λαό για αυτά που έρχονται. Και αυτά που έρχονται δεν θα περιλαμβάνουν μόνο τα «προφανή», όπως την κατάργηση κάθε δικαιώματος στην περιθαλψη που βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη, αλλά και άλλα, όπως μια νέα επιδρομή στην ασφάλιση και τις συντάξεις!

Καθόλου τυχαία δεν είναι τα δημοσιεύματα αυτά. Ουσιαστικά απηχούν -αν δεν διατάσσονται και με συγκεκριμένο τρόπο- την κλιμάκωση των απαιτήσεων από τους «δανειστές» της χώρας, καθώς ξέσπασαν ήδη σε ΗΠΑ και Ευρώπη τα νέα επεισόδια της κρίσης, των οποίων η αντιμετώπιση προϋποθέτει (τουλάχιστον) την ένταση της καταλήστευσης των εξαρτημένων χωρών. Τουλάχιστον, γιατί βέβαια η αναζήτηση της διεξόδου από την κρίση στο επίπεδο των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων του πλανήτη έχει ήδη φτάσει στο επίπεδο του πολέμου.

Σε κάθε περίπτωση, αυτές οι «εθνικές αγωνίες» που δημοσιεύονται εν μέσω προεκλογικής περιόδου αποτελούν ταυτόχρονα την ομολογία (εκ μέρους του συστήματος) της κατάρρευσης των αφηγημάτων των κομμάτων του συστήματος!

- Τα νημόνια δεν «μας έσωσαν» από το χρέος, αντίθετα το έφτασαν σχεδόν στα 400 δισ. ευρώ. Στις συνθήκες των νέων επεισοδίων της κρίσης αναδεικνύεται και πάλι ως μοχλός των ιμπεριαλιστικών εκβιασμών και ως «όπλο» της αστικής τάξης και των κυβερνήσεων απέναντι στους εργάτες και τον λαό!

- Δεν βγήκαμε ποτέ από την «επιτήρηση», δεν γίναμε ποτέ «κανονική χώρα». Η επιχείρηση έντασης της λεηλασίας της χώρας και των δικαιωμάτων του λαού, οι πολιτικές της πιο άγριας εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης, που στο όνομα

του στόχου της «κανονικής χώρας» εξαπολύθηκαν από το 2010 ως σήμερα, μαζί με τα πιο βαθιά σκοτάδια του εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα έφεραν και βάθεμα της εξάρτησης. Η οικονομία της χώρας παραρτημοποιήθηκε ακόμα πιο πολύ, το ξεπούλημα και η υποθήκευση (Υπερταμείο) των υποδομών και του δημόσιου πλούτου γιγαντώθηκε και σήμερα τα ξένα αφεντικά με πιο ασφυκτικούς όρους ορίζουν και καθορίζουν το πλαίσιο των επιλογών των ντόπιων αφεντικών. Για τον λαό και τη νεολαία αυτά σημαίνουν όξυνση της εγκληματικής πολιτικής σε όλα τα δικαιώματά τους, στην ίδια τους τη ζωή.

- Δεν υπάρχει καμία «ανάπτυξη» που «μέρισμά της φτάνει στον λαό», όπως προκλητικά ισχυρίζεται η κυβερνητική προπαγάνδα. Βέβαια αυτό δεν χρειάζεται συστημικές ομολογίες για να «αποκαλυφθεί», αφού ο λαός «ζει» με πενιχρούς μισθούς και συντάξεις, άθλια μεροκάματα και αντιμετωπίζεται σαν ζητιάνος με τα ακόμα πιο προκλητικά «pass» που γίνονται καθεστώς. Αλλά αυτό που ομολογείται είναι ότι η επόμενη μέρα φέρνει ακόμα μεγαλύτερη φτώχεια, εξαθλίωση, εκμετάλλευση, κοινωνική βαρβαρότητα.

Συνεπώς, αυτές οι δημόσια εκφρασμένες «αγωνίες» για την ανάγκη να κλιμακωθεί η βαρβαρότητα θα μπορούσαν και να θεωρηθούν έως και υπονομευτικές για τα κόμματα του συστήματος που βρίσκονται σε προεκλογική εκστρατεία. Ωστόσο δεν είναι ατόπημα! Είναι η ωμότητα που έχει ανάγκη να επιδείξει το σύστημα κάτω από το βάρος των αδιεξόδων του και να «τάξει» στον λαό και τη νεολαία μια ζωή κόλαση. Το διαβόητο διάγγελμα Μακρόν για το «τέλος της αφθονίας», που λίγους μήνες μετά μεταφράστηκε στη νέα αντιασφαλιστική επιδρομή ενάντια στο προλεταριάτο και τον λαό της Γαλλίας, επιβεβαιώνει ότι αυτό ισχύει ακόμα και στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Πόσο μάλλον σε χώρες σαν την Ελλάδα!

Με αυτή τη γραμμή της ωμότητας ο Μητσοτάκης επιδιώκει το έγκλημα του συστήματος στα Τέμπη να το διαστρέψει σε αφετηρία νέων χτυπημάτων των δικαιωμάτων του εργαζόμενου λαού! Με την ίδια γραμμή η «αντιπολίτευση» του ΣΥΡΙΖΑ αρνείται ακόμα και τη λέξη «σεισάχθεια» που είχε πει στον προ-

Αθήνα 27 Μάρτη, διαδήλωση αλληλεγγύης στον γαλλικό λαό

εκλογικό οίστρο του 2014 και παρουσιάζει σχέδιο δόσεων 30ετίας για τα λαϊκά στρώματα που απειλούνται με έξωση και δεν μπορούν με τα εισοδήματά τους να καλύψουν τις ανάγκες επιβίωσής τους!

...Πόλεμος!

Παράλληλα με τα αδιέξοδα και τη μαυρίλα που συσσωρεύεται στο κοινωνικοοικονομικό πεδίο, η χώρα βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της εμπλοκής της στον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία, ως βάση και εργαλείο των ΑμερικανοΝΑΤΟϊκών. Ένας πόλεμος που διαρκώς φουντώνει, απειλώντας με τα χειρότερα ολόκληρη την περιοχή, την Ευρώπη και τον πλανήτη.

Αλλά και μια εμπλοκή που βαθαίνει και χάριν του αντι-ρώσικου μετώπου που απαιτούν οι ΗΠΑ και παράγει τις πιο επικίνδυνες ακροβασίες, όπως την «ανακάλυψη» του υποτιθέμενου «ιρανικού δικτύου τρομοκρατών»! Θα ήταν απλώς γελοίο αν δεν ήταν τόσο σοβαρά επικίνδυνο η λεγόμενη «εξωτερική πολιτική» της χώρας και οι σχέσεις της με άλλες χώρες να διαμορφώνονται από τόσο κακοστημένα σενάρια! Σενάρια που αποτελούν ένδειξη των υπηρεσιών που θα καλεστεί να προσφέρει η χώρα, που γίνεται όλο και περισσότερο στόχος της ρώσικης πλευράς στον πόλεμο αυτό.

Πίσω από τις εξελίξεις στον πόλεμο αυτό βρίσκονται και τα πιο μεγάλα ζητήματα των τυχοδιωκτισμών της αστικής τάξης και όσα αυτοί οι τυχοδιωκτισμοί μπορούν να φέρουν απέναντι στον λαό μας και τους λαούς της περιοχής. Βρίσκεται η διάψευση των μωροφιλοδοξιών για τον «πολλαπλασιασμό της κυριαρχίας» της χώρας και τη μετατροπή της σε «κόμβο και τροφοδότη ενέργειας» για την Ευρώπη, που υπηρετήθηκαν και προβλή-

θηκαν φανερά και από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και από αυτή της ΝΔ. Μια διάψευση που συμπλέκεται με την κατάρρευση του αφηγήματος της «ανάπτυξης», αλλά που επιπλέον βρίσκεται σήμερα αντιμετώπιση με το ερώτημα του αμερικανόπνευστου συμβιβασμού της αστικής τάξης της χώρας με την αστική τάξη της Τουρκίας. Την «επομένη» των εκλογών -που δεν είναι τυχαίο ότι συμπίπτουν χρονικά στις δύο χώρες- είναι βέβαιο ότι θα εκδηλωθούν πρωτοβουλίες «συνεννόησης» σύμφωνα με τις πολεμικές ανάγκες των ΗΠΑ. Αυτή η εξέλιξη από τη μια θα σέρνει ακόμα περισσότερο τη χώρα στην πολεμική δίνη και από την άλλη κάθε άλλο παρά θα είναι βήμα ξεπεράσματος του αντιδραστικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Είναι αξιοποίηση αυτού του ανταγωνισμού στην πιο επικίνδυνη κατεύθυνση, ενώ παράλληλα μπορεί να παράξει σοβαρές «παρενέργειες» και στις δύο αστικές πλευρές και να τροφοδοτήσει οξύνσεις.

Η εκλογική μάχη του ΚΚΕ(μ-λ)

Μπροστά στον ορίζοντα που διαμορφώνουν όλα τα παραπάνω, με δεδομένο το ξέσπασμα της μαζικής οργής λαού και νεολαίας με αιτία και καταλύτη το έγκλημα στα Τέμπη, αλλά και με «φόντο» τους μεγάλους αγώνες εργατών και λαών στη Γαλλία, στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο, το ΚΚΕ(μ-λ) δίνει αυτοδύναμα τη μάχη των εκλογών της 21ης του Μάη.

Θεωρούμε ότι είναι μια μάχη αναγκαία σε μια συγκυρία και κατάσταση φορτωμένη με πολλές και σύνθετες απαιτήσεις για τον λαό και τη νεολαία, για τα καθήκοντα που μπαίνουν στην υπόθεση της πάλης και του κινήματος. Θα συνοψίσουμε τις ανάγκες και τα καθήκοντα που

θέλουμε να υπηρετήσουμε με τη μάχη αυτή σε δύο σημεία.

Πρώτον, να σταθούμε απέναντι στους αντιδραστικούς εκβιασμούς ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, απέναντι στους εκβιασμούς για «ισχυρή κυβέρνηση» με ή χωρίς αυτοδυναμία, με ή χωρίς προοδευτικό προσωπείο. Να σταθούμε δηλαδή απέναντι στις εκλογικές αυταπάτες που κατασκευάζουν οι δύο κυρίαρχες δυνάμεις και τις συνοδευτικές που πλασάρουν τα υποψήφια συμπληρώματά τους. Αυταπάτες και απάτες αντιδραστικές που ζητούν από τον λαό και τη νεολαία να αρνηθούν τα δίκια τους και να αναζητήσουν λύσεις στις δυνάμεις που εδώ και χρόνια και δεκαετίες τους τσαλαπατούν τα δικαιώματα, τους κλέβουν τη ζωή.

Δεύτερον, να αναδείξουμε πως η άρνηση των κυρίαρχων δυνάμεων και των συμπληρωμάτων τους είναι απολύτως αναγκαία να συνοδεύεται από την κατεύθυνση και την απόφαση της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ, του ΑΓΩΝΑ, της ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ των μαζών. Αυτή και μόνο αυτή η κατεύθυνση είναι η πραγματική διεξόδος στην οργή. Ο δρόμος της μαζικής πάλης και της οργάνωσης των μαζών είναι ο μόνος δρόμος που φέρνει νίκες και κατακτήσεις, είναι η μόνη κατεύθυνση που συγκροτεί τους εργάτες, τη νεολαία και τον λαό σε δύναμη αξιόμαχη απέναντι στο αδίστακτο σύστημα. Αυτός είναι και ο μόνος δρόμος μέσα στον οποίο μπορεί να συγκροτηθεί η αναγκαία επαναστατική κομμουνιστική προοπτική, η προοπτική για Ανεξαρτησία και Σοσιαλισμό.

Απέναντι σε αυτόν τον δρόμο βρίσκεται η πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ, που σαν «συνεπής ΣΥΡΙΖΑ» παρουσιάζει στον λαό «πρόγραμμα διακυβέρνησης» για τη λύση των προβλημάτων του! Μια πολιτική που, εκτός των άλλων, επιβεβαιώνει με τον πιο αρνητικό για τον λαό τρόπο

ΕΝΙΟΧΟΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

τη θέση του Λένιν: «οι ρεφορμιστές είναι οι χειρότεροι εχθροί των μεταρρυθμίσεων».

Πρόκειται για μια μάχη δύσκολη μέσα στον δοσμένο αρνητικό συσχετισμό, μέσα στον καταιγισμό των «μεγάλων και μικρών» ψευτοδιλημάτων και εκβιασμών. Ωστόσο είναι μια μάχη που θα τη δώσουμε με εμπιστοσύνη στον λαό και τη νεολαία και με την αυτοπεποίθηση που αντιστοιχεί και θεμελιώνεται σε όλη την πάλη μας όλα τα προηγούμενα χρόνια. Θεμελιώνεται στις θέσεις μας και τη γραμμή μας, στις πρωτοπόρες μάχες και πρωτοβουλίες που πήραμε και δώσαμε σε όλα τα μέτωπα και τα ζητήματα της σκληρής και απαιτητικής τελευταίας 4ετίας. Από τον σημαντικό ρόλο μας στις απεργίες στα Πετρέλαια Καβάλας και τη Μαλαματίνα, ως τις σημαντικές παρεμβάσεις μας στην Cosco και τη ΛΑΡΚΟ. Από την πρωτοπόρα στάση μας στους φοιτητικούς αγώνες ενάντια στους νόμους Κεραμέως, ως τις πρωτοβουλίες μας για το σπάσιμο των απαγορεύσεων στην καραντίνα. Από τη σπουδαία πάλη των δυνάμεών μας στους εκπαιδευτικούς και τη συμβολή μας στους χώρους των

υγειονομικών, ως την πλούσια δράση μας στις εργατικές και λαϊκές γειτονιές της Αθήνας και των άλλων αστικών κέντρων. Από τις πρωτοβουλίες μας με σημαντικό κινηματικό αποτύπωμα σε πολλές πόλεις της χώρας στα μεγάλα μέτωπα πάλης (όπως τα 70 χρόνια ΝΑΤΟ, τον πόλεμο και τον νόμο Χατζηδάκη) ως την πρότασή μας για τον Συντονισμό δυνάμεων και συλλογικοτήτων, που σήμερα αλλά και μετά τις εκλογές αποτελεί την πιο αναγκαία κατεύθυνση για το κίνημα και την μαζική πάλη.

Πρόκειται για μια μάχη που αντί να κατασκευάζει διαφυγές από την πραγματικότητα (όπως κάνουν τα καμουφλαρισμένα πλέον «μεταβατικά» σχέδια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ) εξοπλίζει πολιτικά τον λαό και τη νεολαία, υπερασπίζεται και αναδείχνει το δρόμο της μαζικής πάλης για την «επόμενη μέρα»! Γι' αυτό η μάχη αυτή του ΚΚΕ(μ-λ) αφορά τον λαό και τη νεολαία και χρειάζεται να στηριχθεί πλατιά και ενεργητικά με κάθε τρόπο σε όλη την προεκλογική περίοδο και στην κάλητη μέρα των εκλογών, αλλά και αμέσως μετά στους αγώνες που θα ξεσπάσουν.

Αποψη

Από την ημερομηνία των πρόσφατων δολοφονικών-καταστροφικών σεισμών στην Τουρκία, ένας «άλλος αέρας» πνέει στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Εκατέρωθεν φιλοφρονήσεις, ανταλλαγές μηνυμάτων και δηλώσεις «φιλίας» και «συνεργασίας» συνθέτουν το νέο τοπίο. Η ελληνική πλευρά συνδέει τη «μεταμόρφωση» αυτή της Άγκυρας με την προσπάθεια της γείτονος να προσαρμοστεί στα δεδομένα που έχουν παραχθεί τους τελευταίους μήνες στην περιοχή. Χωρίς να το ομολογεί, αναφέρεται επί της ουσίας στην παρέμβαση των ιμπεριαλιστών και βασικά των Αμερικανών. Η τουρκική ανταπέδωσε τηρώντας ανάλογη στάση με αφορμή το έγκλημα των Τεμπών, βλέποντας ότι και η Αθήνα έχει ρίξει τελευταία τους τόνους σε Αιγαίο, Κυπριακό και ενεργειακά. Μάλιστα, ο Ερντογάν έφτασε στο πρωτοφανές σημείο να στείλει συγχαρητήριο μήνυμα ανήμερα την 25η Μαρτίου για την επέτειο απελευθέρωσης των Ελλήνων από τον οθωμανικό ζυγό!

κα» τμήματα του κοινωνικού κατεστημένου της χώρας μας. Σημείο των καιρών για τη συμβιβασμένη αριστερά της εποχής μας.

Αυτό που αποσιωπάται συστηματικά απ' όλες τις πλευρές που παίρνουν μέρος στη σχετική συζήτηση και... πράξη, βέβαια, είναι ο ρόλος του ιμπεριαλιστικού παράγοντα, πρώτα και κύρια των Αμερικανών. Αυτοί είναι που κόπτονται να «ρυθμίσουν» τις «εκκρεμότητες» στην περιοχή, αφού προέχει για τα συμφέροντά τους η μεγάλη, παγκοσμίων διαστάσεων σύγκρουση που κλιμακώνεται στην Ουκρανία. Είναι οι ίδιοι που επιθυμούν «ήρεμα νερά» σε Αιγαίο και Νοτιοανατολική Μεσόγειο. Γνωρίζοντας ότι, όσο κι αν προσπαθούν να χειριστούν τις υπαρκτές αντιθέσεις ρόλων και συμφερόντων υποτακτικών τους στην περιοχή, αυτές θα είναι πάντα έτοιμες να εκραγούν στην επόμενη στροφή. Το στοιχείο αυτό εξηγεί και τις απότομες «μεταπτώσεις» στη συμπεριφορά των δύο αντιδραστικών αστικών τάξεων, που έχουν άμεση σχέση με το πλασάρισμα στα γεωπολιτικά, ενεργειακά και οικονομικά «παιχνίδια» σε μια ευαίσθητη και στρατηγικά κρίσιμη περιοχή. Οι «Πρέσπες του Αιγαίου», λοιπόν, αν κι εφόσον φυσικά

Η νεολαία απέναντί στην φτώχεια και την εξαθλίωση

Σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα που έγινε από την Eurostat, το 26% των νέων ηλικίας 15 έως 29 ετών στην Ελλάδα βρίσκεται αντιμέτωπο με τον κίνδυνο της φτώχειας! Τα ποσοστά αυτά συμβαδίζουν και με την αντίστοιχη έρευνα της Eurostat τον Σεπτέμβριο του 2022, που αναδείκνυε ότι σχεδόν ένας στους τρεις Έλληνες «κινδυνεύει από φτώχεια ή κοινωνικό αποκλεισμό».

Τα παραπάνω νούμερα φυσικά είναι αρκετά «συγκρατημένα», εφόσον γνωρίζουμε πολύ καλά τα «μαγειρέματα» που γίνονται σε τέτοιες στατιστικές, ειδικά όσον αφορά την εργαζόμενη νεολαία. Χαρακτηριστικό είναι ότι νεολαίοι που δουλεύουν σε σεζόν (συμβάσεις λίγων μηνών ή ακόμα και ημερών) καταχωρούνται ως εργαζόμενοι με εισόδημα. Ουσιαστικά, φαίνεται με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι μεγάλα κομμάτια της νεολαίας ασφυκτιούν και αντιμετωπίζουν ζήτημα επιβίωσης.

Είναι ξεκάθαρο ότι το σύστημα έχει βάλει στόχο να διαμορφώσει μια νεολαία απόλυτα προσαρμοσμένη στον εργασιακό μεσαίωνα που έχει ετοιμάσει. Το σύστημα προχωρά και την επίθεση στο ιδεολογικό επίπεδο, προωθώντας μια σειρά

από αντιδραστικές απόψεις, αλλά και τη φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής, την κατάργηση του ασύλου, τα μαθητοδικεία και την καταστολή.

Στόχος είναι η προετοιμασία ευέλικτων και πειθήνιων εργαζόμενων, οι οποίοι προορίζονται για ελαστικές σχέσεις εργασίας, εργασιακή περιπλάνηση, ανεργία, μισθούς πείνας και επισφάλεια. Όλα αυτά συντελούνται σε μερίοδο που συνολικά ο λαός καλείται να ανταπεξέλθει στην πολιτική της φτώχειας, της ακρίβειας και της αβεβαιότητας.

Η νεολαία στην χώρα μας βλέπει μπροστά της το μαύρο μέλλον που της έχει ετοιμάσει το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Από τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου στα μνημόνια και την επίθεση, την πανδημία και τον πόλεμο, τον εργασιακό μεσαίωνα και το πρόσφατο έγκλημα στα Τέμπη. Η μαζική συμμετοχή νεολαίας την τελευταία περίοδο σε διαδηλώσεις, καταλήψεις, συνλεύσεις και απεργίες αναδεικνύει ότι υπάρχουν σοβαροί όροι αμφισβήτησης της πολιτικής που βιώνει στο πετσί της! Ο μόνος δρόμος για αυτή τη νεολαία είναι ο δρόμος του αγώνα και της πάλης!

Η ελληνοτουρκική «ανακωχή» στην υπηρεσία των αμερικανοΝΑΤΟϊκών συμφερόντων

Βαδίζουμε προς ανατροπή των επί πολλές δεκαετίες ισχυόντων ή πρόκειται για κάτι το εφήμερο; Κάθε σοβαρός αναλυτής υποστηρίζει το δεύτερο. Άλλωστε, όπως έχουμε κατ' επανάληψη τονίσει, οι αντιθέσεις των δύο εξαρτημένων αρχουσών τάξεων είναι τουλάχιστον από «στρατηγικής» άποψης αγεφύρωτες. Κάτι τέτοιο δεν σημαίνει, ωστόσο, ότι τακτικά δεν μετακινούνται, ανάλογα φυσικά με τα κελύσματα των αφεντικών τους. Υπό αυτό το πρίσμα, είναι εξηγήσιμες οι εκατέρωθεν μετατοπίσεις, ακόμη και οι... κυβιστήσεις. Όπως, λόγω χάριν, αυτές που αποκάλυψε σε δημοσίευσμά της η εφημερίδα «Εστία» (εδραζόμενες, προφανώς, σε εθνικιστές αντιλήψεις) που στηρίζονται σε στοιχεία από βιβλίο γνωστού μεγαλοεκδότη και καναλάρχη της Κύπρου. Αυτά φέρουν τον Μητσοτάκη να πιέζει τον τέως πρόεδρο Αναστασιάδη να «παγώσει» τις γεωτρήσεις στην κυπριακή ΑΟΖ. Μάλιστα ο Έλληνας πρωθυπουργός φέρεται να προκρίνει τη δημιουργία αγωγού μέσω Τουρκίας για την αξιοποίηση αυτών των κοιτασμάτων, με παράκαμψη (!) της Κύπρου. Το δημοσίευμα αυτό γνωστού δεξιού μεγαλοδημοσιογράφου «κόπηκε» από το Μέγαρο Μαξίμου απ' όλα τα ελεγχόμενα μίντια.

«Κάτι κινείται» στα ελληνοτουρκικά, επομένως, προλείποντας το έδαφος για πιο «ευέλικτες λύσεις». Ακόμη κι ο αρχηγός της ΝΔ, που ξιφουλκούσε ενάντια στον πρώτο διδάξαντα Τσίπρα για τη Συμφωνία των Πρεσπών, δείχνει διατεθειμένος να μετατοπιστεί από τις δήθεν «κόκκινες γραμμές» σε πιο «μειοδοτικές» στα ελληνοτουρκικά. Το γεγονός αυτό αναγκάζει ακόμη και την ηγεσία του ΚΚΕ να εμφανίζεται «ανένδοτη» αναφορικά με τα λεγόμενα κυριαρχικά δικαιώματα σε Αιγαίο, Κύπρο και Ανατολική Μεσόγειο, υποστηρίζοντας εδώ και χρόνια ότι η άρχουσα τάξη και οι κυβερνήσεις της είναι περίπου «ενδοτικές» προς την Τουρκία! Με άλλα λόγια, να βγάξει στο προσκήνιο μια τάση «αριστερού-κομμουνιστικού» εθνικισμού-σοβινισμού, απόλυτα συνδεδεμένη με τα όχι και τόσο «κοσμοπολίτι-

προκύψουν, δεν θα είναι τίποτε άλλο από την επιβολή της θέλησης των ΗΠΑ στις δοσμένες συνθήκες. Για την περιπλοκότητα των συμφερόντων, πάντως, αξίζει να υπενθυμίσουμε ότι ακόμη κι αυτή η υπαρκτή Συμφωνία των Πρεσπών δεν έχει ακόμη επικυρωθεί από την ελληνική Βουλή, σχεδόν μια ολόκληρη τετραετία από την ανάληψη της διακυβέρνησης της χώρας από τη ΝΔ! Ίσως επειδή είναι ήδη «ξεπερασμένη» από τη δυναμική των εξελίξεων στη Βαλκανική Χερσόνησο.

Ταυτόχρονα, η διαφοροποίηση της τουρκικής και της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής σε σχέση πάντα με τα ελληνοτουρκικά (αλλά και ευρύτερα, θα λέγαμε) αποδεικνύει με τον πιο εύγλωττο τρόπο τα όρια που έχουν οι εθνικιστικοί «τσαμπουκάδες», ιδιαίτερα όταν προσκρούουν στο σύνολο του πλέγματος της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Οι πιέσεις, οι εκβιασμοί και τα «τυράκια στη φάκα» είναι πολλαπλά και διαμορφώνουν αντικειμενικά το πλαίσιο κίνησης αρχουσών τάξεων αυτού του χαρακτήρα. Θα μπορούσε να θεωρηθεί και ως μια σχέση ετεροβαρούς σε σχέση με τις ΗΠΑ «αντιπαροχής». Η Άγκυρα για να πάρει την αναβάθμιση των υπαρχόντων και την αγορά νέων F-16 με τη συμφωνία της για την ένταξη Φιλανδίας και Σουηδίας στο ΝΑΤΟ και η Αθήνα για να λάβει την περιβόητη επενδυτική βαθμίδα των ομολόγων της από τους αμερικανικούς οίκους αξιολόγησης, την ώρα που έχει εκτοξευτεί το χρέος της. Εκεί που... «καίγεται» ο καθένας, λοιπόν. Το γεγονός αυτό από μόνο του αποτελεί αδιαμφισβήτητο στοιχείο των δυνατοτήτων και πιο ειδικά του βαθμού ανάπτυξης εκάστης. Και βεβαίως ελέγχου της κατάστασης, με το «καλό» ή με το άγριο, από τους αμερικανούς κι ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές.

Συμπερασματικά, οι εντάσεις και οι υφέσεις στις ελληνοτουρκικές σχέσεις ερμηνεύονται από τις επιδιώξεις βασικά των υπερατλαντικών γερακιών. Στον αντίποδα, το αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα των δύο λαών επιβάλλεται να είναι μόνιμα σε εγρήγορση!

Προσφορά

Ο σ Ν.Χ. προσφέρει 50 ευρώ στην ΠΣ στη μνήμη του πατέρα του.

Αμερικάνικες «κινήσεις ομηρίας» με υποκριτικό εργαλείο τα δημοκρατικά δικαιώματα

Ιδιαίτερα καταγγελτική για την Ελλάδα, όσον αφορά την τήρηση στοιχειωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων, ήταν η ετήσια έκθεση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ για το 2022. Μια έκθεση 43 σελίδων όπου παρατίθεται πληθώρα καταστάσεων και περιστατικών αστυνομικής βίας και «παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων», ιδιαίτερα σε βάρος νέων ανθρώπων, προσφύγων και μεταναστών, Ρομά ή ανθρώπων στοχοποιημένων με βάση τον σεξουαλικό τους προσανατολισμό. Ή ακόμα και κατά την καταστολή των συγκεντρώσεων και των διαδηλώσεων. Ενώ όμως, απ' τη μια μεριά, ισχύει πως όλα αυτά τα «περιστατικά» είναι πραγματικά, πιθανά, απ' την άλλη, να «ξενίζει» το γεγονός πως αυτοί που τα αναφέρουν και (υποτίθεται πως) τα καταγγέλλουν είναι τα αμερικάνικα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της άρχουσας τάξης της χώρας μας, της κυβέρνησης και των μηχανισμών τους. Σαφώς, όχι μόνο είναι πραγματικά, αλλά δεν αποτελούν καν «μεμονωμένα περιστατικά», «κρούσματα» ή κάποιου είδους «παρεκτροπή» από το ρόλο της αστυνομίας και των μηχανισμών καταστολής. Αποτελούν ακριβώς έκφραση του βασικού τους ρόλου ενάντια στον «εχθρό λαό». Στο πλαίσιο, μάλιστα, μιας πολιτικής που φασιστικοποιείται καθημερινά.

Η ανακίνηση του θέματος απ' τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, πέρα απ' τον υποκριτικό της χαρακτήρα, προφανώς δεν ξεκινά από μια αφετηρία... «δημοκρατικής ευαισθησίας». Όλοι γνωρίζουμε κι έχουμε δει, επανειλημμένα, ποια είναι η συμπεριφορά των αμερικάνικων δυνάμεων καταστολής απέναντι στους μαύρους, πόσες δολοφονίες -ακόμα και εν ψυχρώ- έχουν διαπράξει, τι κινητοποιήσεις -ακόμα και εξεγέρσεις- έχουν πυροδοτήσει, τι έκτασης και έντασης κρατική καταστολή έχει εφαρμοστεί. Για να μη μιλήσουμε για την κατάσταση στις αμερικάνικες φυλακές ή στο... Γκουαντάναμο! Η ανακίνηση του θέματος μέσω της έκθεσης του Στέιτ Ντιπάρτμεντ αποτελεί μάλλον ένα ακόμα μέσο «ομηρίας» για την ντόπια πολιτική διαχείριση του συστήματος. Πόσο μάλλον όταν προβλέπεται (ακόμα και μακρά) «αστάθεια» στο πολιτικό σκηνικό της χώρας, μετά τις εκλογές. Τα «μηνύματα» και οι πιέσεις έχουν ως αποδέκτες τόσο τη σημερινή κυβέρνηση (η οποία βέβαια αποδεικνύει καθημερινά την πλήρη ευθυγράμμιση της με τα αμερικάνικα σχέδια) όσο και τις μελλοντικές. Είτε αφορούν τη ΝΔ με πιθανές μελλοντικές εσωκομματικές αλλαγές, αλλά και προσώπων, είτε το ΠΑΣΟΚ ή τον ΣΥΡΙΖΑ. Με γνώμονα πάντα την ανάγκη των Αμερικάνων για πλήρη δέσμευση και ευθυγράμμιση των κυβερνήσεων στα σχέδιά τους, ακόμα και όσον αφορά τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Να μην ξεχνάμε, επίσης, πως ανάλογες κινήσεις πραγματοποιήσαν και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές όλο το προηγούμενο διάστημα (καταγγελία υποκλοπών, αλλά και «επαναπροωθήσεων» προσφύγων) βλέποντας την κυβέρνηση να «γέρνει» επικίνδυνα προς την «αμερικάνικη βάρκα»... Και όχι γιατί νοιάστηκαν για τα δημοκρατικά δικαιώματα.

...«Πλούσιο» ήταν ωστόσο το κατασταλτικό «έργο» της κυβέρνησης...

...καθ' όλο το διάστημα της διακυβέρνησής της, το οποίο έχει δημοσιοποιηθεί. Ενδεικτικά «θυμίζουμε»: Την περίπτωση αστυνομικής εισβολής στο σπίτι του σκηνοθέτη Ινδαρέ, μετά την εκκένωση διπλανής κατάληψης, και τη σύλληψη του ίδιου και των γιών του, τον Δεκέμβριο του '19. Την κατασταλτική επιχείρηση ενάντια σε νέους ανθρώπους στην Πλατεία Κυψέλης το Μάη του '20, αλλά και στη Νέα Σμύρνη το Μάρτη του '21. Την αστυνομική επίθεση σε αντιφασίστες στην Πλατεία Βικτωρίας τον Ιούλη του '20, όταν οι οπαδοί του Κασιδιάρη έστηναν ανενόχλητοι συγκεντρώση. Την καταστολή και τη διάλυση της μεγάλης συγκέντρωσης για τη δίκη της Χρυσής Αυγής, έξω απ' το Εφετείο, τον Οκτώβριο του '20. Τις απαγορεύσεις, την καταστολή και τις συλλήψεις στις 17 Νοέμβριο 2020 και στις 6 Δεκέμβριο 2020 στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις. Την καταστολή των

δημοκρατικά δικαιώματα

Το γαλλικό κατασταλτικό σώμα BRAV-M

Στις 26 Απρίλη η 3η εξ αναβολής δίκη των 62 αγωνιστών, συλληφθέντων της 6ης Δεκέμβρη του '20

Να αθωωθούν!

Για την Τετάρτη 26 Απρίλη έχει οριστεί η τρίτη εξ αναβολής δίκη των 62 αγωνιστών που συνελήφθησαν σε διάφορα σημεία της Αθήνας την 6η Δεκέμβρη 2020, επέτειο της δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, με εξωφρενικές και προσηματικές κατηγορίες, για «παραβίαση του άρθρου 285 του Ποινικού Κώδικα», για «διασπορά μολυσματικής νόσου» (της Covid-19) και λόγω της, κουντικής έμπνευσης, απαγόρευσης των δημόσιων συναθροίσεων «άνω των τριών ατόμων» που επέβαλε για την ημέρα εκείνη η κυβέρνηση, για να απαγορεύσει τις κινητοποιήσεις. Ανάμεσα στους συλληφθέντες βρίσκονται και 11 μέλη και στελέχη του ΚΚΕ(μ-λ) -μετά τον χαμό του συντρόφου μας, Ανδρέα Βογιατζόγλου, Γραμματέα της Οργάνωσης, τον περασμένο Οκτώβριο, που είχε επίσης συλληφθεί- οι οποίοι προσήχθησαν στην οδό Γραβιάς, όπου είχαν ανοίξει πανό καταγγελίας, κρατήθηκαν για 15 ώρες στη ΓΑΔΑ και στη συνέχεια συνελήφθησαν.

Πρόκειται για μια σαφή πολιτική δίωξη με στόχο την αγωνιστική πολιτική δράση. Μια δίωξη υποκριτική, τόσο γιατί οι συνθήκες κύκλωσης των αγωνιστών απ' τις αστυνομικές δυνάμεις, μεταφοράς και κράτησής τους στη ΓΑΔΑ όχι μόνο δεν απέτρεπαν, αλλά ευνοούσαν τη διάδοση μολυσματικής νόσου (αν σταθούμε στο επίσημο κατηγορητήριο) όσο και γιατί διώκονται αγωνιστές που έχουν πρωτοστατήσει σε κινητοποιήσεις για το δικαίωμα του λαού στην ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη, για πραγματικά μέσα προστασίας σε χώρους υγείας, εργασίας, σπουδών, μαζικής μεταφοράς, για άνοιγμα ΜΕΘ και για μαζικά δωρεάν διαγνωστικά τεστ. Μια δίωξη την οποία κατήγγειλαν και εξέφρασαν έμπρακτα τη συμπαράστασή τους στους διωκόμενους, δεκάδες αγωνιστές, συλλογικότητες, οργανώσεις, σύλλογοι, σωματεία εργαζομένων και μάρτυρες υπεράσπισης.

Ενόψει των προηγούμενων δικών (στις 29/11/21 και στις 16/9/22) είχε αναπτυχθεί μια πλούσια δράση από την Επιτροπή Αλληλεγγύης στους διωκόμενους-ες, για την ελευθερία στις κινητοποιήσεις, με διαδηλώσεις, εκδηλώσεις, παραστάσεις, παρεμβάσεις, συλλογή υπογραφών και άλλες πρωτοβουλίες. Ενόψει της δίκης στις 26 Απρίλη η συμπαράσταση αυτή πρέπει να εκφραστεί ξανά, με στόχο την πλήρη αθώωση όλων των διωκόμενων αγωνιστών, αλλά και την πλατιά καταγγελία της ποινικοποίησης και της καταστολής της αγωνιστικής δράσης, που είναι αυτή που δημιουργεί πρόβλημα στο σύστημα της εκμετάλλευσης και στις κυβερνήσεις του.

κινητοποιήσεων για την ικανοποίηση των αιτημάτων του απεργού πείνας Δημήτρη Κουφοντίνα, τον Μάρτη του 2021. Την επίθεση με χημικά στη συναυλία του Θανάση Παπακωνσταντίνου, στη Θεσσαλονίκη, το Σεπτέμβριο του 2022. Τις επιθέσεις στα Εξάρχεια για να στηθεί ο σταθμός του Μετρό, αλλά και στις γυναίκες που διαδήλωναν για τα δικαιώματά τους. Τις επιθέσεις στις τελευταίες μεγάλες απεργίες, στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη.

BRAV-M: Μηχανοκίνητο φονικό αστυνομικό σώμα σε δράση, στη Γαλλία

Αναφέρονται σαν οι πιο βίαιες αστυνομικές μονάδες για την καταστολή των μεγάλων διαδηλώσεων στη Γαλλία ενάντια στο συνταξιοδοτικό νομοσχέδιο. Έχουν καλυμμένα πρόσωπα, μαύρες στολές, κινούνται με μηχανές, ανά δύο, ή σε ομάδες και φέρουν, βέβαια, οπλισμό. Ονομάζονται Μηχανοκίνητες Ταξιαρχίες Καταστολής Βίαιων Δράσεων (Brigades de répression des actions violentes motorisées). Συγκροτήθηκαν το Μάρτη του 2019 απ' την κυβέρνηση του Μακρόν, για την αντιμετώπιση των «κίτρινων γιλέκων». Θεωρούνται συνέχεια άλλων κατασταλτικών σωμάτων με δολοφονική δράση, όπως αυτών που δολοφόνησαν τον ανυποψίαστο φοιτητή Μαλίξ Ουσεκίν, γιο μετανάστη, το 1986 και διαλύθηκαν μετά απ' αυτό. Ή άλλων ροπαλοφόρων σωμάτων, απ' την εποχή του Μάη του '68. Σημεία κι αυτά των καιρών, για την αντιμετώπιση του αγωνιζόμενου και εξεγερμένου λαού από τις ιμπεριαλιστικές δημοκρατίες.

Σύμβαση και αντιθέσεις για την επέκταση του Φράχτη στον Έβρο

Ενώ η σύμβαση για την επέκταση του φράχτη για την παρεμπόδιση της εισόδου προσφύγων και μεταναστών στον Έβρο υπογράφηκε παρουσία του Μητσοτάκη -σύμβαση κόστους 99,2 εκατομμυρίων ευρώ (βλέπετε, για τέτοιες επιλογές «λεφτά υπάρχουν»)- δεν μπορούν να κρυφτούν αντιπαράθεσεις γι' αυτήν στο πλαίσιο του ντόπιου πολιτικού προσωπικού. Κι όχι μόνο μεταξύ ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και εντός της κυβέρνησης. Κι αν ο ΣΥΡΙΖΑ παρουσιάζεται «αντίθετος», ενώ ως κυβέρνηση πρωτοστατούσε κι αυτός στην αντιπροσφυγική πολιτική (επί των ημερών του υπογράφηκε η συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας που εφάρμοσε), ο Δένδιας είχε εκφράσει ξεκάθαρα την αντίθεσή του, παρόλο που σήμερα προσπαθεί να τη «στρογγυλέψει». Είναι, άραγε, άσχετα όλα αυτά με τις επιδιώξεις των Αμερικάνων για την (υποτιθέμενη) «εξομάλυνση» της σχέσης των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, ιδιαίτερα μετά το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία; Κατά τ' άλλα ο νέος φράχτης, συνολικού μήκους 37,5 χλμ., θα περιλαμβάνει μεταλλικά κινκιδώματα, αντι-αναρροχητική λαμαρίνα, 4 φυλάκια, 7 παρατηρητήρια και φορητά εμπόδια...

Υπόθεση πακιστανών συλληφθέντων για τρομοκρατία:

Πόσο «πειστική» άραγε;

Δείγμα ακραίου ερασιτεχνισμού φαίνεται να χαρακτηρίζει την υπόθεση με τους δύο Πακιστανούς που «φέρονται» να ετοιμάζαν βομβιστική επίθεση σε εβραϊκό εστιατόριο στην Αθήνα, κατ' εντολή του... Ιράν. Πόσο «κοντά στην πραγματικότητα» είναι το να οργανώνεται τέτοια επίθεση -και μάλιστα με εμπλοκή ενός ολόκληρου κράτους, του Ιράν, που δεν ακολουθεί καν τις συνυποκείμενες τακτικές τύπου ISIS-μέσω... SMS και εύαλων τηλεφωνικών συνδιαλέξεων; Πώς μπορεί να στηθεί ένα τέτοιο «δίχτυο» αποτελούμενο από... 2 άτομα και μάλιστα χωρίς να διαθέτουν (αλλά να... ψάχνουν!) οπλισμό; Και γιατί επιλέχθηκε η Ελλάδα; Πιθανόν η «πρεμούρα» της ντόπιας αστικής τάξης και της κυβέρνησης να δείξουν προς τα ιμπεριαλιστικά τους αφεντικά -κύρια τις ΗΠΑ- πως «παράγουν έργο» και στο πεδίο της «εξιχνίασης της... διεθνούς τρομοκρατίας» να τους οδηγεί ακόμα και σε χοντρές... γκάφες!

Τουρισμός 2023

Η χώρα προς πώληση, οι εργαζόμενοι προς ξεζούμισμα

Η οικονομική βάση της ντόπιας αστικής τάξης διαχρονικά στηρίζεται στην εκμετάλλευση του εργαζόμενου λαού και στο ξεπούλημα του πλούτου της χώρας στο ξένο κεφάλαιο. Αυτή η διαπίστωση χαρακτηρίζει την εγκώρια οικονομία ως σύνολο, αλλά και επιμέρους κρίσιμους κλάδους της που λειτουργούν ως πυλώνες στήριξης της. Η διαχρονική κατεύθυνση της διαμόρφωσης όρων εργασιακού μεσαίωνα μαζί με την παραπέρα παραρτηματοποίηση-πρόσδεση της οικονομίας στον ιμπεριαλισμό επιταχύνθηκε δια πυρός και σιδήρου τα χρόνια των μνημονίων. Σήμερα, που η άρχουσα τάξη θεωρεί τα μνημόνια «ιδιοκτησία της», συνεχίζει να αποτελεί τη μοναδική σταθερά για την εξαρτημένη ελληνική οικονομία στη νέα φάση των μεγάλων αναταράξεων που έχει εισέλθει το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα.

Άλλωστε, αυτή υπήρξε και η πυξίδα που καθόρισε την πολιτική που προώθησαν με συνέπεια όλες οι κυβερνήσεις κάθε απόχρωσης. Η θεοποίηση των ξένων επενδύσεων, που

λίγο-πολύ εμφανίζονται να μας κάνουν τη χάρη να αγοράζουν κοψοχροιά ό,τι έχει παράξει η εργατική τάξη με τον κόπο της, το ξεπούλημα με fast track διαδικασίες στρατηγικών υποδομών όπως τρένα, τηλεπικοινωνίες, λιμάνια κ.τ.λ., η αξιοποίηση με ληστρικούς όρους φιλέτων από ξένα και ντόπια αρπακτικά, όλα αυτά αποτελούν «ευαγγέλιο» για την αναπτυξιακή πολιτική. Και φυσικά συνοδεύονται με τους «οδοστρωτήρες», τους νόμους και τις διατάξεις που ισοπεδώνουν κάθε λογής εμπόδιο για το επιχειρείν και απογειώνουν την εκμετάλλευση της εργαζόμενης πλειοψηφίας για να μπορέσει το κεφάλαιο να αβγατίσει τα κέρδη του.

Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται σε περίοπτη θέση η λεγόμενη τουριστική βιομηχανία. Είναι γνωστό ότι παρά το αυξανόμενο ειδικό βάρος του τουρισμού στο ΑΕΠ της χώρας, που αγγίζει σύμφωνα με εκτιμήσεις ως και το 25%, ο τουρισμός στην πραγματικότητα είναι υπό τον έλεγχο μεγάλων tour operator, όπως η TUI, που καθορίζουν κάθε χρόνο τις τιμές των τουριστικών πακέτων. Παράλληλα, έχει υλοποιηθεί εδώ και καιρό η παραχώρηση των περισσότερων αεροδρομίων, της βασικής πύλης εισόδου επισκεπτών στη χώρα, στη γερμανική Fraport, που είναι αυτή που διαπραγματεύεται με τις αεροπορικές εταιρίες τις πτήσεις τσάρτερ από το εξωτερικό.

Σε σχέση με τα καταλύματα-εστίαση, προορισμοί-βιτρίνα όπως η Μύκονος, η Σαντορίνη και άλλα νησιά του Αιγαίου ουσιαστικά έχουν περάσει στα χέρια funds που εκμεταλλεύτηκαν τις ανακατατάξεις από την κρίση κρέους της προηγούμενης δεκαετίας για αποκτήσουν τα καλύτερα φιλέτα. Εκεί οι επενδυτές λειτουργούν σαν κράτος εν κράτει, σε κα-

θεστώς πλήρους ασυδοσίας, καταπατούν αρχαιολογικούς χώρους, φράζουν παραλίες, χτίζουν και το τελευταίο τετραγωνικό. Και όπως αναδείχτηκε πρόσφατα με τον ξυλοδαρμό του αρχαιολόγου στη Μύκονο, έχουν συγκροτήσει ιδιωτικούς στρατούς από μπράβους για να προστατίσουν τα συμφέροντά τους. Ακόμα η Καθημερινή της Κυριακής (2/4/2023) έγραψε για ταίλανδοποίηση της Μυκόνου και για μαφία των επενδυτών!

Το ξεπούλημα δεν αφορά μόνο τις υποδομές. Τα τελευταία χρόνια επιταχύνεται η παραχώρηση σε ντόπιο και ξένο κεφάλαιο περιοχών ιδιαίτερης ομορφιάς και περιβαλλοντολογικής σημασίας. Πάνω από 15.000 στρέμματα γύρω από την πολυδιαφημισμένη παραλία Ναυάγιο στη Ζάκυνθο έχουν αγοραστεί από την κυβέρνηση του Κατάρ. Το Ελαφονήσι και τα Φαλάσαιρα στην Κρήτη, ακόμα και μικρά νησιά στο Ιόνιο και στις Κυκλάδες, δίνονται σε ιδιώτες. Στην πραγματικότητα, κάθε σπιθαμή γης διατίθεται προς πώληση, ολοκληρώνοντας τον εξανδραποδισμό των ντόπιων, που πρέπει να πληρώσουν χρυσάφι την πρόσβαση στη θάλασσα, για να ρίξουν μια βουτιά στον ίδιο τους τον τόπο.

Η άλλη όψη του νομίσματος είναι η γαλέρα που βιώνουν οι εργαζόμενοι στον τουρισμό. Η φετινή σαιζόν ξεκινά με προβλέψεις για ρεκόρ εισπράξεων, όμως οι ξενοδοχοϋπάλληλοι θα δουλέψουν με αυξήσεις-ψίκουλα, που τις καταπίνει η θηριώδης ακρίβεια. Μάλιστα, στη γενική συλλογική σύμβαση εργασίας που υπογράφηκε στον κλάδο τον προηγούμενο Δεκέμβρη, προβλέπεται και η επέκταση του καθεστώτος των απλήρωτων υπερωριών με αντάλλαγμα τα ρεπό στο τέλος της σαιζόν, όταν φυσικά θα έχουν φύγει οι τουρίστες. Η

εφαρμογή του νόμου 4808 (ν. Χατζηδάκη) νομιμοποιεί καθιερωμένες εργοδοτικές πρακτικές ετών και θα ανοίξει τον δρόμο για ακόμα μεγαλύτερο ξεζούμισμα. Η κατάσταση είναι τόσο τραγική, που η χρονιά ξεκινάει με πάνω από 100.000 κενές θέσεις εργασίας. Ακόμα και σε αυτές τις συνθήκες φτώχειας, πόσες σαιζόν να αντέξει ένας νέος να δουλεύει 6 μήνες δεκάωρα χωρίς ρεπό, σε ένα πανάκριβο νησί, να μένει σε μια τρώγλη από αυτές που στοιβάζουν οι μεγαλοξενοδόχοι το προσωπικό τους, για να βγάλει ένα μεροκάματο να περάσει ίσα ίσα το χειμώνα; Η απάντηση των ξενοδόχων στην έλλειψη προσωπικού είναι η εκτεταμένη εισαγωγή ακόμα πιο φθηνού εργατικού δυναμικού από το εξωτερικό και η εντατικοποίηση των υπάρχοντων εργαζομένων.

Η πίτα του τουρισμού πράγματι μεγαλώνει, ξένο και ντόπιο κεφάλαιο αναμένουν ρεκόρ εισπράξεων. Για τους εργαζόμενους, όμως, αυτό συνεπάγεται εκμετάλλευση δίχως όριο. Μεγάλες περιοχές της χώρας θα μετατραπούν τους επόμενους μήνες σε μια ιδιότυπη ειδική οικονομική ζώνη, όπου θα επιτρέπεται η κάθε πιθανή εργοδοτική αυθαιρεσία, για να γυρίσουν τα γρανάζια της τουριστικής μπίζνας.

Αυτή η δυστοπία συνιστά το περιβόητο τουριστικό θαύμα της χώρας. Είναι γέννημα θρέμμα του εξαρτημένου ελληνικού καπιταλισμού. Γι' αυτό οι προτάσεις που προσπαθούν να πείσουν την αστική τάξη να «εξορθολογίσει» το τουριστικό μοντέλο είναι το λιγότερο ανεδαφικές. Αυτό που στην πραγματικότητα είναι ζητούμενο είναι η συγκρότηση των αντιστάσεων απέναντι στην πολιτική που χαρίζει τον μόχθο και τον τόπο που ζει ο λαός, στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο.

Ανεξέλεγκτα τα funds αρπάζουν τα σπίτια του κόσμου

Όπως ήταν αναμενόμενο, η πρόσφατη απόφαση του Αρείου Πάγου που έλυσε τα χέρια των funds για να κυνηγήσουν το κόκκινα δάνεια έφερε ολέθριες συνέπειες σε χιλιάδες δανειολήπτες.

Χαρακτηριστικά είναι τα στοιχεία που αναφέρουν ότι στο πρώτο τρίμηνο του 2023 αναρτήθηκαν πάνω από 25.000 πλειστηριασμοί στην ηλεκτρονική πλατφόρμα, από τους οποίους οι 10.000 αφορούν κατοικίες. Ενώ ολόκληρο το 2022 είχαν αναρτηθεί 52.000 πλειστηριασμοί, 20.000 για κατοικίες. Με αυτόν τον ρυθμό, στο τέλος του 2023 οι πλειστηριασμοί θα ξεπεράσουν τις 100.000, με περίπου 40.000 για κατοικίες, αριθμοί διπλάσιοι, δηλαδή, από το 2022!

Οι servicers, αυτοί που διαχειρίζονται τα δάνεια για λογαριασμό των funds, παρουσιάζουν υπερκέρδη, τα οποία, σύμφωνα με τα δημοσιευμένα οικονομικά στοιχεία, έχουν αυξηθεί έως και 237% σε σχέση με το 2020!

Τα κέρδη των ίδιων των funds είναι ακόμη μεγαλύτερα, δεδομένου ότι όχι μόνο αγόρασαν τα δάνεια ...κοψοχροιά, αλλά και επωφελούνται από

τις συνεχείς αυξήσεις των επιτοκίων δανεισμού.

Το κυνήγι αυτών των αμύθητων κερδών ξεκινά από το γεγονός ότι όλοι αυτοί θεωρούν εξ' ορισμού κόκκινα όλα τα δάνεια, είτε για κατοικία είτε για οτιδήποτε άλλο. Τρανή απόδειξη η υπόθεση που βγήκε στη δημοσιότητα για την κατάσχεση εργατικής κατοικίας, προερχόμενης από τον τέως ΟΕΚ, για ένα δάνειο 7.000 ευρώ που πάρθηκε για την αγορά ενός αγροτικού αυτοκινήτου! Το σπίτι βγήκε σε πλειστηριασμό για 29.000 ευρώ, δηλαδή πάνω από τέσσερις φορές το αρχικό δάνειο! Βέβαια είναι ακατάσχετο, επειδή προέρχεται από τον ΟΕΚ, αυτό όμως δεν εμπόδισε το fund να ...δοκιμάσει την τύχη του. Ποιος ξέρει πόσες άλλες τέτοιες περιπτώσεις υπάρχουν, που δεν μαθεύτηκαν ή που δεν κυνηγήθηκαν από τους δανειολήπτες, οι οποίοι μπορεί και να μην ήξεραν καν τι δικαιούνται...

Υπάρχει, βέβαια, και ο περίφημος εξωδικαστικός διακανονισμός, ο οποίος, όμως, ποτέ δεν λειτουργήσει ουσιαστικά. Τα funds είτε δεν υποχρεώνονται να συμμετέχουν σε αυτόν είτε συμμετέχουν με τους δικούς τους όρους.

Σε κάθε περίπτωση, το νομικό πλαίσιο που υποτίθεται ότι προστατεύει τους δανειολήπτες στην πραγματικότητα διευκολύνει τα funds.

Τόσο το ΠΑΣΟΚ, όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ έχουν παρουσιάσει τις προτάσεις τους για το θέμα, οι οποίες, ωστόσο, σε γενικές γραμμές κινούνται στο πνεύμα του νόμου Κατσέλη και προσπαθούν να βάλουν κάποιους περιορισμούς στα funds, αλλά και να προστατέψουν την πρώτη κατοικία.

Όλες αυτές οι προτάσεις βρίσκονται στη λογική του ...μικρότερου κακού και της πιο ορθολογικής αντιμετώπισης του προβλήματος. Το ζητούμενο είναι, δηλαδή, διακανονισμοί τέτοιοι που να εξασφαλίζουν σταθερή ροή χρημάτων από τους δανειολήπτες προς τους δανειοδότες, άρα και σταθερά κέρδη για τους τελευταίους. Το αποτέλεσμα, ωστόσο, είναι ότι τα ληστρικά δάνεια και οι -έτσι κι αλλιώς υπέρογκοι- τόκοι αποπληρώνονται κανονικά, αλλά σε βάθος χρόνου, με μικρότερες δόσεις. Ο δανειολήπτης, έτσι, μπορεί να πληρώσει τη δόση (υποτίθεται), αλλά το βάρος του δανείου παραμένει φορτωμένο στις πλάτες του για πολύ περισσότερο χρόνο.

Η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ περιλαμβάνει και μια άλλη εναλλακτική λύση, τη διαγραφή του 40%-60% της ονομαστικής αξίας του χρέους και κρατική επιδότηση ως και του 50% της οφειλής. Από την προεκλογική εξαγγελία μέχρι την υλοποίηση υπάρχει, βέβαια, μεγάλη απόσταση και ο ΣΥΡΙΖΑ έχει ...λερωμένη τη φωλιά του ως προς αυτό. Και ειδικά στο ζήτημα των δανείων, στο οποίο ήταν εκείνος που έστρωσε το δρόμο στο σημερινό αίσχος που καταγγέλλει.

Σε δημοσιεύματα των τελευταίων ημερών αναφέρεται εθελοντική απόφαση των τραπεζών για πάγωμα των επιτοκίων των στεγαστικών δανείων για έναν χρόνο. Ενάμιση μήνα πριν τις εκλογές, ίσως ακούγεται λογικό να υπάρχουν τέτοιες κινήσεις. Βέβαια, από τη μια μεριά γίνονται κατά βάση για την εξασφάλιση κάποιας στοιχειώδους σταθερής αποπληρωμής. Ενώ από την άλλη, δεν αλλάζουν την συνολική εικόνα, που είναι η μαζική ομηρία χιλιάδων λαού σε ληστρικά δάνεια, για την είσπραξη των οποίων τα αρπακτικά του κεφαλαίου έχουν ήδη δείξει τα νύχια τους, αδιαφορώντας για τις εκλογές...

Ακαταδίωκτο συγκάλυψης και ξεπλύματος της εγκληματικής πολιτικής

Το ακαταδίωκτο για τα μέλη της επιτροπής εμπειρογνομόνων που θα «διερευνήσει» τα αίτια του μαζικού εγκλήματος στα Τέμπη, θέσπισε η κυβέρνηση της ΝΔ, με τροπολογία της τελευταίας στιγμής ενταγμένη στο πολυνομοσχέδιο του υπουργείου Ανάπτυξης.

Σύμφωνα με την τροπολογία, «ο πρόεδρος και τα μέλη της Επιτροπής δεν δέχονται οδηγίες και υποδείξεις, δεν ευθύνονται, δεν διώκονται και δεν εξετάζονται για γνώμη που διατύπωσαν ή ψήφο που έδωσαν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους στο πλαίσιο της λειτουργίας της, εκτός αν ενήργησαν με δόλο». Ταυτόχρονα, προβλέπει πως «αν ο πρόεδρος και τα μέλη της επιτροπής διώκονται για πράξεις ή παραλείψεις... η δικαστική υποστήριξη και εκπροσώπηση τους δύναται να ανατίθεται σε λειτουργό του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, ...ή σε δικηγόρο της επιλογής τους, η αμοιβή του οποίου καταβάλλεται από το Δημόσιο...».

«Θωρακίζουμε την ανεξαρτησία της επιτροπής», δήλωνε στη Βουλή ο κυδαίος και γλοιώδης υφυπουργός Υποδομών και Μεταφορών, Μ. Παπαδόπουλος, που ήθελε να μας πείσει ότι στη Λάρισα υπάρχει τηλεδιοίκηση και μόλις ζορίστηκε, έδωσε εντολή στον «κομπάρσο» στημένου ρεπορτάζ για την ασφάλεια των τρένων, συνδικαλιστή της ΔΑΚΕ, να «τελειώσει» τον εργαζόμενο που επέμενε να τον διαφεύδει. Τό-

σο «ανεξάρτητη» είναι αυτή η επιτροπή που διορίστηκε κατ' εντολή Μητσοτάκη και συγκροτήθηκε με απόφαση του γ.γ. του υπουργείου Μεταφορών, με ένα εκ των τριών μελών της, τον Θ. Ζηλιασκόπουλο, να οδηγείται την επόμενη μέρα σε παραίτηση. Ο Ζηλιασκόπουλος ήταν ο πρώην πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της ΤΡΑΙΝΟΣΕ κατά την περίοδο 2010-2015, εκείνος που από καίριες και καθοριστικές θέσεις προώθησε μέσα στον Οργανισμό την υποβάθμιση των υποδομών και των μέτρων ασφαλείας, τις περικοπές προσωπικού, την ιδιωτικοποίηση και το ξεπούλημα, δηλαδή τις κυβερνητικές πολιτικές κατ' επιταγήν τρόικας και μνημονίων. Αυτή η επιτροπή στήθηκε με έναν και μοναδικό στόχο: να επιβεβαιώσει το προαποφασισμένο κυβερνητικό πόρισμα περί «ανθρωπίνου λάθους», ένα πόρισμα, που σύμφωνα με την επιστολή-ωμή παρέμβαση Μητσοτάκη στον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ι. Ντογιάκο και την «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη, θα πρέπει να «καταστεί μέρος της δικογραφίας».

Η κυβέρνηση της ΝΔ, με απύθμενο θράσος και με τον πλέον ωμό και κυνικό τρόπο, θωρακίζει νομικά τη συγκάλυψη των πραγματικών αιτιών και των ενόχων του εγκλήματος στα Τέμπη. Σε αυτή την κατεύθυνση στοιχίζεται η δικαστική εξουσία και όλοι οι κρατικοί μηχανισμοί, λειτουργώντας συνολικά προς όφελος του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Είναι πλέον πασιφανές ότι βρίσκεται σε εξέλιξη μια κεντρικά σχεδιασμένη, ενορκηστρωμένη επιχείρηση αποπροσανατολισμού και εξαπάτησης των λαϊκών μαζών, για να κουκουλωθεί η εγκληματική αντιλαϊκή πολιτική των κυβερνήσεων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ, η αποκρουστική και απάνθρωπη φύση του καπιταλισμού, που δολοφονεί τις

ζωές του λαού και της νεολαίας στον βωμό του κέρδους, για να βγει λάδι το σάπιο σύστημα, οι ίδιοι ως διαχειριστές του, τα ξένα και ντόπια αφεντικά τους.

Για το σύνολο του αστικού πολιτικού συστήματος, οι υποκριτικές συγγνώμες, η «ανάληψη της ευθύνης που αναλογεί» και τα κροκοδείλια δάκρυα ήταν μια δυσάρεστη παρένθεση που επιβλήθηκε από την αγωνιστική έκφραση της λαϊκής κατακραυγής, από το μαζικό λαϊκό ξέσπασμα σε όλη τη χώρα. Είναι τόσο αδιστακτοί και ανάλητοι όσο τα συμφέροντα που υπηρετούν, όσο η ακόρεστη δίψα του κεφαλαίου για κέρδος. Όχι μόνο αδιαφορούν για τους 57 νεκρούς, χωρίς να τους καίγεται καρφί, αλλά ήδη αξιοποιούν την τραγωδία για να προωθήσουν τον εκλογικό τους σχεδιασμό. Με την συνδρομή των ΜΜΕξαπάτησης, που διαμορφώνουν την ειδησεογραφική τους ατζέντα με άμεση σύνδεση με τα γραφεία τύπου των αστικών κομμάτων και τα κέντρα εξουσίας, οι έρευνες, τα πορίσματα, οι ανακρίσεις και οι προφυλακίσεις θα βαθαίνουν το σκοτάδι της συγκάλυψης, ενώ πλάι στη σκανδαλογία θα συμβάλλουν στην αναδιאμόρφωση του προεκλογικού σκηνικού μέχρι τις κάλπες. Την ίδια στιγμή, στο όνομα των νεκρών, εξαγγέλλουν αποκάλυπτα ή προσχηματικά, έναν νέο γύρο αντιλαϊκής και ταξικής επίθεσης.

Το ακαταδίωκτο της επιτροπής εμπειρογνομόνων για τα Τέμπη ούτε το πρώτο ήταν, ούτε το τελευταίο. Καταρχάς, η κυβέρνηση της ΝΔ λίγες μέρες μετά, στις 5/4, κατέθεσε στη Βουλή προς ψήφιση τροπολογία στο πολυνομοσχέδιο του υπουργείου Εσωτερικών για το ακαταδίωκτο των «συνταγματικά κατοχυρωμένων ανεξάρτητων αρχών». Επειδή πρόκειται για επιτροπές που αξιοποιούνται στις ενδοαστικές κόντρες με τις

προεκτάσεις τους στις κόντρες των αστικών κομμάτων εξουσίας, η κυβέρνηση φρόντισε να αφήσει ένα παράθυρο απειλών ανοιχτό, φωτογραφίζοντας την ΑΔΑΕ υπό το βάρος του «σκανδάλου» των υποκλοπών.

Εκεί βέβαια που το ακαταδίωκτο δεν «σπάει» είναι όταν πρόκειται οι «ανεξάρτητες επιτροπές» να ξεπλύνουν την αντιλαϊκή πολιτική του συστήματος. Τρανταχτά παραδείγματα είναι το ακαταδίωκτο της επιτροπής των λοιμωξιολόγων το 2021 για την πανδημία, το ακαταδίωκτο των τραπεζιτών το 2019 για τις «επιθετικές αναδιαρθρώσεις δανείων», το ακαταδίωκτο του Ταμείου Επικουρικής Κεφαλαιοποιητικής Ασφάλισης το 2021 για το τζογάρισμα των συντάξεων, αλλά και το ακαταδίωκτο του ΣΥΡΙΖΑ για τους εμπειρογνώμονες του Υπερταμείου, που έχει για ξεπούλημα το σύνολο σχεδόν των περιουσιακών στοιχείων της χώρας, όπως και τους σιδηρόδρομους, για να μην ξεχνιόμαστε.

Στην περίπτωση του εγκλήματος των Τεμπών, το ακαταδίωκτο σηματοδοτεί την επιχείρηση συγκάλυψης και κουκουλώματος. Όταν το ακαταδίωκτο γενικεύεται με τέτοιο τρόπο αποκαλύπτει ένα σύστημα σε πλήρη σήψη, που κλιμακώνει την αντιλαϊκή επίθεση και εντείνει τη φασιστικοποίηση της πολιτικής και δημόσιας ζωής ως εργαλείο για την επιβολή της. Αποκαλύπτει ένα σύστημα που θωρακίζεται νομικά και κατασταλτικά απέναντι στον εχθρό λαό, που περιορίζει την αστική δημοκρατία ή αλλιώς διευρύνει τη δικτατορία του κεφαλαίου, κινούμενο στα όρια της συνταγματικής νομιμότητας (π.χ. περίοδος μνημονίων, πανδημία, Γαλλία) καταστρατηγώντας δημοκρατικά δικαιώματα και λαϊκές ελευθερίες.

Οι φασίστες, τα Τέμπη και το προσκύνημα στην αστική-ιμπεριαλιστική ομαλότητα

Ενεργοποιήθηκαν άμεσα οι δικλίδες ασφαλείας του συστήματος μετά το έγκλημα στα Τέμπη. Σύσσωμα τα ακροδεξιά μορφώματα, τα οποία δεν είναι και λίγα, έσπευσαν να λειτουργήσουν σαν πυροσβεστήρες της λαϊκής οργής που ξέσπασε από άκρη σε άκρη σε όλη την Ελλάδα. Είναι προφανές ότι ο χαρακτήρας των κινητοποιήσεων, οι απεργίες, αλλά και η ανάδειξη του ζητήματος από τις δυνάμεις της αριστεράς δυσκόλεψε σε έναν βαθμό τις ακροδεξιές φωνές από το να έχουν αναβαθμισμένη πρόσβαση στη λαϊκή αγανάκτηση. Παρόλα αυτά, υπήρξε κινητικότητα από τις φασίζουσες φωνές.

Από τη μια, μπορεί το στρατόπεδο της δεξιάς να εμφανίζει σημάδια διάσπασης, με την ομάδα Λατινοπούλου, Μπογδάνου, Κρανιδιώτη και από κοντά του Τζήμερου, με τους πρώτους 2 να απομακρύνονται από τους 2 τελευταίους και τη Λατινοπούλου να τα... σπάει

τελικά με τον Μπογδάνο, για να κάνει δικό της κόμμα. Από την άλλη, όμως, υπάρχει πλήρης ενοποίηση στα κροκοδείλια δάκρυα που όλοι αυτοί οι φανατικοί εχθροί του λαού και της εργατικής τάξης χύνουν για να τον κοροϊδέσουν. Υπέρμαχοι όλοι της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και της «ανάπτυξης» μέσω των ιδιωτικοποιήσεων. Οπαδοί της υποταγής στον ιμπεριαλισμό της ΕΕ, ο οποίος αφού έκανε πλιάτσικο στον ΟΣΕ, τώρα με τα μέτρα που θα πάρει ή που θα αναγκάσει το κράτος να πάρει, θα φέρει ασφάλεια και εξυγίανση. Και προφανώς φανατικοί εχθροί του κοστοβόρου και διογκωμένου δημοσίου. Πλήρης συστράτευση, με λίγα λόγια, με το αστικό αφήγημα, το οποίο τίποτα δεν απαντά, απλά βγάζει το σύστημα από τη δύσκολη θέση. Σε παρόμοιο μοτίβο, ο αρχιφασίστας, υπόδικος Κασιδιάρης σκίζει τα ιμάτιά του, γιατί «*βασική αιτία που θρηνούμε διαρκώς για τις ζωές νέων συμπολιτών μας είναι γιατί δεν μπήκε*

ποτέ στην φυλακή ούτε ένας από τους πολιτικούς που πλούτισαν καταστρέφοντας τη χώρα μας». Ο φυλακισμένος φασίστας πρώην Βουλευτής (στου οποίου το κόμμα ανέλαβε Πρόεδρος αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου) διαμαρτύρεται γιατί δεν φυλακίζονται οι πολιτικοί, βγάζοντας και αυτός λάδι το πολιτικό σύστημα, ενώ συμπληρώνει, στο ίδιο μήκος κύματος με τους προηγούμενους, για τα Ευρωπαϊκά δικαστήρια που θα βγάλουν το φίδι από την τρύπα, τα ευρωπαϊκά κονδύλια που κατασπαταλήθηκαν και τις επιστημονικές έρευνες που δεν ακολουθήθηκαν και θρηνήσαμε θύματα. Για κανέναν από αυτούς τους ακροδεξιούς φελλούς δεν φτάνει το σύστημα και η λειτουργία του. Αντίθετα είναι η διαχείριση κακή και προφανώς κανείς τους δεν κριτικάρει για κανέναν λόγο την ιερή και όσια ΕΕ και τους ιμπεριαλιστές. Άλλωστε, αυτοί δεν είναι μέρος του προβλήματος και του ξεπούληματος, αλλά μέρος της λύσης.

Ο ακροδεξιός μπαχτσές είχε και απεύθυνση στους συνωμοσιολόγους, με τον Βελόπουλο στα έδρανα της Βουλής να διερωτάται για ποιο λόγο δεν μας λένε τι μετέφερε η εμπορική αμαξοστοιχία, γιατί κινητοποιήθηκε πρώτος ο στρατός και άλλα φαιδρά, στο γνωστό μοτίβο της παραπλάνησης από την ουσία, όπου όλα είναι μια παντοδύναμη πλεκτάνη, για την οποία λίγα πράγματα μπορούν να κάνουν οι εργαζόμενοι και ο λαός.

Πιο ειλικρινής από όλους και στήριγμα άμεσο για την αστική τάξη και τις κυβερνήσεις του είναι ο Καρατζαφέρης, ο οποίος δήλωνε φαρδιά πλατιά ότι το θέμα με τα Τέμπη είχε υπερβολική προβολή... για να συμπληρώσει ότι αφού η ΝΔ εξακολουθεί δημοσκοπικά να μην πέφτει, έχει καταφέρει άθλο. Απλώς, κυνικός και εκλογικός, στην υπηρεσία της αστικής ομαλότητας και κυριαρχίας...

Νοσοκομεία

Η καθημερινή αγανάκτηση μας καλεί σε δυνάμωμα των μαζικών αγώνων

Μια γυναίκα στη Λέρο, για να γεννήσει, χρειάστηκε να διακομισθεί στην Κάλυμνο λόγω άδειας του αναισθησιολόγου. Η διακομιδή έγινε από ελικόπτερο που μετέφερε μετανάστες από Λέρο προς Ρόδο και συνεργάστηκε να κάνει μια στάση στην Κάλυμνο. Για τη μετάβαση της εγγυμονούσας στο αεροδρόμιο δεν υπήρχε διαθέσιμο ασθενοφόρο και τη μετέφερε ο πατέρας της με ιδιωτικό μέσο, ενώ ο σύζυγος πήγε στην Κάλυμνο με ψαρόβαρκα. Τέτοια περιστατικά που βρίσκουν τα φώτα της δημοσιότητας λόγω του κραυγαλέου χαρακτήρα της απελπιστικής κατάστασης έχουν φτάσει ν' αποτελούν καθημερινές ειδήσεις που περνάνε στα ψιλά.

Βρίσκονται ένα κλικ δίπλα απ' την είδηση για την ειδικευμένο μικροβιολόγο στο ΠΓΝ Ιωαννίνων που υποχρεώνεται να διακομίσει σοβαρό καρδιολογικό περιστατικό νεαρής ηλικίας, δίπλα απ' την είδηση για τους γιατρούς του «Άγιος Δημήτριος» στη Θεσσαλονίκη που διαμαρτύρονται για τα «εντέλλεσθε», δίπλα απ' την απόλυση του ειδικευμένου γιατρού στο «Βενιζέλειο» Ηρακλείου «από λάθος», δίπλα απ' την αδυναμία του νοσοκομείου Χανίων να στελεχώσει τις εφημερίες των παθολογικών κλινικών, το κλείσιμο της 9ης πνευμονολογικής κλινικής στο «Σωτηρία» στην Αθήνα κ.ο.κ.

Όλες αυτές οι ειδήσεις φιγουράρουν ανάμεσα στις δημοσιεύσεις για τους νέους νόμους της κυβέρνησης για τη μετατροπή του παιδο-ογκολογικού του «Αγίου Σοφία» σε ΝΠΔ, τη δυνατότητα παρακολούθησης διασωληνωμένων ασθενών σε απλές κλίνες από μη ειδικούς γιατρούς (προϊκα των πεπραγμένων της πανδη-

μίας...), την πιλοτική εφαρμογή πρακτικής εργασίας για νέους γιατρούς. Συμπληρώνονται απ' τις ωμές δηλώσεις της υφυπουργού Γκάγκα κατά την επίσκεψη στο ακριτικό νοσοκομείο Φιλιατών Θεσπρωτίας ότι δεν πρόκειται να προσληφθεί προσωπικό και η απάντηση στην υποστελέχωση είναι να κλείσουν δύο Κέντρα Υγείας του νομού.

Βέβαια ο λαός δεν χρειάζεται ενημέρωση για τα δεινά που περνάει. Αυτές οι περιπτώσεις δεν είναι μοναδικές, είναι η συνήθης καθημερινότητα που έχει διαμορφωθεί στην περιθαλψη την οποία ο λαός βιώνει στο πετσί του. Μια κατάσταση αποτέλεσμα πολιτικών που στοχεύουν τα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών και συνάμα το δικαίωμα του λαού σε ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη.

Μέσα από στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ αποτυπώνεται και με αριθμούς το πόσο έχει προχωρήσει αυτή η αντιλαϊκή πολιτική. Τον Δεκέμβρη του 2022, οι υγειονομικοί εργαζόμενοι ήταν 84.230. Περίπου 9.000 λιγότεροι απ' το 2009. Από αυτούς, το 77,7% είναι μόνιμο προσωπικό, 9,5% ορισμένου χρόνου (αγροτικοί, ειδικευόμενοι γιατροί κ.ά.) και 12,8% επικουρικό προσωπικό με μονοετείς-διετείς συμβάσεις. Η κατάσταση ήταν ακόμη χειρότερη την περίοδο 2010-2017 που είχαν παγώσει οι προσλήψεις. Ωστόσο, όσες προσλήψεις έγιναν απ' το 2017 ως σήμερα αφορούσαν σχεδόν αποκλειστικά επικουρικές συμβάσεις. Σ' αυτό πρέπει να προστεθεί η αλματώδης αύξηση της προσέλευσης στα δημόσια νοσοκομεία λόγω της μείωσης του λαϊκού εισοδήματος και η εξ αντικειμένου μείωση της ποιότητας των παρεχόμενων υπηρεσιών λόγω της μει-

ούμενης χρηματοδότησης. Αν σ' αυτά προστεθεί ότι οι προσλήψεις των συμβασιούχων αποτέλεσαν προεκλογικό σκλαβοπάζαρο εργαζομένων για όλες τις κυβερνήσεις, καθώς και την προτίμηση των νέων γιατρών για τα κεντρικά νοσοκομεία, που διατηρούσαν καλύτερη στελέχωση, αποκαλύπτεται πώς προκύπτουν εικόνες σαν της Λέρο. Δεκάδες νοσοκομεία της χώρας μισολειτουργούν με το προσωπικό να γίνεται λάστιχο, ενώ σε περιοχές όπως Κεντρική και Δυτική Μακεδονία, Νότια Πελοπόννησο, Στερεά Ελλάδα, παρατηρείται ερημοποίηση ακόμη και από βασικές ιατρικές υπηρεσίες. Όσον αφορά Κυκλάδες και Δωδεκάνησα, το ζήτημα των ανύπαρκτων ουσιαστικά δομών δεν συζητείται παρά μόνο στη βάση των αναγκών του τουρισμού!

Αυτή η απελπισία για το λαό και η ταλαιπωρία για τους υγειονομικούς είναι μια ευχάριστη κατάσταση για την κυβέρνηση και την πολιτική της. Αποτελεί ώριμο φρούτο για το επόμενο βήμα που θα επιχειρηθεί για λογαριασμό του κεφαλαίου, από όποιον επόμενο διαχειριστή του αστικού κράτους προκύψει μετά τις εκλογές. Το «Νέο ΕΣΥ» της κυβέρνησης της ΝΔ υλοποιείται, αφού προχωράει η ψηφιακή λογιστική καταγραφή των νοσηλειών των νοσοκομείων -των λεγόμενων DRG- ως απαραίτητο βήμα για τη λειτουργία των νοσοκομείων με όρους επιχείρησης. Παρά το λαϊκό ξέσπασμα με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη, που γέννησε δύο μαζικές απεργίες και αρκετές ογκώδεις διαδηλώσεις, η Γκάγκα έχοντας το λαό στο δρόμο πέρασε τα δύο προαναφερόμενα αντεργατικά νομοσχέδια που είχε στην ατζέντα της ως τις

εκλογές. Δεν πρόκειται να σταματήσουν αν δεν βρουν απέναντί τους οργανωμένους τους εργαζόμενους και το λαό ενάντια στην πολιτική που εφαρμόζουν.

Παρά τους επαναλαμβανόμενους αρνητικούς απολογισμούς για το κίνημα των υγειονομικών, ιδιαίτερα απ' την πανδημία και μετά, τα ίδια νούμερα που περιγράφουν τη σημερινή ζοφερή κατάσταση αποκάλυπτον και την αναγκαιότητα και προσανατολισμό του αγώνα. Οι υγειονομικοί είναι ένας μαζικός κλάδος του δημόσιου τομέα, με υψηλό ακόμη ποσοστό εργαζομένων με μονιμότητα. Το 45% των εργαζομένων είναι νοσηλευτές, στους οποίους δυσκολότερα περνάνε οι διαχωρισμοί με στόχο τη διάσπαση που στοχευμένα επιχειρεί η κάθε κυβέρνηση. Οι δε επικουρικοί είναι κατά κανόνα νέοι εργαζόμενοι, που, ακόμα κι αν δεν αντιλαμβάνονται μαζικά πως το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά είναι ζήτημα πάλης και διεκδίκησης, καθόλου δεν έχουν παραιτηθεί από αυτό.

Υπάρχει εύφορο έδαφος, λοιπόν, στους μαζικούς εργασιακούς χώρους των νοσοκομείων για τις δυνάμεις της Ταξικής Πορείας και κάθε λαϊκό αγωνιστή να συμβάλει στην κατεύθυνση της συγκρότησης εστιών αντίστασης στην πολιτική του συστήματος και στην οργάνωση των λαϊκών δυνάμεων. Με πυξίδα την υπεράσπιση των εργασιακών δικαιωμάτων και το δικαίωμα του λαού στην ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη, να σπάσουμε τις εκλογικές αυταπάτες που θα σπείρει το σύστημα και οι ρεφορμιστές στις λαϊκές συνειδήσεις στην ερχόμενη περίοδο και να ενισχύσουμε την κατεύθυνση της αντίστασης και του αγώνα.

Στη φτώχεια και την εξαθλίωση οι εργαζόμενοι να απαντήσουν με μαζικούς και ανυποχώρητους αγώνες!

Τίποτα δεν έχουν να περιμένουν οι εργαζόμενοι από αυτό το σύστημα, που όσο δεν βρίσκει αντίσταση, τσακίζει κάθε εργατικό και λαϊκό δικαίωμα. Παρά τις προσπάθειες της κυβέρνησης να παρουσιάσει προεκλογικά «έργο», οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να καλύψουν ούτε τις μισές απώλειες που είχαν στο εισόδημά τους το 2022 λόγω της εκτίναξης του πληθωρισμού. Η σημαντική αύξηση του κόστους της ζωής, η οποία ήρθε για να μείνει, σε συνδυασμό με την αντεργατική επίθεση, διαμορφώνει μια ασφυκτική κατάσταση για την πλειοψηφία των εργαζομένων, μεγάλο κομμάτι των οποίων βρίσκεται κάτω απ' το όριο της φτώχειας.

Τι κι αν η κυβέρνηση καυχιέται για την αύξηση του κατώτατου μισθού, απ' τα στοιχεία της ίδιας της Eurostat προκύπτει ότι οι αυξήσεις στις αποδοχές των εργαζομένων στην Ελλάδα το 2022 ήταν πολύ μικρότερες απ' τον πληθωρισμό. Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΡΓΑΝΗ, οι περισσότεροι εργαζόμενοι (376.542 άτομα) αμείβονται με 701-800 ευρώ το μήνα, ενώ 336.400 εργαζόμενοι αμείβονται με λιγότερα από 500 ευρώ το μήνα.

Παράλληλα, τα υψηλά ποσοστά ανεργίας στη νεολαία, στρώνουν το έδαφος για την ένταση της εκμετάλλευσης και τη χειροτέρευση των εργασιακών σχέσεων. Πάνω απ' το 36,8% είναι άνεργοι νέοι, ενώ το 15% των ηλικιών κάτω των 25 ετών είναι «φτωχοί εργαζόμενοι», καθώς σύμφωνα με την πρόσφατη έκθεση του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ στην Ελλάδα, οι νέοι 18-24 ετών διατρέχουν μεγά-

λο κίνδυνο φτώχειας στην εργασία. Με άλλα λόγια, μεγάλο μέρος των νέων εργαζομένων εργάζονται με τόσο χαμηλούς μισθούς που δεν μπορούν να καλύψουν μόνοι τους ούτε την επιβίωσή τους.

Η κατάσταση για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο δεν είναι και πολύ διαφορετική, αν ληφθεί υπ' όψη το γεγονός ότι υπάρχουν περιπτώσεις δημοσίων υπαλλήλων με μισθό (σε ετήσια βάση) χαμηλότερο απ' τον κατώτατο στον ιδιωτικό τομέα. Ενδεικτική η περίπτωση του πρώτου μισθού των υπαλλήλων Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης, οι οποίοι λαμβάνουν 780 ευρώ.

Σ' αυτό το σάπιο σύστημα, για να γίνονται οι πλούσιοι πλουσιότεροι πρέπει οι φτωχοί να γίνονται φτωχότεροι. Κι ας είναι αυτοί που παράγουν όλο τον πλούτο της κοινωνίας. Ας είναι αυτοί που θυσιάζονται καθημερινά, πληρώνοντας ακόμα και με την ίδια τους τη ζωή, τη λύσσα του συστήματος για όλο και μεγαλύτερα κέρδη.

Η επίθεση όμως στο λαϊκό-εργατικό εισόδημα δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη. Η πολιτική της φτώχειας, της εξαθλίωσης και της ακρίβειας μπορεί και πρέπει ν' ανατραπεί! Όσο κι αν πληθαίνουν οι επίδοξοι σωτήρες που υπόσχονται εύκολες λύσεις, η απάντηση για το λαό και τους εργαζόμενους βρίσκεται στο δρόμο. Μόνο μέσα απ' τον αγώνα θα συνειδητοποιήσουν τη δύναμή τους και θα διεκδικήσουν πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, κόντρα στο σύστημα και την εργοδοσία.

Αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση της Wolt

Την Πέμπτη και την Παρασκευή 30-31/3 πραγματοποιήθηκαν μαζικές μοτοπορείες και συγκεντρώσεις στην Αθήνα ενώ από το Σάββατο μέχρι τη Δευτέρα πραγματοποιήθηκε μαζική απεργία των διανομένων της Wolt ενάντια στην απόφαση της εταιρείας να μειώσει την αμοιβή τους ανά παραγγελία.

Η εταιρία κάνει το μαύρο άσπρο, υποστηρίζοντας πως, μέσα από έναν «αναβαθμισμένο» αλγόριθμο, η μέση αμοιβή ανά ώρα εμφανίζεται αυξημένη κατά 5,2% σε σχέση με πέρυσι. Οι εργαζόμενοι, που είναι έτσι κι αλλιώς αντι-

μέτωποι με την ελαστική δουλειά, καταγγέλλουν πως η πραγματική αμοιβή τους μειώνεται με το νέο σύστημα υπολογισμού, ενώ ενισχύονται οι «διαχειριστές στόλου», δηλαδή οι διάφοροι «εργολάβοι» που λειτουργούν ως ενδιάμεσοι. Κάτω απ' αυτό το καθεστώς δουλεύουν πολλοί μετανάστες, που καταλήγουν να πληρώνουν σ' αυτούς τους ενδιάμεσους εργοδότες το 30-35% της αμοιβής τους. Στη διάρκεια της απεργίας, ειδικά οι μετανάστες απεργοί που εργάζονται σε εργολάβους, δέχθηκαν απειλές να γυρίσουν στη δουλειά, διαφορετικά «θα τους

Δημόσιο

Προς εφαρμογή του νέου συστήματος αξιολόγησης

Η κυβέρνηση, τον Ιούνιο του 2022, ψήφισε τον ν.4940/2022 με τον οποίο άλλαξε το σύστημα αξιολόγησης στο δημόσιο και τώρα, στον απόηχο του εγκλήματος των Τεμπών και επιδιώκοντας να επαναφέρει και να νομιμοποιήσει την προπαγάνδα περί των «κακών» δημοσίων υπαλλήλων, προχωρά στην εφαρμογή του.

Πλέον, η αξιολόγηση δεν θα γίνεται μόνο στο τέλος της χρονιάς με τη βαθμολογία των υπαλλήλων, αλλά η όλη διαδικασία θα ξεκινά με τη διατύπωση στόχων στην αρχή του χρόνου και θα ολοκληρώνεται με τη βαθμολόγηση αυτών στο τέλος της χρονιάς και αφού έχουν προηγηθεί δυο υποχρεωτικές συναντήσεις μεταξύ υπαλλήλου και προϊσταμένου.

Θεσπίζονται εννέα κριτήρια όπως «η επίλυση των προβλημάτων, η ευελιξία, η ανθεκτικότητα», αφηρημένα αλλά με ιδιαίτερο νόημα μέσα στην καθημερινότητα των ελλείψεων προσωπικού, υλικών και υποδομών και των ελαστικών σχέσεων εργασίας. Τρία απ' τα κριτήρια αξιολογούνται υποχρεωτικά «προς ανάπτυξη» και η διαδικασία καταλήγει είτε

σε «επιβράβευση της απόδοσης» είτε ακόμα και σε κατάργηση της σύμβασης του εργαζόμενου μετά από τέσσερις δυσμενείς αξιολογήσεις.

Για να ξεπεραστεί ο σκόπελος της μη συμμετοχής των εργαζομένων, που καταγράφηκε τα προηγούμενα χρόνια, θεσπίζεται η υποχρεωτικότητα για τους προϊσταμένους, οι οποίοι σε περίπτωση δυσμενούς αξιολόγησης απειλούνται με καθαίρεση. Καθόλου τυχαία, καθώς αποτελούν το πιο ευάλωτο κομμάτι με τους περισσότερους να κατέχουν τις θέσεις τους με ανάθεση, που σημαίνει ότι ανά πάσα στιγμή ο εκάστοτε πολιτικός προϊστάμενος μπορεί να τους καθαίρει. Ας μην ξεχνάμε δε τη μεγάλη μισθολογική διαφορά των επιδομάτων θέσεων ευθύνης και το γεγονός ότι οι προϊστάμενοι είχαν χρησιμοποιηθεί και στο παρελθόν ως «δούρειος ίππος» εφαρμογής της αξιολόγησης υπό την απειλή αποκλεισμού τους απ' τις επόμενες κρίσεις. Επιπλέον, κεντράροντας στους προϊσταμένους η κυβέρνηση προσπαθεί ν' αποφυγει την ανοιχτή σύγκρουση με τον κλάδο των δημοσίων υπαλλήλων στον οποίο επικρατεί οργή και αγανάκτηση λόγω της χρόνιας μισθολογικής καθήλωσης, της εντατικοποίησης, της έλλειψης προσωπικού και υποδομών.

Για την υλοποίηση επιστρατεύεται ένα πλέγμα στελεχών από συμβούλους ανάπτυξης ανθρώπινου δυναμικού και επιτροπές εποπτείας αξιολόγησης σε κάθε υπουργείο, με επικεφαλής το υπουργείο Εσωτερικών που καλείται να εντοπίζει τις «αποκλίσεις» και να εισηγείται τη λήψη διορθωτικών μέτρων. Για κάθε υπηρεσία θα εκδίδεται πιστοποιητικό ορθής και ολοκληρωμένης εφαρμογής του κοινού πλαισίου αξιολόγησης, που θα συνδέεται με τον προγραμματισμό των προσλήψεων, των μετατάξεων και των αποσπάσεων και, γιατί όχι αργότερα, με τη χρηματοδότηση και, εν τέλει,

την ύπαρξή της.

Στον ίδιο νόμο θεσπίστηκαν και τα περίφημα μπόνους, τα οποία συνδέουν αξιολόγηση με μισθό. Μπόνους για τα στελέχη που διαχειρίζονται τα Προγράμματα του ΕΣΠΑ, του Εθνικού Σχεδιασμού Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας και τα Ενιαία Σχέδια Δράσης των υπουργείων και που προβλέπεται να ανέλθουν σε 35εκ ευρώ ετησίως. Ένα μέτρο εξίσου προβληματικό, καθώς ενισχύει στο δημόσιο ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια και αντιδραστικά πρότυπα εργασιακών σχέσεων, εντείνει τις πελατειακές σχέσεις και διασπά τους εργαζόμενους, για το ποιοι θα είναι οι «εκλεκτοί» που θα επιλέξει ο εκάστοτε διευθυντής για να μπουν στα κατάλληλα πόστα και να συμπεριληφθούν στους τυχερούς, με προφανές αντάλλαγμα την πλήρη συμμόρφωση στις επιταγές και τις επιλογές της διοίκησης.

Μ' έναν τρόπο, το πλαίσιο δεν είναι καινούριο. Η στοχοθεσία ίσχυε ήδη στο δημόσιο, αλλά δεν είχε ποτέ εφαρμοστεί με τους όρους που απαιτούσε το σύστημα. Αυτό που εφαρμοζόταν ήταν ένα, πλήρως απαξιωμένο στα μάτια των εργαζομένων, έντυπο βαθμολογίας στο οποίο η πλειοψηφία ήταν άριστοι και οι όποιες «παραφωνίες», είτε προς τα πάνω είτε προς τα κάτω, ξεετίζονταν «εσωτερικά» σε κάθε υπηρεσία.

Το νέο σύστημα αξιολόγησης αποτελεί ποιοτική αναβάθμιση από μεριάς κυβέρνησης, καθώς το αντιδραστικό πλαίσιο υπήρχε, όμως μετά τη θύελλα που είχε ξεσηκώσει προ δεκαετίας η «αξιολόγηση Μητσοτάκη», καμία κυβέρνηση δεν είχε τολμήσει να το εφαρμόσει αποφασιστικά. Επικειρεί μια αντιδραστική τομή και δίνει στο σύστημα νέα αντεργατικά εργαλεία στην κατεύθυνση για απολύσεις, κατάργηση της μονιμότητας, χειραγώγηση, πειθάρχηση και υποταγή των εργαζομένων. Εξ' ου και

η επιμονή να επιβληθεί δια πυρός και σιδήρου που ανάγκασε την κυβέρνηση ακόμα και να προχωρήσει σε παράταση των προθεσμιών προκειμένου η διαδικασία να μη γίνει «στο πόδι».

Αυτό λοιπόν που διαφοροποιεί το σύστημα αξιολόγησης του ν.4940/2022 είναι ακριβώς η ανοιχτή πρόθεση της κυβέρνησης να το εφαρμόσει. Κατ' αρχήν, έσπευσε να κρίνει παράνομη την απεργία-αποχή της ΑΔΕΔΥ, την ίδια που προκηρύσσεται εδώ και πάνω από δέκα χρόνια χωρίς να στηρίζεται, με αποτέλεσμα να έχει τελείως εκφυλιστεί. Στη συνέχεια, έστειλε στα δικαστήρια και κάποιες απ' τις ομοσπονδίες που δέχτηκαν να προκηρύξουν απεργία-αποχή απ' την αξιολόγηση, μετά την άρνηση της ΑΔΕΔΥ να επιμείνει στην -έστω υπονομευμένη απ' την ίδια- απόφασή της.

Η αποφασιστικότητα της κυβέρνησης, για λογαριασμό του συστήματος, να «κατοχυρώσει» την αξιολόγηση στον «στενό» δημόσιο τομέα, αντίστοιχα με τον τρόπο που κινείται ενάντια στους εκπαιδευτικούς, τονίζει την ανάγκη για συλλογική απάντηση απ' τους εργαζόμενους. Η εδώ και χρόνια ξεπουλημένη στάση της ΑΔΕΔΥ με την απεργία-αποχή που ουσιαστικά δεν αντιμετώπισε την επίθεση, τώρα αποκαλύπτεται σ' όλη της τη γύμνια, με την υπόκλιση στον νόμο Χατζηδάκη και τη μετακύλιση του ζητήματος στις ομοσπονδίες. Χωρίς μαζικές διαδικασίες και πραγματικούς αγώνες δεν ανατρέπονται οι νόμοι κι οι πολιτικές του συστήματος. Το νέο σύστημα αξιολόγησης, όπως και κάθε σύστημα αξιολόγησης, στοχεύει στη χειραγώγηση των εργαζομένων, στο χτύπημα της μονιμότητας και των εργασιακών δικαιωμάτων τους και πρέπει να τους βρει οργανωμένα απέναντι.

κλείσουν την εφαρμογή».

Οι εργαζόμενοι διανομείς ζητάνε να μην υπάρξει καμία μείωση των αποδοχών ανά παραγγελία και επαναφορά των αποδοχών στα επίπεδα του Μάρτη του 2022, με αποζημίωση 0,40 ευρώ ανά χιλιόμετρο από το πρώτο μέτρο. Να υπογραφούν συμβάσεις αορίστου χρόνου απευθείας με τη Wolt με πλήρη εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα σε όσους διανομείς δουλεύουν μέσω ενδιάμεσου εργοδότη. Επιπλέον, να χορηγούνται δωρεάν όλα τα απαραίτητα μέσα ατομικής προστασίας (κράνος, μπουφάν μηχανής, εξοπλισμός) και να τηρούνται όλα τα απαραίτητα μέτρα υγιεινής και ασφάλειας. Η εταιρεία αγνόησε τα αιτήματα των απεργών, οι οποίοι καλούν σε συνέχιση του αγώνα τους με γενική συνέλευση την Πέμπτη 6/4.

Κόντρα στο προεκλογικό κλίμα και στις φωνές που θέλουν να μεταθέσουν τους αγώνες στις κάλπες, οι εργαζόμενοι της Wolt πραγματοποιούν έναν σημαντικό αγώνα, με μαζικές απεργίες και συγκεντρώσεις. Δείχνοντας πως ο πραγματικός δρόμος για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας βρίσκεται στην οργάνωση και στη συλλογική πάλη.

Νέα υπουργική τροπολογία

Στην τελική ευθεία εξόντωσης των εμποροϋπαλλήλων

Να που λίγο πριν λήξει η θητεία της, η κυβέρνηση πρόλαβε κι έβαλε σφήνα νέα τροπολογία για άλλο ένα αντεργατικό μέτρο. Η τροπολογία αφορά τα καταστήματα στο εμπόριο και δίνει τη δυνατότητα παρατείνουν τα ωράριά τους μέχρι και τις 6 τα χαράματα! Την εφαρμογή του μέτρου αυτού θα δικαιολογεί κάποιο εμπορικό χάπενινγκ, τύπου Λευκή Νύχτα, μετά βεβαίως απ' τη συμφωνία του τοπικού εμπορικού συλλόγου με την αντίστοιχη δημοτική αρχή. Το μέτρο θα ισχύει για όλες τις μέρες της εβδομάδας, ακόμα και τις Κυριακές, που παρά την κατάργηση των ενδιάμεσων εκπώσεων όχι μόνο δεν έπαψαν να ισχύουν σαν εργάσιμες ημέρες αλλά, μετά απ' τον νόμο 5019/23, η διαχείριση της κυριακάτικης αργίας πέρασε στους δήμους ικανοποιώντας τις ορέξεις των μεγαλεμπόρων.

Καθόλου πρωτότυπα, η τροπολογία εντάχθηκε σε άσχετο νομοσχέδιο. Αυτή τη φορά διάλεξαν το ν/σ για τα «Μέτρα στήριξης των συγγενών των θυμάτων και των πληγέντων του σιδηροδρομικού δυστυχήματος των Τεμπών». Την ώρα που θα ξεχρώνουν με ψίκουλα για το έγκλημα που συνέβησαν, θα φορτώσουν επιπλέον βάρη στον κλάδο των εμποροϋπαλλήλων. Αυτή η αθλιότητα αποδεικνύει το πόσο αδιάτακτοι είναι το σύστημα και το πολιτικό προσωπικό τους. Όσο και να εκφράστηκε η οργή του λαού στους δρόμους, η κυβέρνηση αμετανόητη συνεχίζει την επίθεσή της προς όφελος των ντόπιων και ξένων αφεντικών.

Για τους εργαζόμενους στο εμπόριο, το μέλλον που τους

ετοιμάζουν προβλέπεται μαύρο. Δεν έφτανε που οι συνθήκες εργασίας στα καταστήματα θυμίζουν κάτεργα, μ' αυτή την τροπολογία έρχεται η ισοπέδωση των ελάχιστων δικαιωμάτων που είχαν απομείνει. Στα σπαστά ωράρια, στις απλήρωτες υπερωρίες, στα εορταστικά ωράρια, τις Black Friday και Cyber Monday, στην κυριακάτικη εργασία και σ' ένα σορό Βάρη που έχουν φορτωθεί οι εργαζόμενοι στο εμπόριο με τους αντεργατικούς νόμους που έχουν ψηφίσει όλες οι κυβερνήσεις, τώρα θα προστεθεί κι αυτό της παράτασης της λειτουργίας μέχρι τα χαράματα. Το μέτρο μπορεί να κοιτά στην τουριστική «βιομηχανία», αλλά δεν θ' αργήσει να εφαρμόζεται παντού. Έχει γίνει κακιά συνήθεια πλέον ό,τι συμβαίνει στην κόλαση της τουριστικής σεζόν να προχωρεί και στην υπόλοιπη χώρα, όλες τις εποχές του χρόνου.

Οι εμποροϋπάλληλοι, μπροστά στην εφαρμογή αυτού του βάρβαρου μέτρου και την προ των πυλών 24ωρη-7 στα 7 εργασιακή ετοιμότητα, βρίσκονται απροστάτευτοι. Τα σωματεία, ανενεργά δεκαετίες τώρα απ' την αστικοεφορμιστική ηγεμονία, έχουν ξεμπερδέψει με ό,τι θυμίζει συνδικαλιστικό αγώνα και τις όποιες κινήσεις κάνουν, τις κάνουν με γνώμονα τη συνδιαλλαγή κι όχι την πραγματική ανάπτυξη αντιστάσεων. Βρισκόμαστε μακριά από μια τέτοια κατεύθυνση, γι' αυτό και το κεφάλαιο προχωρά ανενόχλητο στην επίθεση. Αυτή την απόσταση πρέπει να την καλύψουν οι εργαζόμενοι με οργανωμένους αγώνες, ανατρέποντας τροπολογίες και νόμους.

ΣΕ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Σε καθεστώς εργασιακής ομηρίας οι συμβασιούχοι στους δήμους

Στις 30 Μάρτη πραγματοποιήθηκε στάση εργασίας στους ΟΤΑ και συγκέντρωση των εργαζομένων έξω απ' το υπουργείο Εσωτερικών, ενώ τη Δευτέρα 10/4 έχει προκηρυχτεί 24ωρη πανελλαδική απεργία. Ο λόγος που οδήγησε σε κινητοποιήσεις τους εργαζόμενους στους δήμους ήταν το αίτημα για κατάργηση του «άρθρου Βορίδη» και οι, σχετικές μ' αυτό, διώξεις αιρετών του Δήμου Αγίου Δημητρίου.

Χιλιάδες συμβασιούχοι στους ΟΤΑ εδώ και χρόνια δουλεύουν με ελαστικές σχέσεις εργασίας και ζούνε σε καθεστώς συνεχούς ανασφάλειας με το φόβο της ανεργίας, λόγω της νομοθεσίας που, παρά τις διαδοχικές τους συμβάσεις, απαγορεύει τη μετατροπή των συμβάσεων αυτών σε αορίστου χρόνου. Ελλείψει κινήματος διεκδίκησης του δικαιώματος στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, χιλιάδες συμβασιούχοι πανελλαδικά έχουν καταφύγει τα τελευταία χρόνια στη «δικαστική οδό», όπου υφίστανται οικονομική αφάιμαξη χωρίς πάντα να δικαιώνονται στα δικαστήρια. Το άρθρο 37 του νόμου 4915/2022 του Βορίδη προβλέπει ότι, ακόμη και σε θετική απόφαση απ' το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, οι δήμοι έχουν την υποχρέωση προσφυγής σε ένδικα μέσα

ώστε αυτή η απόφαση ν' ανατραπεί. Ακόμη και σε περιπτώσεις, δηλαδή, που οι δημοτικές δηλώσεων πως είναι με το μέρος των εργαζομένων, είναι υποχρεωμένες ν' ασκήσουν έφεση ώστε ν' ανατραπεί η πρωτόδικη απόφαση για τη μετατροπή των συμβασιούχων Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου (ΙΔΟΧ) σε αορίστου χρόνου. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την παραμονή τους σε καθεστώς ανασφάλειας στη δουλειά και το χάσιμο πολλών χρημάτων απ' την προσφυγή τους στα δικαστήρια.

Ο Δήμος Αγίου Δημητρίου με απόφαση του δημοτικού συμβουλίου παρέκαμψε την υποχρέωση άσκησης έφεσης στη θετική απόφαση δικαστηρίου για τη μετατροπή 34 συμβα-

σιούχων ΙΔΟΧ σε αορίστου χρόνου και, όταν συνεχίστηκε η διαδικασία για την αλλαγή των συμβάσεων, η Αποκεντρωμένη διοίκηση κάλεσε σε έγγραφη απολογία 27 δημοτικούς συμβούλους με την κατηγορία «παράβασης καθήκοντος με δόλο». Οι 34 εργαζόμενοι που δικαιώθηκαν πρωτόδικα αυτή τη στιγμή βρίσκονται αντιμέτωποι με την αναιρέση της πρωτόδικης απόφασης από τον Άρειο πάγο και την παραμονή τους στην εργασία σαν ορισμένου χρόνου.

Η απόφαση των εργαζομένων του Δήμου Αγίου Δημητρίου να ξεκινήσουν κινητοποιήσεις είναι μια θετική εξέλιξη, η οποία βρίσκει συμμάχους και χιλιάδες άλλους εργαζόμενους που εργάζονται με ελαστικές σχέσεις εργασίας

και ειδικά όσους έχουν προσφύγει στα δικαστήρια για τη μετατροπή τους σε αορίστου χρόνου. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, ακόμα περισσότερο η ΠΟΕ-ΟΤΑ, καθώς και οι δημοτικές αρχές, βρίσκουν έδαφος να εκμεταλλευτούν προεκλογικά προς όφελός τους τον αγώνα που θέλουν να κάνουν οι εργαζόμενοι. Καλλιεργούν εκλογικές αυταπάτες και προσπαθούν για ακόμη μια φορά να μαζέψουν τον κόσμο απ' το δρόμο και να τον στείλουν στις κάλπες.

Από κοινού με όλους τους εργαζόμενους στους ΟΤΑ, που αντιμετωπίζουν πολλαπλά -κοινά- προβλήματα, οι συμβασιούχοι κάθε είδους και οι μόνιμοι εργαζόμενοι πρέπει να διεκδικήσουν συλλογικά τα δικαιώματά τους. Δεν έχουν τίποτα να περιμένουν απ' την αντεργατική κι αντιλαϊκή πολιτική των κυβερνήσεων, των δημοτικών αρχών, των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών και της αστικής δικαιοσύνης που υπηρετεί τα συμφέροντα της αστικής τάξης. Η εξέλιξη του αγώνα για μόνιμοποίηση όλων των συμβασιούχων θα κριθεί, ακόμα και στο δικαστικό της σκέλος, απ' τη μαζικότητα, την αποφασιστικότητα και την ευρύτητα του μετώπου που θα συγκροτήσουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΟΥΣ ΟΤΑ

Κινητοποιήσεις για μέτρα υγιεινής και ασφάλειας

Για ακόμη μια φορά οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ βρίσκονται σε κινητοποιήσεις, διεκδικώντας το αυτονόητο: να μπορούν να δουλεύουν με ασφάλεια και να μην τίθεται, σε καθημερινή βάση, η υγεία κι η ζωή τους σε κίνδυνο. Στους Αγίους Αναργύρους, στο Δήμο Σπάρτης, σε μια σειρά Δήμους, οι εργαζόμενοι είναι σε αναβρασμό και πραγματοποιούν μαζικές συνελεύσεις, στάσεις εργασίας και απεργίες, προκειμένου ν' ασκήσουν πιέσεις ώστε να τους χορηγηθούν τα απαραίτητα Μέσα Ατομικής Προστασίας και να εξασφαλιστεί η υγιεινή και η ασφάλεια κατά τη διάρκεια της δουλειάς τους. Πρόκειται για έναν κλάδο που έχει θρηνήσει πολλούς συναδέλφους, ενώ οι τραυματισμοί κι οι αρρώστιες είναι καθημερινό φαινόμενο, εξαιτίας των τραγικών ελλείψεων και της παντελούς αδιαφορίας της κυβέρνησης και των δημοτικών αρχών, μπροστά στην προώθηση της πολιτικής τους που αντιμετωπίζει τους εργαζόμενους ως αναλώσιμους.

Αρκετές βδομάδες έχουν περάσει απ' το περιστατικό στο Ξυλόκαστρο κατά το οποίο σκοτώθηκε η ανασφάλιστη εργαζόμενη στην καθαριότητα και δεν έχει αλληλέσει τίποτα απολύτως. Τόσο αίμα εργαζομένων έχει χυθεί κι οι ιθύνοντες επιμένουν στην εγκληματική πολιτική τους. Μετά από κάθε εργατικό «ατύχημα» που δημοσιοποιείται και σοκάρει την κοινωνία, τρέχουν να χύσουν κροκοδείλια δάκρυα και να δώσουν τάχα εγγυήσεις και τελικά δεν παίρνουν το παραμικρό μέτρο. Αντίθετα, κάθε φορά που οι εργαζόμενοι κινητοποιούνται, επιστρατεύουν τις απειλές και τους εκβιασμούς. Με περισσή προκλητικότητα, έχουν το θράσος να φορτώνουν τις ευθύνες στους ίδιους τους εργαζόμενους! Έτσι και τώρα, η δημοτική αρχή στους Αγίους Αναργύρους-Καματερό έφτασε να εκβιάζει τους υπαλλήλους πως θα τους κόψει τα μεροκάματα, αν δεν φορούν σωστά τα ΜΑΠ. Παράλληλα, τους έριξε το βάρος της ευθύνης για την καθυστέρηση χο-

ρήγησής τους και για τη διακοπή του γάλακτος. Εν τω μεταξύ, οι εργαζόμενοι καταγγέλλουν τις τραγικές ελλείψεις στα ΜΑΠ (γάντια, μάσκες αδιάβροχα κλπ.), τα οποία αναγκάζονται να πληρώνουν απ' την τσέπη τους εδώ και χρόνια.

Βέβαια, η εγκληματική πολιτική δεν περιορίζεται στην παντελή έλλειψη χορήγησης των Μέσων Ατομικής Προστασίας. Είναι ένα ολόκληρο πλαίσιο που διαμορφώνεται απ' τις πολιτικές επιλογές που έχουν γίνει για τον κλάδο των ΟΤΑ και την επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα των εργαζομένων. Ο εξαναγκασμός των υπαλλήλων ν' απασχολούνται σε καθήκοντα διαφορετικά της ειδικότητας με την οποία προσλήφθηκαν, η μη διενέργεια των προβλεπόμενων ιατρικών εξετάσεων και των εμβολιασμών του προσωπικού των δήμων, η έλλειψη ελέγχων και συντήρησης σε οχήματα, μηχανήματα και εγκαταστάσεις, η δουλειά κάτω από επικίνδυνες καιρικές συνθήκες και η διάλυση των εργασιακών σχέσεων συνθέτουν το πλαίσιο αυτό. Η εντατικοποίηση κι η επιβολή της ελαστικής εργασίας, με συμβάσεις κάποιων μηνών ή και αδήλωτη, χωρίς εργασιακά δικαιώματα, διαμορφώνουν τις συνθήκες που ευθύνονται για τα εργατικά ατυχήματα στον κλάδο.

Απέναντι σ' όλα αυτά, οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων πρέπει να μαζικοποιηθούν, να ενταθούν και να διεκδικήσουν με επιμονή και αποφασιστικότητα δουλειά με ασφάλεια και υγιεινή! Το παράδειγμα της εργαζόμενης σε απορριμματοφόρο στο Δήμο Ζωγράφου, που γλίτωσε από σοβαρό τραυματισμό επειδή φορούσε παπούτσια ασφαλείας, δείχνει τη σημασία της διεκδίκησης των ΜΑΠ, αλλά και συνολικά εργασιακών δικαιωμάτων. Τα αιτήματα των εργαζομένων είναι δίκαια, αλλά είναι και ζωτικής σημασίας, γι' αυτό πρέπει να συνεχίσουν να κινητοποιούνται, κόντρα στην εγκληματική πολιτική των κυβερνήσεων και στις ψεύτικες υποσχέσεις τους!

49 ΝΕΚΡΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟ 1^ο ΤΡΙΜΗΝΟ ΤΟΥ 2023

Η επίθεση του κεφαλαίου πρέπει να βρει φραγμό από τον εργαζόμενο λαό!

Στη συνέντευξη που έδωσε στο ΕΚ Θεσσαλονίκης, ο Γραμματέας Υγείας και Ασφάλειας στην Εργασία ανέφερε ότι έχουν ήδη καταγραφεί 49 θάνατοι στους χώρους εργασίας στην Ελλάδα τους πρώτους τρεις μήνες του 2023. Το 2022 ήταν συνολικά 104, το 2019 ήταν 51 και το 2018 ήταν 46. Είναι φανερό ότι με το προχώρημα της «ανάπτυξης», κάποιοι κερδίζουν και κάποιοι χάνουν έως και τη ζωή τους. Πολλαπλάσια είναι τα εργατικά «ατυχήματα» που μπορεί να μην καταλήγουν σε θάνατο (πχ. το 2020 ήταν 41 θανατηφόρα από 4.000 περιστατικά που καταγράφηκαν) αλλά έχουν σε κάθε περίπτωση σοβαρές συνέπειες για τους εργατές.

Οι αριθμοί καθρεφτίζουν τις συνθήκες του εργασιακού μεσαίωνα που έχουν ν' αντιμετωπίσουν καθημερινά οι ντιλιβεράδες, οι εργαζόμενοι στην αποκομιδή απορριμμάτων, οι εργάτες στα εργοτάξια (όπου μετριοούνται τα περισσότερα θύματα σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ), στα λιμάνια, στα καράβια, στους σιδηροδρόμους. Από τους 49 νεκρούς του 2023, οι 11 ήταν εργαζόμενοι στα τρένα που σκοτώθηκαν στο έγκλημα των Τεμπών, οι ίδιοι που εξέθεταν καθημερινά τη ζωή τους σε ενώ είχαν κάνει από καιρό γνωστά τα ζητήματα ασφαλείας στους υπεύθυνους.

Για την αύξηση των κερδών των εργοδοτών, οι εργαζόμενοι δουλεύουν σε άθλιες συνθήκες, με απάνθρωπους ρυθμούς, με ανύπαρκτα μέτρα ασφαλείας και ξεχειλωμένα ωράρια. Συνθήκες αβάσταχτες, πόσο μάλλον για τις μεγαλύτερες ηλικίες, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τα ποσοστά του 2020 που τα μισά θύματα ήταν σε ηλικία άνω των 50 χρονών.

Οι δε μισθοί δεν ανταποκρίνονται στις ανάγκες της καθημερινότητας ούτε στο ελάχιστο, πόσο μάλλον σε μια περίοδο τρομερών αυξήσεων των τιμών στα τρόφιμα, τους λογαριασμούς, τα ενοίκια και με την ακρίβεια όλο και να καλπάζει. Αυτό το ασφυκτικό κλίμα, με τη μόνιμη απειλή της ανεργίας και της απόλυσης, αναγκάζει τα φτωχότερα στρώματα των εργαζομένων να δουλεύουν όλο και περισσότερο, ακόμα και σε περισσότερες δουλειές, υπό χρονική και ψυχολογική πίεση, καταλήγοντας να πεθαίνουν άμεσα ή «έμμεσα» για το μεροκάματο.

Η κατάσταση δεν οφείλεται σε μια «απλή» εργοδοτική αδιαφορία, αλλά αποδεικνύει τις συνέπειες της γενικευμένης επίθεσης του κεφαλαίου απέναντι στους εργαζόμενους. Συνολικά το κεφάλαιο κι οι κυβερνήσεις του προχωρούν σε λυσσαλέα επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη και τον λαό και διαμορφώνουν τη σύγχρονη βαρβαρότητα με τα εργασιακά δικαιώματα όλο και να συρρικνώνονται. Οι εργαζόμενοι πρέπει ν' αντισταθούν και να βάλουν φρένο στις επιδιώξεις του κεφαλαίου. Η εργατική τάξη κι ο εργαζόμενος λαός έχουν ανάγκη να συγκροτήσουν τις δικές τους δυνάμεις για να διεκδικήσουν ζωή και δουλειά με δικαιώματα.

Άρον άρον επιστροφή των συνδικαλιστικών ηγεσιών στην αντεργατική «κανονικότητα»

Το κύμα της λαϊκής οργής που εκδηλώθηκε μαζικά και με συγκλονιστικό τρόπο σε όλη τη χώρα μετά το έγκλημα στα Τέμπη απέδειξε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο τις διαθέσεις των πλατιών λαϊκών και εργαζόμενων μαζών ενάντια στην κοινωνική και εργασιακή βαρβαρότητα που ζουν καθημερινά. Ιδιαίτερα η μαζική συμμετοχή στις δύο απεργίες (8 και 16 Μάρτη), με αποκορύφωμα τις μεγαλειώδεις απεργιακές κινητοποιήσεις στις 8 Μάρτη, που αποτελούν πλέον γεγονός ιστορικής σημασίας και πολύτιμη παρακαταθήκη για το εργατικό κίνημα, δεν άφησαν κανένα περιθώριο παρερμηνείας της οργής και της δυσάρεσκης που κυριαρχούν στις εργατικές συνειδήσεις και αναζητούν αγωνιστική διέξοδο. Η εργασιακή ζούγκλα που βιώνουν καθημερινά οι εργαζόμενοι στους χώρους δουλειάς, το λεπτατημένο μεροκάματο, η εντατικοποίηση, η τρομοκρατία και η ανασφάλεια, τροφοδοτούνται διαρκώς και με προκλητικό τρόπο από την κυρίαρχη πολιτική και φουντώνουν τη συνολικότερη δυσάρεσκεια του εργαζόμενου κόσμου για το σύστημα, την πολιτική του και τους πολιτικούς του εκφραστές.

Τα τεράστια ποσοστά συμμετοχής στις απεργίες και η λαοπλημύρα στις απεργιακές συγκεντρώσεις έρχονται σε πλήρη αντίθεση με το καθεστώς διάλυσης που έχουν επιβάλει στο εργατικό κίνημα οι συνδικαλιστικές ηγεσίες. Τις μέρες του Μάρτη οι εργαζόμενες μάζες βγήκαν μαζικά και δυναμικά στο προσκήνιο, βγήκαν από το περιθώριο στο οποίο τους θέλει η κυριαρχία της αστικής και ρεφορμιστικής γραμμής στα σωματεία. Πήγαν περίπατο οι θεωρίες περί του κόσμου που «δεν τραβάει», διαψεύστηκαν εντελώς οι απόψεις που θέλουν μία απεργία να ετοιμάζεται για μήνες προκειμένου να είναι πετυχημένη. Ξεβλεψτήκαν και τρόμαξαν όσοι το πολύ που έβλεπαν ως προοπτική για τους εργαζόμενους ήταν μία διαμαρτυρία στις... κάλπες των βουλευτικών εκλογών. Όλοι αυτοί βιάζονται σήμερα να επανέλθουν στην «κανονικότητα» της περιθωριοποίησης των μαζών, στις «νόρμες» των εκλογών και του προεκλογικού «αγώνα». **Αν το μαζικό ξέσπασμα οργής επιβεβαίωσε τους φόβους του συστήματος για τις αντιδράσεις στην πολιτική του, η δράση των αστικών και ρεφορμιστικών δυνάμεων στο εργατικό κίνημα σπεύδουν να το καθυποτάξουν!**

Πρώτο και καλύτερο το ΠΑΜΕ, που -μέσα από μια ακόμη σύσκεψη στο Σπόρτινγκ- ανακοίνωσε ουσιαστικά την παύση των αγώνων αφού δεν ανακοίνωσε καμία κινηματική συνέχεια και περιορίστηκε σε γενικόλογες αναφορές. Προφανώς, το ΚΚΕ, αφού έκανε μία ακόμη επίδειξη του συσχετισμού δύναμης που έχει στα σωματεία, έκρινε ότι είναι ώρα για την... πραγματική μάχη, τη μάχη των εκλογών! Τι κι αν βγήκε στο προσκήνιο το σύνολο των άθλιων όρων που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη: τα ελλιπή έως ανύπαρκτα μέτρα ασφαλείας, η έλλειψη προσωπικού και οι απολύσεις, οι συνέπειες της ανυπαρξίας συλλογικών συμβάσεων, η θλιβιά του τερατουργήματος Χατζηδάκη, η συνολικότερη απαξίωση της ζωής της εργατικής τάξης που θυσιάζεται στο βωμό του καπιταλιστικού κέρδους. Φαίνεται ότι για το ΠΑΜΕ και το ΚΚΕ όλα αυτά μπορούν να περιμένουν, να καλυφθούν από αερολογίες περί μιας γενικής, αόριστης και τελικά ανύπαρκτης κλιμάκωσης.

Ίδια ήταν και η στάση του στον αγώνα που ξεκίνησαν οι εργαζόμενοι-διανομείς στη Wolt. Στη συνέλευση της Πέμπτης 6 Απρίλη, και μετά από τέσσερις μέρες κινητοποιήσεων, οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ πρότειναν νέα απεργία στα τέλη Απρίλη, 28-29 το μήνα (!!!), παρ' όλο που η εργοδοσία έχει απορρίψει όλα τα αιτήματα των εργαζόμενων και παρ' όλο που έχει διαμορφωθεί ένα γενικότερο κλίμα ανάδειξης και υποστήριξης του αγώνα αυτού. Το ΠΑΜΕ θέλει να εντάξει και αυτόν τον αγώνα στην κίνησή του για την Εργατική Πρωτομαγιά, που αναμένεται να είναι μία ακόμη προεκλογική φιάσα του ΚΚΕ.

Φυσικά και δεν είναι μόνο το ΠΑΜΕ που «συμβάλλει» στην επαναφορά της «κανονικότητας» και την αποφυγή νέων ανα-

στατώσεων για το ντόπιο αστικό πολιτικό σύστημα. Υπάρχουν κι άλλοι που δίνουν τα διαπιστευτήριά τους στο σύστημα. Χαρακτηριστική η περίπτωση της συνδικαλιστικής ηγεσίας στο Μετρό που ανέστειλε την 24ωρη απεργία που είχε προκηρύξει για τις 28 Μάρτη με αιτήματα που αναδείκνυαν το πλήθος των προβλημάτων που προκαλεί

στον κλάδο η κυρίαρχη αντιλαϊκή και αντεργατική πολιτική (ελλείψεις προσωπικού, προβλήματα στους συρμούς και την υποδομή, μισθοί πείνας κ.ά.). Τις ίδιες δηλαδή συνθήκες που προκάλεσαν το έγκλημα στα Τέμπη. Η αιτιολόγηση της αναστολής είναι απόλυτα εξοργιστική καθώς αναφέρεται σε «διάυλο επικοινωνίας για την επίλυση των προβλημάτων» που «φάνηκε αμυδρά» από την εργοδοσία. Και μάλιστα από μια εργοδοσία που έχει επανειλημμένα προσφύγει ενάντια στις απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζόμενων, εκμεταλλευόμενη το αντεργατικό νομικό οπλοστάσιο που της παρέχει το αστικό σύστημα και ιδιαίτερα τον νόμο Χατζηδάκη.

Μια από τα ίδια και η συνδικαλιστική ηγεσία της ΟΣΥ (οδηγοί λεωφορείων) που επιχειρεί να «αναδείξει» τα δεκάδες προβλήματα του κλάδου μέσα από -ακίνδυνες για το σύστημα- στάσεις εργασίας και χωρίς καν συγκεντρώσεις των εργαζόμενων.

Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα (ή μάλλον ΕΝΑΝΤΙΑ σε αυτό) καλούνται να κινηθούν οι εργαζόμενοι. Ένα κλίμα που αδιαφορεί για τα πάμπολλα μέτωπα που έχουν απέναντί τους οι εργαζόμενοι: τους μισθούς πείνας, την ανυπαρξία συλλογικών συμβάσεων, την εργασία-λάστιχο, τις απολύσεις και τους άθλιους όρους δουλειάς με τα εκατοντάδες εργατικά «ατυχήματα», την κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, το νόμο Χατζηδάκη και την ποινικοποίηση των εργατικών αγώνων.

Οι εργαζόμενοι -και γενικότερα ο λαός- πρέπει να παραμείνουν στο προσκήνιο. Να θέσουν οι ίδιοι, μαζικά και αποφασιστικά τις δικές τους ανάγκες, τα δικά τους ταξικά συμφέροντα. Το λαϊκό-εργατικό ξέσπασμα του Μάρτη πρέπει να βρει τη συνέχειά του, κόντρα σε αυτούς που την αρνούνται. Με συνελεύσεις στα σωματεία, με πρωτοβουλίες στους χώρους δουλειάς και ευρύτερα, με στήριξη των αγώνων που ξεσπούν και όχι εκτόνωσή τους. **Δίνοντας αγωνιστική διέξοδο στην οργή και τη δυσάρεσκεια και όχι «κάλπικες» εκτονώσεις.**

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ

Όταν οι δρόμοι αδειάζουν, οι κρατούντες ουρλιάζουν και για νέο αίμα διψούν!

Το ορμητικό ξέσπασμα οργής με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη που για περισσότερο από δύο βδομάδες εκφράστηκε με μαζικές κινητοποιήσεις στο δρόμο ήρθε για να συνταράξει το πολιτικό σύστημα, το κεφάλαιο και τους κάθε λογής κυβερνώντες σε μια γενικώς άκαρη από πολλές πλευρές περίοδο. Την ίδια στιγμή που το πολιτικό σύστημα όδευε ολοταχώς για τη ανάδειξη του νέου διαχειριστή της επίθεσης, το προδιαγεγραμμένο έγκλημα απ' τις πολιτικές που δεκαετίες προωθούνταν πυροδότησε τη μαζική λαϊκή οργή.

Ήταν ακριβώς αυτή η μαζική λαϊκή οργή που πίεσε σφόδρα έως και τρόμαξε τους κρατούντες. Ήταν οι δύο μεγάλες απεργίες και τα επαναλαμβανόμενα μαζικότατα συλλαλητήρια που ανάγκασαν τόσο τους ίδιους όσο και τα καθεστωτικά ΜΜΕ της λάσπης και της ρουφιανιάς, πηλά στο «ανθρώπινο λάθος», να προσθέσουν την ψεύτικη «συγγνώμη» και την ομολογία της πολιτικής ευθύνης που φέρει το σύστημα και οι πολιτικές που το ίδιο προωθεί.

Τις τελευταίες μέρες ζούμε ένα νέο επεισόδιο, συνέχεια της προσπάθειας αποπροσανατολισμού και κατευνασμού της λαϊκής οργής. Αφού οι μαζικές κινητοποιήσεις έχουν καμφθεί, έχουμε ήδη μπει στη φάση της ξεδιάντροπης συγκάλυψης των ευθυνών του συστήματος. Έχουμε μπει στη φάση της συντεταγμένης προσπάθειας μεταφοράς των ευθυνών στις πλάτες του λαού και των εργαζόμενων. Το σύστημα και το κεφάλαιο προσπαθεί με κάθε τρόπο ν' αντιστρέψει το κλίμα, να εκμεταλλευτεί τη συγκυρία, να παράξει δεδομένα και τετελεσμένα για λογαριασμό της επίθεσης και της αντιλαϊκής πολιτικής.

Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα πληθαίνουν τα δημοσιεύματα κι η σπέκουλα για τις ευθύνες των εργαζόμενων για τη κατάσταση του σιδηρόδρομου. Τα επιχειρήματα περί «βαθέως κράτους που συντηρούν οι κομματικοί μηχανισμοί» και η στοχοποίηση του συνδικαλισμού έχουν καταρχάς ως άμεσο στόχο τη φίμωση των σιδηροδρομικών σωματείων. Οι παρεμβάσεις τους αποδεικνύουν με άμεσο τρόπο το ρόλο του κράτους και του κεφαλαίου, ντόπιου και ξένου, στη διαδικασία της χρόνιας απαξίωσης του σιδηρόδρομου. Η εικόνα σωμα-

τείων που στο παρελθόν πραγματοποιούσαν απεργίες (ή αποφάσιζαν απεργίες αλλά συναντούσαν την απαγόρευση των δικαστικών αποφάσεων) για τις ελλείψεις και τα μέτρα ασφαλείας δημιουργούν πολλαπλά προβλήματα και ως τέτοιες πρέπει να φιμωθούν. Θέλουν να βάλουν ξανά στο στόχαστρο τη συλλογική οργάνωση και τη δυνατότητα μαζικής διεκδίκησης.

Η λάσπη κι ο αποπροσανατολισμός συνεχίζεται με τη συνεχή αναφορά στα «τεράστια μισθολογικά κόστη», τους «παχυλόους μισθούς» και τη «μονιμότητα», που απορροφούν τα κονδύλια της αιματοβαμμένης κατά τ' άλλα ανάπτυξης τους. Βλέπουμε τα ίδια ξαναζεσταμένα επιχειρήματα που προωθήθηκαν όλη την προηγούμενη δεκαετία για να νομιμοποιήσουν τις τεράστιες ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις, να κυριαρχούν και πάλι. Η επέκταση της ελαστικής εργασίας, το χτύπημα των μισθών, η μαζική εργολαβοποίηση του προσωπικού, το τσάκισμα της μόνιμης και σταθερής δουλειάς με δικαιώματα είναι το επόμενο βήμα της επίθεσης που караδοκεί.

Δεν φτάνουν όμως μόνο τα ακριβοπληρωμένα ΜΜΕ και τα σαθρά επιχειρήματα που χρησιμοποιούν για να πείσουν μια ολόκληρη κοινωνία που φλέγεται. Εμπειρογνώμονες, δικαστικές αρχές, έγκριτοι εισαγγελέεις μπαίνουν στο παιχνίδι του αποπροσανατολισμού, των απειλών και της τρομοκρατίας. Τα πορίσματά τους αξιοποιούνται ήδη για να υπερασπίσουν ένα σύστημα και μια πολιτική που δολοφονεί κατ' επανάληψη. Από πίσω έρχονται οι νομικοί κι οι νομοθέτες για να νομιμοποιήσουν και να μονιμοποιήσουν τα επόμενα βήματα της επίθεσης.

Το βασικό ζήτημα για το λαό έχει ήδη τεθεί. Η πολιτική που προωθεί το σύστημα παράγει τους νεκροθάφτες του. Το σύνθημα «για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε» όχι μόνο εκφράζει τη συγκυρία αλλά βάζει και την κατεύθυνση που πρέπει να κινηθούμε. Στους εργασιακούς χώρους, στη γειτονιά, στις σχολές, στα σχολεία, στους δρόμους, η μαζική αντίσταση, η διεκδίκηση κι ο αγώνας συνεχίζονται ν' αποτελούν το μονόδρομο που παρά τις δυσκολίες πρέπει και μπορούμε να βαδίσουμε.

ΝΔ - ΣΥΡΙΖΑ - ΠΑΣΟΚ Ίδιες αντιλαϊκές πολιτικές σε πολλές «αποχρώσεις»

Η αναγγελία της ημερομηνίας διεξαγωγής των εκλογών για τις 21 Μάη από τον Μητσοτάκη, με στόχο από τη μία πλευρά να αποκλιμακωθούν οι κινητοποιήσεις εργαζόμενων και νεολαίας για το έγκλημα στα Τέμπη και από την άλλη για να μπει το αστικό πολιτικό σύστημα στην «κανονικότητα» των διλημμάτων και των εκβιασμών προς το λαό, έχει προκαλέσει συναγερμό στα επιτελεία των κομμάτων - πυλώνων του συστήματος. Βασικό χαρακτηριστικό, οι υπολογισμοί ποσοτών και αριθμών που δίνουν και παίρνουν, δημιουργώντας ένα πέπλο συγκάλυψης των πραγματικών δεδομένων που κρίνονται σε αυτές τις εκλογές.

Στο κυνήγι της αυτοδυναμίας ο Μητσοτάκης και η ΝΔ ήδη από σήμερα δηλώνουν την ημερομηνία των... επόμενων εκλογών στις αρχές Ιούλη και τη «διάθεσή» τους να κάνουν εκλογές μέχρι να την πετύχουν. Αυτό βέβαια το σενάριο υπονομεύει την περιβόητη σταθερότητα για την οποία τόσος λόγος γίνεται και απαιτείται από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα των ΗΠΑ και της ΕΕ

αλλά και την ντόπια άρχουσα τάξη καθώς οι προτεραιότητές τους δεν παίρνουν υπόψη τους τον «καημό» του Μητσοτάκη για κοινοβουλευτική αυτοδυναμία.

Στη βάση αυτή προβάλλονται και τα σενάρια για αυτοδύναμη κυβέρνηση με «πολλά χρώματα», σε μια προσπάθεια, από την πλευρά Μητσοτάκη-ΝΔ, να στείλουν μήνυμα προς κάθε πρόθυμο είτε στο ΠΑΣΟΚ είτε στην ακροδεξιά (Ελληνική Λύση κ.λπ.) ότι δεν θα διστάσει να τους εντάξει σε κυβερνητικό σχήμα μέσω «μεταγγραφών». Ταυτόχρονα κάνει ολόκληρη εκστρατεία με μπόλικη πατριδοκαπλία και αντιδραστικά χαρακτηριστικά (φράχτης στον Έβρο) για να φερέψει ψήφους και ποσοστά στα θαλά νερά και τα Βουρκοκονέρια του ακροδεξιού χώρου.

Από την άλλη μεριά, ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ με πρόταγμα για «προοδευτική κυβέρνηση» και την προβολή της αναγκαίας κυβέρνησης συνεργασίας προσπαθεί να δείξει υπευθυνότητα προς τα κέντρα εξουσίας ότι μπορεί να αναλάβει τη διακυβέρνηση και να λύσει τα ζητήματα της πολιτι-

κής αστάθειας που φέρνει ο Μητσοτάκης με τις αυτοδυναμίες και τις πολλαπλές εκλογές. Με τον τρόπο αυτό επίσης φιλοδοξεί να βγει από τη στασιμότητα των ποσοτών που του δίνουν οι δημοσκοπήσεις και τον φέρνουν σταθερά δεύτερο και σε κάποια απόσταση από τη ΝΔ. Γι' αυτό και βιάστηκε να πάρει θέση στην προεκλογική αφητηρία σε βάρος των λαϊκών κινητοποιήσεων, δείχνοντας έτσι στους κυρίαρχους μέσα και έξω από τη χώρα ότι δεν είναι του «πεζοδρομίου» αλλά θεσμικός παράγοντας του αστικού πολιτικού συστήματος. Εξάλλου, αυτό το «διαβατήριο» της χειραγώγησης και της υπονόμευσης των λαϊκών αγώνων ήταν ένα από τα κριτήρια της αποδοχής του από τις δυνάμεις του συστήματος στην πορεία προς τη διακυβέρνηση το 2015. Υποταγμένος πλήρως στο καθεστώς της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης από ΗΠΑ-ΕΕ και με δεδομένη τη στήριξη του προς το ντόπιο καπιταλιστικό σύστημα, επιχειρεί με το σύνθημα «δικαιοσύνη παντού» να παρουσιάσει ένα νέο «κοινωνικό συμβόλαιο» όπου εκμεταλλευτές και εκμεταλλεόμενοι

θα εργαστούν από κοινού για ένα «θετικό κοινωνικό άθροισμα». Μία κλασική ονείρωση της σοσιαλδημοκρατίας που επιμένει να αναζητάει τους χαμένους παράδεισους του λεγόμενου κοινωνικού κράτους.

Για το ΠΑΣΟΚ η επικείμενη εκλογική αναμέτρηση είναι «συμπληγάδες πέτρες» που το απειλούν με συντριβή και πρέπει ο Ανδρουλάκης να κάνει «επιδέξιους» χειρισμούς για να την αποφύγει. Έτσι, με το σύνθημα «ούτε Μητσοτάκης ούτε Τσίπρας» προσπαθεί να απεμπλακεί από τα διλήμματα που τον συμπεριέχουν εκλογικά και ταυτόχρονα να διεκδικήσει θέση και ρόλο σαν κόμμα - πυλώνας του αστικού πολιτικού συστήματος. Μόνο που εκεί εμφανίζεται

ο... Λοβέρδος για να υποδείξει την κατεύθυνση που πρέπει να ακολουθήσει το ΠΑΣΟΚ σαν υπεύθυνο αστικό κόμμα, και όταν του παρατηρούν ότι είναι «εκτός γραμμής», τότε δηλώνει ότι «κaneis δεν μπορεί να τον διαγράψει», ρίνοντας έτσι προειδοποιητικές βολές προς την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Σε κάθε περίπτωση, το «ενωμένο και δυνατό» ΠΑΣΟΚ πρέπει να καταγράψει ένα σημαντικό εκλογικό αποτέλεσμα για να μπορέσει να διαπραγματευτεί με τα υπόλοιπα αστικά κόμματα.

Όλες οι παραπάνω «καντρίλιες» των βασικών αστικών πολιτικών δυνάμεων είναι έκφραση της κρίσης συνολικά του αστικού πολιτικού συστήματος που το τελευ-

ταίο διάστημα ένωσε έντονα τον κίνδυνο από το λαϊκό ξέσπασμα και μπροστά στις εκλογές φοβάται ότι η έκφραση της οργής και της αγανάκτησης του λαού, που δεν έχει καταλαγάσει, μπορεί να προκαλέσει μια πολιτική «ρευστοποίηση». Μία καταψήφιση, που μπορεί να εκδηλωθεί με διάφορους τρόπους, των αστικών πολιτικών δυνάμεων σε τέτοια έκταση που θα δυσκολέψει εξαιρετικά τη νομιμοποίηση μίας νέας διακυβέρνησης σε όλους τους πιθανούς συνδυασμούς. Δεν είναι τυχαίο ότι μέσα σε αυτές τις συνθήκες τα αστικά ΜΜΕ και όλοι οι δημοσιολόγοι απολογητές του συστήματος κανονάρχουν για μια «υπεύθυνη ψήφο» που θα δώσει σταθερή κυβέρνηση, την

ποία «έχει ανάγκη η χώρα». Και από την άλλη, μέσω της «αρμοδιότητας» που έδωσε η κυβέρνηση της ΝΔ στον Άρειο Πάγο να αποφασίσει ποιο κόμμα μπορεί να συμμετέχει στις επικείμενες εκλογές, με σκοπό να αποκλείσει το φασιστικό μόρφωμα του Κασιδιάρη, αφήνει ορθόνοικτη την προοπτική να αποκλείσει αριστερές πολιτικές δυνάμεις που αρνούνται να υποταχτούν στην αστική νομιμότητα τόσο σε αυτή την εκλογική αναμέτρηση όσο και στις όποιες επόμενες. Εξάλλου, ο πρώην αντισεισγαγέας του Αρείου Πάγου που ανέλαβε την ηγεσία των «Ελλήνων» αποκάλυψε πόσο βαθιά συστημικά είναι τα φασιστικά μωφώματα κάθε είδους και την προστασία

που απολαμβάνουν από το «Βαθύ» αστικό κράτος και τους μηχανισμούς του.

Οι σχεδιασμοί, τα σενάρια, οι δημοσκοπήσεις και ψεύτικες κοκορομαχίες στα τηλεοπτικά πάνελ των εκπροσώπων των αστικών κομμάτων επικειρούν να μεταφέρουν την πολιτική συζήτηση σε ανώδυνες πλευρές για το ντόπιο εξαρτημένο καπιταλιστικό σύστημα και να αποκρύψουν τα πραγματικά δεδομένα της «επόμενης μέρας» με όποια αστική κυβέρνηση προκύψει. Με ποια πολιτική θα βρεθούν αντιμετώπι ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία, καθώς το παγκόσμιο καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα βρίσκεται σε μόνιμη τροχιακή ολομέτωπη επίθεση στα δικαιώματα και την ίδια τη ζωή τους - και ιδιαίτερα στη χώρα μας αυτή η πολιτική «πολλαπλασιάζεται» καθώς πρέπει να υπερτηρείται τόσο τα ντόπια όσο και ξένα συμφέροντα.

Το γεγονός ότι η αναγγελία της ημερομηνίας των εκλογών και της «επίσημης» έναρξης της προεκλογικής περιόδου κατάφερε με τη βοήθεια των πρόθυμων για αυτό ρεφορμιστικών δυνάμεων και ιδιαίτερα του ΚΚΕ να σταματήσει τις μαζικές κινητοποιήσεις εργαζόμενων και νεολαίας αποτελεί μία προσωρινή επιτυχία του αστικού συστήματος.

Μέσα στους εργαζόμενους και τη νεολαία το ρήγμα με τις αστικές πολιτικές δυνάμεις και το σύστημα συνολικά μεγαλώνει και γίνεται όλο και πιο κατανοητό το γεγονός ότι χωρίς τις εργατικές - λαϊκές δυνάμεις στο προσκήνιο με οργάνωση και πάλη τίποτα το θετικό δεν μπορεί να προκύψει για τα εργατικά - λαϊκά συμφέροντα.

Το «Μεταβατικό Πρόγραμμα» του ΜέΡΑ25 Κυκλώστε τις διαφορές

Όπως έχουμε ξαναγράψει, το ΜέΡΑ25 αποτελεί ένα κεντρικό αστικό-φιλελεύθερο κόμμα, που οραματίζεται τον «εκδημοκρατισμό» της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τη δημοκρατική μεταρρύθμιση του καπιταλισμού με ιδεολογικές αναφορές στον Κένυς και την πολιτική στρατηγική του «New Deal» (1933-1938) στις ΗΠΑ. Δεν διαφωνεί με τον καπιταλισμό, όπως είχε φροντίσει να ξεκαθαρίσει ο Βουλευτής Κλέων Γρηγοριάδης, αλλά κηρύττει τον πόλεμο ενάντια σε μια «ολιγαρχία» που θεωρεί ότι τον κακοδιαχειρίζεται. Γι' αυτό και μπροστά στις κάλπες της 21ης Μάη προβάλλει μεταξύ άλλων το κεντρικό προεκλογικό σύνθημα: «Το μέλλον ανήκει στην κοινωνία, όχι στην ολιγαρχία!».

Το πρόγραμμά του «Νέα Συμφωνία για την Ευρώπη» μετασχηματίστηκε σε πρόγραμμα «για τη Ρίξη» αναμειγνύοντας κακοφορμισμένες προτάσεις του ΣΥΡΙΖΑ του 2012-2015 με το πάλαι ποτέ «Μεταβατικό Πρόγραμμα» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που πλέον μετονομάστηκε σε «Αντικαπιταλιστικό Πρόγραμμα Πάλης». Η εκλογική «προσκόρηση» της Λαϊκής Ενότητας στο κόμμα του Βαρουφάκη, που οδήγησε στον σχηματισμό του εκλογικού συνδυασμού «ΜέΡΑ25 - Συμμαχία για τη Ρίξη» συνέβαλε στο ιδιόμορφο πάντρεμα διατυπωμένων με στόχο την άσκηση πίεσης στο εξεκουνοβουλευτικό ακροατήριο του «μεταβατισμού». Ας μιλήσουν όμως τα προγράμματα από μόνα τους:

- «Πάυση κατασχέσεων, πλειστηριασμών, εξώσεων σε λαϊκές κατοικίες. Άμεση κατάργηση του «Ηρακλή», ίδρυση δημοσίας επιχείρησης διαχείρισης κόκκινων δανείων και νέου Οργανισμού Κοινωνικής Στέγης» και «κούρεμα χρέων των υπερχρεωμένων μικρομεσαίων και φτωχότερων λαϊκών νοικοκυριών», λέει το ΜέΡΑ25.
- «Αγώνας ενάντια στους πλειστηριασμούς και τις κατασχέσεις της λαϊκής κατοικίας και περιουσίας για να μην περάσει κα-

νένα σπίτι λαϊκής οικογένειας σε τράπεζες και funds. Θεσμοθέτηση ακατάσχετου πρώτης λαϊκής κατοικίας. Κατάργηση όλου του νομοθετικού πλαισίου απελευθέρωσης των πλειστηριασμών από το 2015 ως σήμερα. Διαγραφή χρέων των λαϊκών νοικοκυριών προς τράπεζες, κράτος, ΔΕΚΟ», λέει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.- «Ανάκτηση από το δημόσιο των ιδιωτικοποιημένων δημοσίων επιχειρήσεων και υποδομών στρατηγικής και κοινωνικής σημασίας υπό εργατικό και κοινωνικό έλεγχο», λέει το ΜέΡΑ25.
- «Εθνικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας (ενέργεια, νερό, δημόσιες υποδομές, τράπεζες) χωρίς αποζημίωση και με εργατικό-λαϊκό έλεγχο», λέει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.
- «Απαλλαγή από το βραχνά του δημοσίου χρέους μέσω διαδικασιών αναδιάρθρωσης και βαθιάς διαγραφής του», λέει το ΜέΡΑ25.
- «Διαγραφή του δημοσίου χρέους και του ιδιωτικού χρέους των φτωχών νοικοκυριών», λέει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.
- «Κατάργηση του Χρηματοπιστωτικού Ενέργειας και την επανεθνικοποίηση ΔΕΗ, ΔΕΔΔΗΕ, ΑΔΜΗΕ στο πλαίσιο μιας ενιαίας Δημόσιας Συμμετοχικής και Αποκεντρωμένης ΔΕΗ. Επανασύσταση ενιαίου, δημοσίου ΟΣΕ», λέει το ΜέΡΑ25.
- «Κλείσιμο των χρηματιστηρίων ενέργειας και τροφίμων. Εθνικοποίηση των ΔΕΚΟ και του ΟΣΕ με εργατικό έλεγχο», λέει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Οι παραπάνω αποτελούν επιλεγμένες προτάσεις των δύο προεκλογικών προγραμμάτων, για τις οποίες θα μπορούσε να παιχτεί το παιχνίδι κυκλώστε τις διαφορές. Το μέγα, όμως, ερώτημα είναι ποιος θα εφαρμόσει όλα τα παραπάνω;

Ο Γ. Βαρουφάκης απαντάει ότι οι προτάσεις του θα υλοποιηθούν από μια «συμμαχική προοδευτική κυβέρνηση» υπό την εξουσία μιας δήθεν υγιούς εθνικής αστικής

τάξης. Φαντασιώνεται μια «Διεθνή εκστρατεία για τη δημιουργία και ένταξη σε ένα Νέο Κίνημα Αδεσμεύτων», γι' αυτό και τα συγκρινόμενα προγράμματα διαφέρουν στις διατυπώσεις που αφορούν την άσκηση εξωτερικής πολιτικής.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ απλά δεν απαντάει, καθώς «αυτό το πρόγραμμα δεν μπορεί να υλοποιηθεί από «αριστερές» ή «προοδευτικές» κυβερνήσεις διαχείρισης του καπιταλισμού, χωρίς ρίξη με το αστικό κράτος και τους ιμπεριαλιστικούς θεσμούς», αλλά δε μας λέει από ποιον θα υλοποιηθεί, αφού όλα τα παραπάνω προωθημένα σχέδια του αέρος επ' ουδενί δε σχετίζονται με το όραμα μιας δικτατορίας του προλεταριάτου, που και μόνο στο άκουσμά της παθαίνουν οι εμπνευστές του προγράμματος ρίγη ανατριχίλας.

Φυσικά, το ΜέΡΑ25 νιώθει την ανάγκη να διατυπώσει γραπτά εκ των προτέρων ότι: «Η εφαρμογή μιας τέτοιας πολιτικής θα αντιμετωπίσει τερσάτια εμπόδια από τους διεθνείς και εγχώριους μηχανισμούς που θα επιδιώξουν να την ακυρώσουν, χρησιμοποιώντας κάθε μέσο. Για την υπεράσπισή της, είναι απαραίτητη η προετοιμασία για το ενδεχόμενο της εξόδου από την Ευρωζώνη και της ρίξης με την νεοφιλελεύθερη, αντιδημοκρατική ΕΕ και τις πολιτικές της». Αυτά τα τερσάτια εμπόδια που θα συναντήσει αυτή η πολιτική, ποιες κοινωνικές δυνάμεις άραγε θα τα συντριψούν και με ποια μέσα; Αυτό έξεχσε να μας το διευκρινίσει ο κος Βαρουφάκης. Μήπως θα προτάξουν τα στή-

θη τους όσοι «δημοκράτες καπιταλιστές» της Ελλάδας είδαν επιτέλους το εθνικό τους συμφέρον; Με τη νοσηρή στήριξη που θα τους παρέχουν «οι εργαζόμενες, οι άνεργοι, οι μικρομεσαίες, οι χαμηλοσυνταξιούχοι, η νεολαία, οι προλετάριοι και το προκαριότατο» και οι σύμμαχοι του «Κινήματος Αδεσμεύτων» του 21ου αιώνα; Ας αφήσουμε το ερώτημα να αιωρείται.

Και βέβαια, ούτε κατά διάνοια δεν τίθεται στην παραπάνω διατύπωση ο στόχος της εξόδου από την ΕΕ, ένα σενάριο που απεικονίζεται με κάθε τρόπο οι υπεράνω της μεταμόρφωσης της σε «σπίτι των λαών». Ωστόσο, το ΜέΡΑ25 νιώθει το λιγότερο την υποχρέωση να προετοιμάσει τους ψηφοφόρους για το ενδεχόμενο να... πεταχτούν έξω από την Ευρωζώνη (όχι όμως και την ΕΕ) με πρωτοβουλία -Βεβαίως- του... αντιπάλου σε περίπτωση που χοντρύνει το παιχνίδι της διαπραγματεύσεως.

Το πολιτικό κενό που αφήνουν ενδιάμεσα τους τους οι «μεταβατικές» φαντασιοληξίες που διατυπώνονται προεκλογικά είναι ότι οι μεν (του ΜέΡΑ25) προσβλέπουν σε ένα τάχα εθνικό-δημοκρατικό τμήμα της αστικής τάξης το οποίο δεν υπάρχει και ότι οι δε (των ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΝΑΡ) μετατόπισαν πλέον την εφαρμογή τους σε ένα απροσδιόριστο μέλλον, μετά από μια αδιευκρίνιστο χαρακτηριστικά αντικαπιταλιστική... επανάσταση.

Τελικά, τι καλείται να πράξει το λαϊκό-εργατικό κίνημα σε ενεστώτα χρόνο; Μα να ψηφίσει.

ΣΥΡΙΖΑ Όχι μόνο κυβέρνηση αλλά και... προοδευτική υπόσχεται!

Είναι το αφήγημα του ΣΥΡΙΖΑ απέναντι στη θέση της ΝΔ για αυτοδύναμη κυβέρνηση. Με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ εγγυώνται πως μετά τις εκλογές μπορούν να σχηματίσουν μια κυβέρνηση συνεργασίας την οποία ονομάζουν προοδευτική. Προφανώς για να θγουν τα κοκιά, το σχέδιο έχει μέσα κυρίως το ΠΑΣΟΚ, ενδεχομένως το ΜέΡΑ 25 και ό,τι άλλο χρειαστεί.

Ας αφήσουμε στην άκρη το πού κυρίως απευθύνεται η εγγύηση ότι μπορεί να σχηματίσει ο ΣΥΡΙΖΑ χωρίς δεύτερες εκλογές κυβέρνηση εν αντιθέσει με το σενάριο της ΝΔ. Ας αφήσουμε και τους λόγους εκλογικής τακτικής συσπειρώσεως αυτής της πρότασης, για να σταθούμε στο περιτύλιγμα του «προοδευτικού» με το οποίο λανσάρεται στο λαό αυτή η κυβέρνηση.

Αν τα λόγια έχουν κάποια αξία, θα πρέπει αυτή η κυβέρνηση και βασικά ο κύριος κορμός της (ΣΥΡΙΖΑ) να αποτελεί έναν πολιτικό φορέα εξέλιξης-βελτίωσης, μεταρρύθμισης. Μια προοδευτική δύναμη δηλαδή κόντρα σε δυνάμεις συντήρησης, υπεράσπισης των μέχρι τώρα πολιτικών δεδομένων. Δεδομένα που καθορίζουν και καθορίζονται από την κυριαρχία των δυνάμεων του συστήματος απέναντι στην εργατική τάξη, το λαό, τη νεολαία. Και μάλιστα σε μια περίοδο που χαρακτηρίζεται στη χώρα μας από την πρωτόγνωρη ένταση επίθεσης του κεφαλαίου στον κόσμο της δουλειάς και την πολεμική απειλή με βάση τον παροξισμό των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Σε μια τέτοια περίοδο, κόντρα σ' αυτές τις πολιτικές και κοινωνικές τάσεις που ορίζουν τις δυνάμεις συντήρησης του συστήματος θα πρέπει να αναζητηθεί μια προοδευτική πρόταση για να τιμεί το όνομά της στοιχειωδώς.

Το μεγάλο πρόβλημα για τον ΣΥΡΙΖΑ είναι ότι δεν είναι άγνωστος στο λαό. Η προηγούμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, αυτή της «πρώτης φοράς ΑΡΙΣΤΕΡΑ», είναι χαραγμένη στο πετσί του λαού.

Υπήρξε η κυβέρνηση συνέχισης των μνημονίων, με την υπογραφή και πρόωθηση του 3ου, καθώς και αποδοχής όλων των μέχρι τότε συμφωνηθέν-

των από τις προηγούμενες. Πετσόκοψε τις συντάξεις με το ν. Κατρούγκαλο, κατήργησε το ΕΚΑΣ, προωθώντας παραπέρα το συστημικό σχέδιο για εθνική σύνταξη-αντίδοχο. Εισήγαγε την επιδοματική πολιτική (βοήθημα αντί για τη 13η σύνταξη που υποσχόταν) που τώρα διαφημίζει ο Άδωνης. Κλιμάκωσε τη φορολογστεια με αύξηση ΦΠΑ και διπλασιασμό τής προκαταβολής φόρου.

Συστηματικά προώθησε χτυπήματα στους εργαζόμενους, αποδομώντας κατακτήσεις με στόχο την αποσυγκρότησή τους. Χαρακτηριστικό ήταν το χτύπημα με τη θέσπιση περιοριστικών όρων για την προκήρυξη απεργιών. Με όχημα τη φράση «τέλος της ασυδοσίας των ανδικαλιστών», αν θυμίζει κάτι απ' το σήμερα. Τα ΜΑΤ αντί να «καταργηθούν» ήταν παρόντα στο ρόλο της καταστολής.

Φέρε τις ευθύνες για τους νεκρούς στο Μάτι και τη Μάνδρα. Όπως και για την επίθεση στους πρόσφυγες με τη στήριξη της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας και τη FRONTEX.

Πάνω απ' όλα και για να στέκεται όλη αυτή η πολιτική στο «εσωτερικό», η πρώτη φορά «αριστερή κυβέρνηση» ΣΥΡΙΖΑ -και προοδευτική (τρομάρα της!)- βάθυσε με ιδιαίτερη ένταση την πολιτικοστρατιωτική εξάρτηση της χώρας από τους αμερικανούς ιμπεριαλιστές. Η πολυδιαφημιζόμενη και στο ρωσικό στόχατορο σήμερα βάση στην Αλεξανδρούπολη είναι δική της δημιουργία! Όπως και όλη η αναβάθμιση του δικτύου βάσεων στη χώρα, η εμπλοκή της σε άζονες αντιδραστικής συνεργασίας στην περιοχή, σε ενεργειακά σχέδια που ριζάνε λάδι στην ελληνοτουρκική αντιπαράθεση, η Συμφωνία των Πρεσπών και οι τυχοδιωκτικές κινήσεις ανακήρυξης της επέκτασης των μιλίων δυτικά που μεγάλωναν την επικράτεια, όπως δήλωσε ο Κοτζιάς!

Έβαλε πλάτη δηλαδή συνολικά για την εδραίωση της κυριαρχίας του κεφαλαίου, των ιμπεριαλιστών και την προώθηση των επιδιωξών τους.

Ας επιστραφούν όμως μερικά έώς και αφελή ερωτήματα. Κι αν τώρα είναι αλλιώς; Τη δεύτερη φορά. Αν άλλαξε και μετασχηματίστηκε ο ΣΥΡΙΖΑ;

Αν οι ακροδεξιοί ΑΝΕΛ καθόρισαν την πορεία; Το σίγουρο είναι πως άλλαξε. Μόνο που οι αλλαγές έγιναν σε ακόμα πιο αντιδραστική κατεύθυνση στην προσπάθεια να σταθεροποιηθεί ως πυλώνας του συστήματος.

Λειτουργήσε υπεύθυνα πολιτικά για το σύστημα εξουσίας όλη την περίοδο διακυβέρνησης της ΝΔ. Μια περίοδο που πανδημία-πόλεμος-κρίση έδειξαν το πιο βάρβαρο πρόσωπο του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Η περίοδος του εγκλημαισμού, των απαγορεύσεων και των χιλιάδων νεκρών χαρακτηρίστηκε από τη γραμμή εθνική στήριξης Τσίπρας, κάτι που του αναγνώρισε και η ΝΔ. Η στήριξη στους Αμερικανοατοϊκούς με βάση τον πόλεμο στην Ουκρανία έσπρωξε ανεμπόδιστα την εμπλοκή της χώρας, η εθνική συνείδηση στα ελληνοτουρκικά, η αναπαρξία οποιασδήποτε αντιπολίτευσης για την άγρια αφαίμαξη του λαού μέσω της ακρίβειας, παρά μόνο αστείες κριτικές για τα επιδόματα, τζογάροντας στο μέγεθός τους. Μέχρι και τώρα με τα Τέμπη, που το σύστημα εμφάνισε ρωγμές απ' τις λαϊκές κινητοποιήσεις, με το πρόσφατο «κάντε λίγο υπομονή» προς το λαό, βοήθησε στην κατεύθυνση αδρανισμού της του λαού. Αν όλα αυτά καταγράφονται με τον ΣΥΡΙΖΑ ως αντιπολίτευση, είναι ξεκάθαρο τι να αναμένει κανείς από μια νέα κυβερνητική ανάλυση.

Τέλος, όπως λέει ο λαός, δείξε μου τους φίλους να σου πω ποιος είσαι. Όσο ζορίζεται να ξαναπαρβήσει το λαό ο ΣΥΡΙΖΑ προς το μέρος του, άλλο τόσο οι συντηρητικές δυνάμεις φαίνονται και είναι πολύ πιο ήσυχες για αυτόν. Οι συνεχείς επαφές επί σειρά ετών με εκπροσώπους των ευρωπαϊκών και αμερικανών ιμπεριαλιστών, με τζάκια του ντόπιου κεφαλαίου και επιμελητήρια των Βιομηχανών, με μηχανισμούς του κράτους το επβεβαιώνουν.

Φυσικά, αν τέτοια δεδομένα προκύπτουν απ' τη σχέση του ΣΥΡΙΖΑ με την προοδευτικότητα που αποτελεί και τον βασικό κορμό της πρότασης για κυβέρνηση, θα ήταν στα όρια της πάστρας αν επιχειρηματολογούσαμε για το πώς το ΠΑΣΟΚ θα συνεισέφερε σ' αυτή την προοδευτικότητα!

Η επίθεση της αξιολόγησης συνεχίζεται Το έγκλημα στα Τέμπη ως ευκαιρία έντασης της επίθεσης

Στους δρόμους βρίσκονταν εκπαιδευτικοί και μαθητές, διαδηλώνοντας την οργή τους ενάντια στο σύστημα που δολοφονεί, όταν η κυβέρνηση και το υπουργείο δήλωναν ανερυθρίαστα ότι «η αξιολόγηση αποτελεί ένα από τα μηνύματα της τραγωδίας των Τεμπών»!

Η εφαρμογή των νόμων της αξιολόγησης αποτελεί κεντρική πολιτική επιλογή του συστήματος στην εκπαίδευση, αφενός για να κρύψει την ευθύνη την ταξικής πολιτικής και των αποτελεσμάτων που αυτή δημιουργεί πάνω στο σώμα της μαθητικής νεολαίας και αφετέρου γιατί συγκροτεί ένα πρώτης τάξεως εργαλείο τρομοκράτησης και πειθάρχησης πάνω στο σώμα των εκπαιδευτικών, προκειμένου αυτοί με τη σειρά τους να λειτουργούν σαν ένα ζωντανό, καθημερινό παράδειγμα υποταγής και αποδοχής της εργοδοτικής εκμετάλλευσης και αυθαιρέσις, για τους μαθητές.

Αυτή την περίοδο, κυβέρνηση και υπουργείο διαμορφώνουν έναν διευθυντικό μηχανισμό σκληρό, αυστηρά επιλεγμέ-

νο για να εφαρμόσει απарέγκλιτα την αντιδραστική αντιλαϊκή τους πολιτική. Είναι ολοφάνερο ότι το σύστημα δεν έχει να υποσχεθεί στους εργαζόμενους κάτι άλλο πέρα από φτώχεια και τρομοκρατία. Γι' αυτό αξιοποιεί το πρόθυμο υπαλληλικό προσωπικό, δίνοντάς του αρμοδιότητες και εξουσία να πιέζει τους εκπαιδευτικούς σε καθημερινή βάση προκειμένου αυτοί να προσαρμόζονται στην επικειρούμενη βαρβαρότητα της διάλυσης των δικαιωμάτων στο δωρεάν - δημόσιο σχολείο. Ταυτόχρονα, οι αξιολογητές έχουν αρχίσει να... σουλατσάρουν στις τάξεις -όχι τόσο γενικευμένα, όπως θα ήθελαν, λόγω των αντιδράσεων των εκπαιδευτικών.

Αρωγούς στους σχεδιασμούς του το σύστημα έχει τις εκπαιδευτικές ομοσπονδίες. Οι ΟΛΜΕ και ΔΟΕ απέφυγαν επιμελώς να δώσουν προοπτική στον αγώνα των εκπαιδευτικών, συνδέοντάς τον με αυτά για τα οποία ο κλάδος, σχεδόν ακαθοδήγητα, με φάρο το ταξικό του ένστικτο, παλεύει εδώ και καιρό. Δεν κάλεσαν τους εκπαιδευτικούς σε συνελεύσεις και συνέχιση των κινητοποιήσεών τους με αιχμή την ανατροπή των αντιδραστικών νόμων της αξιολόγησης το διάστημα που αυτοί βρίσκονταν στους δρόμους για το έγκλημα Τέμπη.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ ο αντίπαλος επιτίθεται αδιάλειπτα, οι συνδικα-

λιστικές ηγεσίες δίνουν ραντεβού για τον... Σεπτέμβρη. Τέτοιες διαφυγές είχαν εμφανιστεί και την περίοδο της πανδημίας με το γνωστό μότο «θα λογαριαστούμε αργότερα». Εδώ και αρκετά χρόνια έχει γίνει καθεστώς για τη συνδικαλιστική ηγεσία να σφυρίζει το τέλος της συνδικαλιστικής χρονιάς ήδη από τον Μάρτη.

Οι αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας έχουν αφήσει στον αυτόματο το εργαλείο της απεργίας - αποχής, ενώ οι πάγια απολογητικές προς το σύστημα θέσεις τους, όπως αυτή της ετήσιας επιμόρφωσης και της «μη τιμωρητικής» αξιολόγησης, αποκαλύπτουν το βάθος της πολιτικής τους συμμόρφωσης. Τα οργανωτικά τους κενά αποτελούν στην πραγματικότητα έκφραση της πολιτικής τους υποταγής. Ενώ ο κλάδος επιμένει σε συντριπτικά μεγάλο βαθμό να δηλώνει αντίθετος, οι ηγεσίες του αποφεύγουν να πουν ένα καθαρό ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ. Αντίθετα, εμφανίζονται διαρκώς αμυντικοί, σημειώνοντας σε κείμενά τους ότι «Οι εκπαιδευτικοί δεν φοβόμαστε την "αξιολόγηση", δεν έχουμε κάτι να κρύψουμε» ή σε προφορικές τοποθετήσεις τους ότι «δεν μπορούμε να πούμε στην κοινωνία πως είμαστε ενάντια στην αξιολόγηση».

Οι νεοδιόριστοι συνάδελφοι, που βρί-

σκονται αυτή την περίοδο στην πρώτη γραμμή της επίθεσης, επιμένουν και αντιστέκονται. Το έδαφος είναι πυρακτωμένο από τα δεινά που έχει υποστεί αυτή η κατηγορία εργαζομένων με τη μακροχρόνια αδιόριστία, την περιπλάνηση σε κάθε γωνιά της χώρας, την ανασφάλεια, τις απολύσεις κάθε Ιούνη αλλά και το διαρκές και ατελείωτο μάζεμα προϋπηρεσίας και «προσόντων».

Έχει φανερί ότι η γραμμή που προβάλλει ως βασικό μέσο πάλης την απεργία - αποχή δεν βοηθάει να ξεδιπλωθεί ένας αγώνας μαζικός, αποφασιστικός για την ανατροπή όλου του αντιδραστικού πλαισίου της αξιολόγησης. Όσο δεν συνοδεύεται από την προσπάθεια προετοιμασίας και οργάνωσης ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΚΗΣ ΜΑΧΗΣ τόσο θα έρχεται αντιμέτωπη με την αποδυνάμωση, με αποστοιχίσεις, απογοητεύσεις και ηττοπάθεια.

Οι εκπαιδευτικοί χρειάζεται να βγουν στην πρώτη γραμμή μαζικά και συλλογικά, να ξεπεράσουν την ακινησία που τους έχουν επιβάλει οι συμβιβασμένες ηγεσίες. Πεισματικά να ανιχνεύσουν τις δυνατότητες για κίνηση που υπάρχουν στα πρωτοβάθμια σωματεία με τον πραγματικό συντονισμό τους, οργανωμένα να παλέψουν να συγκροτήσουν επιτροπές αγώνα, διεκδικητικά να απαιτήσουν να συγκροτηθούν απεργιακά ταμεία.

Γεωπονικές Σχολές

Ανωτατοποίηση: Αναβάθμιση ή διάλυση των επαγγελματικών μας δικαιωμάτων;

Κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν το τελευταίο διάστημα από τους φοιτητές Γεωπονικών Σχολών ανά την Ελλάδα, απαιτώντας πτυχία με επαγγελματικά δικαιώματα. Για άλλη μια φορά επιβεβαιώνεται πως οι αλλαγές και οι νόμοι που η κάθε κυβέρνηση θεσπίζει για τα πανεπιστήμια έχουν ως στόχο το παραπέρα χτύπημα στο δικαίωμα των φοιτητών σε σπουδές και δουλειά. Η δήθεν ανωτατοποίηση των ΤΕΙ σε ΑΕΙ, επί ΣΥΡΙΖΑ το 2017, έφερε, όπως ήταν αναμενόμενο, τα ακριβώς αντίθετα αποτελέσματα. Οι απόφοιτοι αυτών των σχολών μένουν στον αέρα, με πτυχία κουρελόχαρτα, χωρίς επαγγελματικά δικαιώματα! Από τη μία, εκτός από το πτυχίο τους, τίθεται απαραίτητη και η εγγραφή τους στο Γεωτεχνικό Επιμελητήριο (ΓΕΩΤΕΕ), το οποίο δεν δέχεται αποφοίτους από τις πρώην σχολές ΤΕΙ. Από την άλλη, δεν υπάγονται πλέον ούτε στην κατηγορία ΤΕ (Τεχνικής Εκπαίδευσης) και δεν έχουν τα αντίστοιχα επαγγελματικά δικαιώματα αφού το πτυχίο των ΤΕΙ που το εξασφάλιζε δεν υπάρχει.

Οι ρητορείες των εκάστοτε κυβερνήσεων και υπουργείων περί αναβάθμισης των σπουδών είναι υποκριτικές. Γιατί μία είναι η κεντρική πολιτική κατεύθυνση και κανένας τους δεν αποκλίνει από αυτή. Και αυτή δεν είναι άλλη από τη διαμόρφωση ενός πανεπιστημίου που δεν θα του χωράει όλους, όπου θα μπαίνουν λίγοι και θα βγαίνουν ακόμα λιγότεροι, με πτυχία πολυδιασπασμένα, διαλυμένα, χωρίς αξία. Πτυχία που θα αντιστοιχίζονται με την αγορά εργασίας που θυμίζει μεσαίωνα, πτυχία που θα φτιάχνουν εργαζόμενους που θα δουλεύουν πολύ και θα αμείβονται λίγο!

Το άρθρο 126 του νομοσχεδίου του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων έρχεται με νομικιστικούς όρους να κλείσει το ζήτημα, να παρουσιάσει ότι δίνει λύσεις στα προβλήματα των μεγαλοκαθηγητάδων, που καμία σχέση δεν έχουν με εκείνα των φοιτητών των οποίων το μέλλον διακυβεύεται. Για άλλη μια φορά προσπαθούν να αποπροσανατολίσουν τους φοιτητές, να τους τάξουν κάλπικες δικαιώσεις και νίκες, ενώ ταυτόχρονα τους πετάνε στο τίποτα και τους κάνουν να κυνηγάνε χρονικές προθεσμίες του ΓΕΩΤΕΕ, που θα αποφασίζει αν θα τους δεχτεί ή όχι.

Η νεολαία κατακτά τα δικαιώματα και το μέλλον της με αγώνες. Η επίθεση που το σύστημα έχει εξαπολύσει απέναντί της εντείνεται και θα ενταθεί ακόμα περισσότερο μετά τις εκλογές. Πρέπει να αντισταθεί στην πολιτική που χτυπά τις σπουδές, τη δουλειά και τις ελευθερίες της, να διεκδικήσει τα δικαιώματά της. Κανένας καθηγητής, κανένας υπουργός και καμία κυβέρνηση δεν θα το κάνει για αυτήν. Μόνο εκείνη, μέσα από την πάλη με τα σύμμαχα στρώματά της, τους μαθητές, τους εργαζόμενους και συνολικά το λαό, θα κερδίσει τη ζωή της!

Θες πτυχίο; Θα πληρώσεις!

Φοιτήτρια του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας κατήγγειλε πριν από κάποιες μέρες πως δεν της δίνουν πτυχίο επειδή έχει χρέη προς την Εστία. Ναι... την Εστία που υποτίθεται ότι "παρέχεται" δωρεάν σε όσους φοιτητές πληρούν τα κριτήρια. Δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται τέτοιου τύπου καταγγελία, καθώς έχουν υπάρξει κι άλλα ανάλογα περιστατικά στο συγκεκριμένο Πανεπιστήμιο.

Δεν έχουμε να κάνουμε με μεμονωμένο περιστατικό. Έχουμε να κάνουμε με την έμπρακτη κατάργηση του δικαιώματος των φοιτητών στη δωρεάν στέγαση. Μια τακτική που υλοποιείται ύπουλα και από το παράθυρο καθώς κεντρικά δεν επιβάλλεται ενοίκιο στις Εστίες, αλλά επιμέρους στους εσωτερικούς κανονισμούς των Εστίων υπάρχει η δυνατότητα να θεσμοθετείται το ενοίκιο. Στις Εστίες των Ιωαννίνων οι φοιτητές χρεώνονται μηνιαίως ένα ποσό το οποίο και εκεί έχει ζητηθεί στο τέλος από φοιτητές ως προϋπόθεση για το πτυχίο. Στις Εστίες του ΑΠΘ πληρώνουν ένα ποσό-εγγύηση με την είσοδό τους στο δωμάτιο το οποίο δεν το ξαναβλέπουν ποτέ και μάλιστα δεν είναι σταθερό αλλά ζητείται διαφορετικό ποσό από κάθε φοιτητή. Τα παραδείγματα είναι πολλά και το σίγουρο είναι πως δεν αποτελούν πρωτοβουλίες της κάθε Εστίας αλλά μια συνολικότερη κατεύθυνση.

Την περασμένη άνοιξη ο Μητροστάκης έκανε δηλώσεις για φοιτητικές Εστίες με φθηνά ενοίκια ώστε να αντιμετωπιστεί το στεγαστικό πρόβλημα των φοιτητών. Αυτή η δήλωση συμπυκνώνει τη βασική πολιτική κατεύθυνση του συστήματος για κατάργηση της δωρεάν στέγασης. Η αλήθεια είναι πως έχουν γίνει βήματα προς αυτή την κατεύθυνση στα μολωχτά, όπως φαίνεται από τα παραδείγματα. Είναι πάγια τακτική του συστήματος να στρώνει το έδαφος και να νομιμοποιεί στις συνειδήσεις των φοιτητών καταστάσεις πριν τις θεσμοθετήσει επίσημα. Έτσι, ανάγοντας το ενοίκιο σε μια ατομική διαπραγμάτευση και κόντρα του εστιακού με τη διοίκηση, μειώνει τις δυνατότητες ενιαίας αντίδρασης των φοιτητών και δημιουργεί τετελεσμένα.

Δεν είναι η μόνη επίθεση που δέχονται οι εστιακοί φοιτητές. Οι Εστίες σε πανελλαδικό επίπεδο είναι παρατημένες στο έλεός τους,

με διαλυμένες υποδομές, μη βιώσιμα δωμάτια "τρύπες", με χαλασμένα ασανσέρ, με κοινόχρηστες και κατεστραμμένες τουαλέτες και ντουζ, με κασαρίδες, με ίντερνερτ που σέρνεται και πολλά άλλα. Πέρα από το ότι έχουν γραμμένη τη νεολαία -και αυτό φροντίζουν να το αποδεικνύουν καθημερινά-, αυτή η σκόπιμη υποβάθμιση των Εστίων θα χρησιμοποιηθεί και σαν αυτοεκπληρούμενη προφητεία ώστε να έρθουν τα ΣΔΙΤ και τα ενοίκια να εξυγιάνουν την κατάσταση.

Έχουμε λοιπόν μια πολιτική που δείχνει τα δόντια της στη νεολαία και ιδιαίτερα στις πιο φτωχές και λαϊκές μερίδες της. Μια πολιτική που δεν ανέχεται να σπουδάζουν πλατιά τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών και που αντιλαμβάνεται σαν ξένο σώμα μια σειρά από δικαιώματα και κατακτήσεις του φοιτητικού κινήματος. Δεν είναι μόνο η στέγαση που βρίσκεται στο στόχαστρο του συστήματος. Η σίτιση επίσης αμφισβητείται εδώ και χρόνια με διαφορά κριτήρια αποκλεισμού φοιτητών και πολλές λέσχες να εφαρμόζουν το αντίτιμο για μικρότερη ή μεγαλύτερη μερίδα φοιτητών. Επιπλέον, τα τελευταία χρόνια με την πολιτική του ορίου σπουδών όλο και περισσότεροι φοιτητές βρίσκονται αντιμετώπι με εξώσεις από τις Εστίες και με τον αποκλεισμό από τη σίτιση.

Το σίγουρο είναι πως αυτή η πολιτική των ταξικών φραγμών θα ενταθεί για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες της διαλυμένης και ασυγκρότητης εγχώριας παραγωγής που βασίζεται σχεδόν αποκλειστικά στις υπηρεσίες και τον τουρισμό, όπως και στον εργασιακό μεσαίωνα που επιβάλλει το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο στο λαό και τη νεολαία. Ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα τις εκλογικής διαδικασίας και τον όποιο διαχειριστή προκύψει, θα συνεχίσει για το σύστημα να υπάρχει η ανάγκη της περαιτέρω ευθυγράμμισης της εκπαίδευσης με την αγορά και την παραγωγή, κάτι που μόνο επίθεση σημαίνει για τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των φοιτητών.

Το μόνο που μπορεί να βάλει φρένο είναι η οργάνωση και ο αγώνας των ίδιων των φοιτητών για τα δικαιώματά τους μέσα από τους συλλόγους, τις συνελεύσεις και τις διαδικασίες τους.

10 Μάη

Οι φοιτητικές εκλογές να συνεχίσουν να είναι υπόθεση κινήματος

Φέτος οι φοιτητικές εκλογές θα πραγματοποιηθούν μέσα σε έντονο πολιτικό κλίμα αφού, από τη μία, οι προεκλογικές διεργασίες για τις βουλευτικές εκλογές θα βρίσκονται στην «τελική ευθεία» και, από την άλλη, η οργή του λαού και της νεολαίας προς τις δυνάμεις του αστικού πολιτικού προσωπικού δεν φαίνεται να κατευνάζει όσο εύκολα θα ήθελαν. Με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη, το ρήγμα που έχει δημιουργηθεί ανάμεσα στη φύση του συστήματος και τις συνειδήσεις του λαού μετά την ωμή αποκάλυψή της, μεταφράζεται έντονα στα πανεπιστήμια. Έχει διαμορφωθεί ένα νέο έδαφος ριζοσπαστικοποίησης των συζητήσεων του φοιτητόκοσμου. Στις δυνάμεις με αναφορά στο κίνημα, τίθεται το στοίχημα πολιτικοποίησης της οργής της νεολαίας και μετατροπής της σε οργάνωση μέσα στα όργανα πάλης των φοιτητικών συλλόγων.

Από τις περσινές φοιτητικές εκλογές (φ.ε.) και μέσα στην κινηματική νηνεμία, το σύστημα προσπάθησε να χτυπήσει τις πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες στα πανεπιστήμια. Οι ηλεκτρονικές εκλογές της Κεραμέως με ενιαίο ψηφοδέλτιο, για την ανάδειξη συμβουλίων φοιτητών που θα συνδιαλέγονται με το καθηγητικό κατεστημένο, τις πρυτανείες και τις συγκλήτους, προωθήθηκαν σε μία σειρά σχολών. Οι αρχικές προσπάθειες εφαρμογής έγιναν διάσπαρτα (Πολυτεχνείο Κρήτης, ΕΜΠ), σε μορφή σφυγμομέτρησης τυχόν αντιδράσεων, ενώ η δεύτερη επιχείρηση (ΑΠΘ) προωθήθηκε οργανωμένα. Και στις δύο περιπτώσεις, η μαζική

αποχή του φοιτητόκοσμου δεν νομιμοποίησε τις τηλε-εκλογές Κεραμέως και, ενώ η παρέμβαση της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ήταν στο σύνολό της απύσχα από τις περσινές φ.ε., φέτος η κυβερνητική δύναμη στα πανεπιστήμια δηλώνει την κανονική επανεμφάνισή της, ώστε η ΚΝΕ να μην μετατρέψει τη μέρα των φ.ε. σε «ημέρα κωμωδίας»...

Αποδείχθηκε ότι οι πανηγυρισμοί της ΚΝΕ για την πρωτιά της ήταν άνευ περιεχομένου. Η επέλαση της επίθεσης στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές, με την πλήρη εφαρμογή των διατάξεων των νόμων Κεραμέως (όρια σπουδών, διαγραφές, ΕΒΕ, πειθαρχικές δίωξεις σε σχολεία και σχολές, τσάκισμα δωρεάν σίτισης-στέγασης-μεταφορών), δεν βρήκε ανάχωμα από το φοιτητικό κίνημα. Ο απολογισμός της ΚΝΕ είναι η απουσία καλεσμάτων για γενικές συνελεύσεις, οι αποφάσεις-καπέλα από συντονιστικά όπου είχε αυτοδυναμία, το σαμποτάρισμα της προσπάθειας συγκρότησης μαζικών όρων αγώνα μέσα στους συλλόγους. Είναι, επίσης, το ωμό κλείσιμο των νεολαιίστικων κινητοποιήσεων για τα Τέμπη, που ενισχύθηκαν από μαζικές καταλήψεις σε σχολεία και σχολές, αλλά και οι συντονισμένες προσπάθειες να μην πολιτικοποιηθεί η οργή μαθητών και φοιτητών ώστε να υπάρξει αντίσταση και αγώνας απέναντι στη συνολική, ολομέτωπη επίθεση του συστήματος. Με διαστρεβλώσεις της πραγματικότητας για τον «ρόλο πρωτοστάτη» που υποτίθεται έπαιξε την προηγούμενη χρονιά, με τις «αγωνιστικές» διαθέσεις ανασυγκρότησης του τριτοβάθμιου οργάνου του φ.κ., την ΕΦΕΕ, όταν με το ζόρι

πραγματοποιούνται γενικές συνελεύσεις, αλλά και με την αποσιώπηση πολιτικού λόγου για την επίθεση του συστήματος που τσακίζει το ένα δικαίωμα μετά το άλλο, οι ευθύνες της ΚΝΕ για την περαιτέρω πολιτική αποσυγκρότηση του κινήματος δεν μπορούν να κρυφτούν.

Με τον ίδιο τρόπο, ο απολογισμός των δυνάμεων της γραμμής «ο νόμος να μην εφαρμοστεί» είναι η εξαφάνιση του κινήματος που ξεκίνησε τον Σεπτέμβρη του '22 και έβγαίνει επί εβδομάδες στους δρόμους ως απάντηση στην πρώτη επιχείρηση τοποθέτησης των ΟΠΠΙ σε σχολές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Πολύ γρήγορα, οι μαζικοί αγώνες από τους δρόμους διαλύθηκαν σε μορφές κρατικού συνδικαλισμού στα συνδιοικητικά όργανα κάθε τμήματος, με την αυταπάτη ότι ο νόμος Κεραμέως μπορούσε να «μπλοκαριστεί» στην πράξη. Ακόμα και ως απάντηση στην καθημερινότητα της εντατικοποίησης, των ταξικών φραγμών και της διάλυσης του Δωρεάν Πλέγματος, οι δυνάμεις των ΕΑΑΚ συνέχισαν να θέτουν το ζήτημα της συνδιαλλαγής με το καθηγητικό κατεστημένο και τις συγκλήτους, με αιτήματα όπως το μεταβατικό πρόγραμμα, που επανεμφανίζεται στις προεκλογικές συγκολλήσεις της ρεφορμιστικής Αριστεράς και καμία σχέση δεν έχει με το νεολαιίστικο και λαϊκό κίνημα.

Για τις Αγωνιστικές Κινήσεις, οι φοιτητικές εκλογές αποτελούν κινηματική διαδικασία. Οικοδομήθηκαν από τους φοιτητές για τους φοιτητές, ως δημοκρατική λειτουργία οργάνωσης των Διοικητικών Συμβουλίων και συγκρότησης των

Φοιτητικών Συλλόγων, ανεξάρτητες από το κράτος και τους μηχανισμούς του. Αποτελούν πεδίο πολιτικής ζύμωσης, αντιπαράθεσης απόψεων και καταγραφής του πολιτικού συσχετισμού δυνάμεων που παρεμβαίνουν στο κίνημα. Υπερασπιζόμαστε αυτόν τον πολιτικό χαρακτήρα των φ.ε. κόντρα σε λογικές αποσυγκρότησης και κοινοβουλευτισμού. Ως διαδικασία κινήματος, καταθέτουμε στους συλλόγους το σύνολο της άποψής μας για την αντιιμπεριαλιστική-αντικαπιταλιστική-αντισυνδιαχειριστική κατεύθυνση στην πάλη και ζητάμε τη στήριξη του φοιτητόκοσμου για την καλύτερη δυνατή προώθηση αυτής της πορείας.

Ενάντια στην εξάρτηση της χώρας μας, τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό. Ενάντια στη φτώχεια, την ακρίβεια, τους ταξικούς φραγμούς και τον εργασιακό-κοινωνικό μεσαίωνα. Ενάντια στις αυταπάτες για έναν φιλολαϊκό καπιταλισμό και τη συνδιαλλαγή με τους κρατικούς μηχανισμούς, παλεύουμε για ένα ανεξάρτητο φοιτητικό κίνημα, ενάντια στην συνδιοίκηση. Ενάντια στη φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής, ενάντια στο εθνικιστικό και φασιστικό μίσος και την τρομοκρατία. Στην αναζήτηση, οικοδόμηση και κατάκτηση ενός δικού της μέλλοντος, πέρα από αυτό του πολέμου και της φτώχειας που της υποσχετεί το σύστημα, ο μόνος δρόμος για τη νεολαία είναι η οργάνωση και η πάλη στο πλαίσιο των αγώνων του εργατικού-λαϊκού κινήματος.

Στις 10 Μάη, στηρίζουμε-ψηφίζουμε Αγωνιστικές Κινήσεις.

Κάτω τα χέρια από το λαϊκό άσυλο αγώνων Δε θα περάσουν οι απειλές καμίας Νικολαΐδου

Η πρόεδρος του τμήματος της Φιλοσοφικής Αθήνας, μετά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις λαού και νεολαίας με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη, προχώρησε (σε μία πρώτη φάση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης) σε ένα παραλήρημα όπου εξίσωνε τους διαδηλωτές (μειοψηφίες κατά τα λεγόμενά της) με τα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής. Συνεχίζοντας προχώρησε (στο αμφιθέατρο αυτή τη φορά) σε στοχοποίηση σχήματος των ΕΑΑΚ, προχωρώντας σε απειλές για μηνύσεις σε φοιτητές, φτάνοντας μέχρι και να τους συγκρίνει με φασίστες.

Ακολούθησε ένα ρεσιτάλ από τα συστημικά μέσα, που έσπευσαν να «υπερασπιστούν» τη Νικολαΐδου και να «καταγγείλουν» την επίθεση στην ελευθερία του λόγου της. Τα άρθρα που κυκλοφόρησαν για τους φοιτητές της Νικολαΐδου που την υπερασπίστηκαν αφορούσαν ένα στέλεχος τη ΔΑΠ από τα Χανιά, που είχε ανέβει στην Αθήνα για να υποδυθεί τον φοιτητή Φιλοσοφικής.

Δεν είναι η πρώτη φορά που το καθηγητικό κατεστημένο προχωρά σε τέτοιου τύπου δηλώσεις, ούτε βέβαια η πρώτη φορά που γίνεται λόγος για άσυλο βίας και ανομίας στα πανεπιστήμια. Ίσα ίσα το γεγονός αυτό ήταν η αφορμή για να επανέλθει στη συζήτηση η εγκατάσταση της πανεπιστημιακής αστυνομίας στα ιδρύματα, που θα διαφυλάξει άλλωστε την «ακαδημαϊκή ελευθερία» και το «άσυλο ιδεών», για το οποίο τόσο κόπεται το καθηγητικό κατεστημένο και το σύστημα. Βέβαια, όσο και αν ωρύεται η Νικολαΐδου (και η κάθε Νικολαΐδου) ότι

φιμώνεται και ότι της «στερείται η ελευθερία», στην πραγματικότητα ισχύει το αντίθετο. Το καθηγητικό κατεστημένο έχει μια πολύ συγκεκριμένη δουλειά να κάνει, ώστε να επιτελέσει τον ιδεολογικό ρόλο του πανεπιστημίου. Από το μαζικό κόψιμο σε μια εξεταστική, τις απουσίες, τις προόδους... μέχρι τη θεωρία των δύο άκρων, πρέπει να διαμορφώσει με τέτοιο τρόπο τη συνείδηση των φοιτητών, ώστε βγαίνοντας από το πανεπιστήμιο να μην αμφισβητούν για κανέναν λόγο τις συστημικές πολιτικές που τσακίζουν τις ζωές τους. Πρέπει το καθηγητικό κατεστημένο να φιμώσει την αριστερά και το φοιτητικό κίνημα, για να μην μπορέσει να κινητοποιήσει τους φοιτητές. Να αναγορεύσει την αφισοκόλληση, τον συνδικαλισμό, τις κινητοποιήσεις κ.ο.κ. Για να μην μάθει ο φοιτητής να σηκώνει κεφάλι.

Είναι φανερό ότι το σύστημα φοβάται τη νεολαία. Και ακόμα περισσότερο, φοβάται τη συλλογική και οργανωμένη πάλη της νεολαίας. Για αυτό προσπάθησε και θα προσπαθήσει να φέρει την ΟΠΠΙ στα πανεπιστήμια, να επιβάλει ηλεκτρονικές εκλογές με ενιαίο ψηφοδέλτιο για τα συμβούλια φοιτητών, να βάλει εδώ και χρόνια χέρι στον ανεξάρτητο από το κράτος φοιτητικό συνδικαλισμό μέσω της συνδιοίκησης. Οι φοιτητές μέσα από τους φοιτητικούς τους συλλόγους, τις γενικές συνελεύσεις, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις τους κατάφεραν διαχρονικά να βάζουν εμπόδια στην επίθεση του συστήματος. Και αυτή τη συλλογική και οργανωμένη πάλη των φοιτητών το σύστημα θέλει να την τσακίσει.

Πυροβολισμοί έξω από την ΑΣΟΕΕ, χημικά και δακρυγόνα Το πανεπιστήμιο που ονειρεύεται το σύστημα...

Την Τετάρτη 5/4, έξω από τον πανεπιστημιακό χώρο της ΑΣΟΕΕ, έλαβαν χώρα πυροβολισμοί στον αέρα από αστυνομικό που διερχόταν με περιπολικό από το απέναντι ρεύμα της Πατησίων. Την επόμενη μέρα έγινε ρίψη χημικών και δακρυγόνων από τις δυνάμεις καταστολής έξω από την ΑΣΟΕΕ.

Αρχικά να τονίσουμε ότι δεν πρόκειται για ένα μεμονωμένο περιστατικό. Πριν τρία χρόνια αστυνομικός με πολιτικά απειλούσε φοιτητές, σημάδεύοντάς τους με πιστόλι μέσα στον προαύλιο χώρο της ΑΣΟΕΕ. Είχε ακολουθήσει την φημική κλωσή και τον εγκλωβισμό φοιτητών λίγους μήνες νωρίτερα, ενώ η λίστα με τις επιθέσεις της αστυνομίας στο λαϊκό Άσυλο αγώνων είναι μεγάλη (με μια σειρά αφορμές).

Για άλλη μια φορά, είχαμε κατάπτωση του Ασύλου. Οι αστυνομικές δυνάμεις έχουν σκοπό να στοχοποιήσουν και να τρομοκρατήσουν τους φοιτητές και τον λαό. Το αστικό κράτος με την πολιτική της φασιστικοποίησης της δημόσιας και της πολιτικής ζωής και τον νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη φέρνει την ΟΠΠΙ και τα πειθαρχικά, για να κουμπώσουν πάνω στη βαριά επίθεση που μας έχει εξαπολύσει το σύστημα τα τελευταία χρόνια. Οι δυνάμεις καταστολής δείχνουν κατ' επανάληψη ποια είναι η δουλειά τους και οι φοι-

τητές πρέπει να απαντήσουν μέσα απ' τα συλλογικά τους όργανα.

Οι δυνάμεις του α/α χώρου καθόλου δεν μπορούν να εξυπηρετήσουν αυτή την κατεύθυνση, δρώντας μακριά και πέρα από τους φοιτητικούς συλλόγους. Ούτε οι δυνάμεις της κυρίαρχης αριστεράς, όπως μας έχουν συνηθίσει, δεν φάνηκαν να έχουν διάθεση να κινητοποιήσουν τους φοιτητές. Η πρώτη δύναμη στους φοιτητικούς συλλόγους, η ΠΚΣ, δεν κάλεσε σε κάποια συγκέντρωση για το περιστατικό, ενώ τα ΕΑΑΚ, με αφορμή ότι ο Φοιτητικός Σύλλογος της ΑΣΟΕΕ δεν είχε πάρει απόφαση, δεν ήθελαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας. Αποσπασματικά εμφανίστηκαν κάποια μέλη των ΕΑΑΚ στην ΑΣΟΕΕ, παρόλο που θεωρητικά το κάλεσμα ήταν δικό τους... Άλλωστε πλησιάζουν εκλογές και οι δυνάμεις του ρεφορμισμού, δίνοντας όλη τη βαρύτητα εκεί, δεν θα μπορούσαν να τρέχουν σε συγκεντρώσεις υπεράσπισης του Ασύλου... Όταν μπαίνομε σε προεκλογική περίοδο, η κυρίαρχη αριστερά παθαίνει αλλεργία στη σκέψη ξεσπάσματος κινήματος. Λαός και νεολαία πρέπει να βγουν μπροστά, ενάντια στην πολιτική που δολοφονεί τον λαό. Οι φοιτητές πρέπει να βγουν πιο μπροστά απ' την κυρίαρχη πολιτική κατεύθυνση, που τους θέλει παρακολουθητές (ΚΝΕ-ΕΑΑΚ) και να σπάσουν το δολοφονικό κλίμα καταστολής που τους επιβάλλει το σύστημα.

Γαλλία

Η μεγάλη μάχη για την απόσυρση του νόμου για το ασφαλιστικό συνεχίζεται!

Με απεργίες και διαδηλώσεις οι εργαζόμενοι και οι νέοι στον δρόμο

Το πέπλο της καπιταλιστικής κυριαρχίας που καλύπτει τον πλανήτη σκίστηκε! Υπέστη ρωγμή! Η εξέγερση του λαϊκού παράγοντα στη Γαλλία με αυτόν τον συνεχή και μαζικό τρόπο δημιουργεί νέα δεδομένα. Από την ημέρα του πραξικοπήματος Μακρόν (16/3), για να περάσει ο νόμος που σφαιριάζει τα ασφαλιστικά δικαιώματα, ο γαλλικός λαός βρίσκεται καθημερινά στους δρόμους!

Όπως ανέμεναν όσοι παρακολουθούσαν στενά τις εξελίξεις, η μαζικότητα της απεργιακής κινητοποίησης στις 23/3 ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Ήταν τέτοια η μαζικότητα που η τρομοκρατία της αστυνομίας μηδενίστηκε. 900.000 με 1.000.000 διαδηλωτές μόνο στο Παρίσι έκαναν τις δυνάμεις των CRS (γαλλικά MAT) να φαντάζον «νησίδα σε φουρτουνιασμένη θάλασσα». Κυριολεκτικά κυκλωμένοι από το πλήθος!

Δεκάδες είναι οι πόλεις στις οποίες έγιναν μεγάλες απεργιακές διαδηλώσεις. Ακόμα και σε πόλεις που παραδοσιακά... δεν γίνονταν πορείες σε μέρες πανεθνικής απεργίας! Παντού δίνονται μάχες για να μην σπάσουν τα μπλόκα, στα διυλιστήρια της Total στη Νορμανδία, στους σταθμούς ηλεκτροπαραγωγής στα αμαξοστάσια του μετρό και των τρένων, στους αποτεφρωτήρες των σκουπιδιών...

Την παραμονή της απεργίας ο Μακρόν απηύθυνε διάγγελμα, όπου με αυστηρό τόνο, υπεραμύνθηκε της αναγκαιότητας της νομοθετικής ρύθμισης και στήριξε την πρωθυπουργό του, Ελιζαμπέτ Μπορν! Πάνω απ' όλα πέρασε το μήνυμα για ακόμα πιο σκληρή αντιμετώπιση των διαδηλωτών από την αστυνομία. «Δεν μετανιώνω για τίποτα!!», δηλώνει απευθυνόμενος στον οργισμένο λαό. Η κατρακύλα στις δημοσκοπήσεις μόλις άρχισε. Ο Μακρόν, όμως, είναι αμετάκλητα ταγμένος στην υπηρεσία του συστήματος και δεν λογαριάζει πολιτικό κόστος: «Δεν μπορώ να εκλεγώ σε 4 χρόνια, δεν κοιτάζω ποσοστά δημοτικότητας, κάνω ό,τι είναι απαραίτητο για τη χώρα».

Μια μέρα μετά το διάγγελμα, η Βουλευτής του Μακρόν, Caroline Yadan, έγραψε στο Twitter: «Εάν η μεταρρύθμιση δεν είχε υιοθετηθεί, θα είχε αναμφίβολα επιζήμιες συνέπειες στις χρηματοπιστωτικές αγορές, με κίνδυνο μια νέα οικονομική κρίση σε μια εποχή που η χώρα μας είναι ήδη αποδυναμωμένη».

Όμως το Ταμείο Κοινωνικής Ασφάλισης δεν είναι ελλειμματικό, σήμερα έχει πλεόνασμα 900 εκατομμύρια ευρώ. Η κυβέρνηση προβλέπει ότι θα υπάρξει κρίση ελλειμμάτων σε μια δεκαετία, στη-

ριζόμενη στις πιο απαισιόδοξες μελέτες, για να δικαιολογηθεί. Η παραδοχή της κυβέρνησης πως η αναγκαιότητα της «ασφαλιστικής μεταρρύθμισης» έχει να κάνει καθαρά με τις «απαιτήσεις» των τραπεζών για να «βελτιωθούν οι οικονομικοί δείκτες», εξόργισε τους Γάλλους εργαζόμενους, που βλέπουν καθημερινά τα τελευταία χρόνια να αποδομούνται κοινωνικές κατακτήσεις, να καθλώνονται οι απολαβές και να τσακίζονται τα εργασιακά κεκτημένα.

Η κλιμάκωση της επιχείρησης τρομοκρατίας

Η κυβέρνηση σπεύδει να κλιμακώσει την επιχείρηση τρομοκρατίας του λαού. Απαγορεύεται η συμμετοχή σε συναθροίσεις-διαδηλώσεις χωρίς άδεια! Οι παραβάτες συλλαμβάνονται και τους επιβάλλεται πρόστιμο 150 ευρώ!

Οι επιτάξεις απεργιών έχουν την τιμητική τους σε διυλιστήρια, χωματαρές και μεταφορές. Ο λαός προσέρχεται σε υπεράσπιση των απεργών, για να μην τους συλλάβουν. Έξω από τα εργοτάξια στήνονται μπλόκα από τους διαδηλωτές και δίνονται μάχες.

Στις επόμενες μέρες οι συγκρούσεις κλιμακώνονται, καθώς η απεργία έχει δώσει ώθηση στη νεολαία, που συμμετέχει μαζικά και καταλαμβάνει σχολεία και πανεπιστήμια! Η γαλλική κοινωνία ζει μέρες που θυμίζουν Μάη του '68!

Η χρήση βομβίδων και δακρυγόνων από την αστυνομία, που εκτοξεύονται σε ευθεία βολή στους διαδηλωτές, έχουν σαν αποτέλεσμα σοβαρούς τραυματισμούς. Σε μια περίπτωση διαδηλωτής έχασε το ένα του μάτι. Σε άλλη περίπτωση αφαιρέθηκε ο ένας όρχις διαδηλωτή που χτυπήθηκε από αστυνομικό, ενώ μαθητής νοσηλεύεται με ρήξη σπλήνας.

Η μάχη στο Sainte-Soline

Το Σάββατο (25/3) στη δυτική Γαλλία και συγκεκριμένα στο Sainte-Soline, ξεσπούν άγριες συγκρούσεις, καθώς η αστυνομία επιτίθεται στους 25.000 διαδηλωτές. Η συγκέντρωση έχει στόχο το σταμάτημα της ανέγερσης νέων υπερδεξαμενών που χτίζονται οι γαιοκτημονες, για να συλλέγουν το νερό και να το χρησιμοποιούν για πότισμα στις άνυδρες περιοχές. Η αστυνομία επιτίθεται πυροβολώντας και σηματοδοτώντας με εκρηκτικές βομβίδες τους διαδηλωτές. Αρκετοί είναι οι τραυματίες διαδηλωτές (πάνω από 200), ορισμένοι με σοβαρά τραύματα.

Η συνέχιση των διαδηλώσεων σε καθημερινή βάση και η ορμητική συμμετο-

χή του κόσμου ανάγκασε τις συνδικαλιστικές ηγεσίες να προκηρύξουν κι άλλη πανεθνική απεργία για τις 28/3!

Οι παράπλευρες απώλειες

Μπροστά σε αυτή την κλιμάκωση, η κυβέρνηση προχώρησε στην ακύρωση της 3ημερης επίσκεψης του Βασιλιά της Αγγλίας Καρόλου, που είχε προγραμματιστεί για την Κυριακή 26/3. Η ιδέα του «επίσημου δείπνου» στις Βερσαλλίες πήγε στράφι. Κρίθηκε, μάλλον, πως δεν ήταν καλή ιδέα, με το Παρίσι να φλέγεται και τις γκιλοτίνες για τον Μακρόν να ανεμίζουν στα πλακάτ των διαδηλωτών! Το τσαλάκωμα του Μακρόν συνεχίζεται.

Η απεργία της Τρίτης 28/3 στέφεται με μεγάλη επιτυχία. Αν συνυπολογίσουμε την κρατική τρομοκρατία με τους άγριους ξυλοδαρμούς, τις συλλήψεις διαδηλωτών, τις μηνύσεις, τα πρόστιμα, τις επιτάξεις,... μπορούμε να πούμε πως τίποτε δεν τέλειωσε ακόμα. Οι επόμενες μέρες το αποδεικνύουν. Σε καθημερινή βάση διοργανώνονται συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις σε διάφορα σημεία του Παρισιού, άλλα και σε άλλες πόλεις.

Τα σκουπίδια συνεχίζουν να αποτελούν μόνιμο ντεκόρ για το Παρίσι καθώς η αποκομιδή γίνεται σταδιακά και επεισοδιακά. Μέχρι την Παρασκευή 31/3, γίνονται μπλοκαρίσματα των εργοταξίων, για να μην βγουν τα επιστρατευμένα φορτηγά αποκομιδής!

Η γαλλική αστική τάξη πλέον στριμωγμένη μετέρχεται κάθε μέσο για να καταλαγιάσει την οργή του γαλλικού λαού.

- Με το επιχείρημα «μην συνεχίζετε γιατί ανεβαίνει η ακροδεξιά», η προσπάθεια να πειστούν οι διαδηλωτές να σταματήσουν μόλις ξεκίνησε! Τα γκάλοπ, σαν έτοιμα από καιρό, το επιβεβαιώνουν. («Λεπτομέρεια»: είναι προφανές όλες αυτές τις μέρες ότι η ακροδεξιά είναι εκκωφαντικά απύουσα!)

- Η κυβέρνηση προτείνει συνάντηση διαλόγου με όλες τις συνδικαλιστικές οργανώσεις στο πρωθυπουργικό μέγαρο την Τετάρτη 5/4. Όλα μπορούν να συζητηθούν εκτός της απόσυρσης του νόμου, δηλώνει η Μπορν.

- Στη διασυνδικαλιστική επιτροπή των συνδικάτων καταγράφεται διάσταση απόψεων, καθώς ορισμένα συνδικάτα θεωρούν πως πρέπει να επικεντρωθούν στην προσφυγή στο Συνταγματικό Συμβούλιο, το οποίο στις 14/4 θα εκδικάσει τη νομιμότητα της ρύθμισης για το ασφαλιστικό.

Θα πρέπει να σημειώσουμε δυο εξελίξεις που δείχνουν ότι το συνδικαλιστικό κίνημα δεν είναι αρραγές και ενοποι-

ημένο. Άλλωστε, πρόκειται για συνδικάτα με εντελώς διαφορετική ιδεολογική και πολιτική αναφορά, από τη δεξιά μέχρι τη ριζοσπαστική αριστερά.

Το πρώτο είναι η αλλαγή στην ηγεσία στη CGT. Εκλέχθηκε (στις 31/3) η μετριοπαθής Sophie Binet προερχόμενη από τον σοσιαλιστικό χώρο. (1)

Το δεύτερο αφορά ένα κείμενο 250 συνδικαλιστών που κριτικάρει την τακτική της διασυνδικαλιστικής επιτροπής για την καθυστέρηση στην κήρυξη των απεργιών (στις 6/3)! (2)

Το σύστημα του κεφαλαίου ανησυχεί!

Ο ΟΗΕ, το Συμβούλιο της Ευρώπης, ο Λευκός Οίκος, ο διεθνής Τύπος ανησυχούν και επισημαίνουν την αυταρχική αντιμετώπιση των διαδηλωτών και την κλιμάκωση της αστυνομικής βίας του καθεστώτος Μακρόν! Όχι, δεν συμπάθησαν ξαφνικά τους διαδηλωτές. Απλά ανησυχούν για την πιθανότητα να ξεφύγει η κατάσταση από κάθε έλεγχο και να αποκαλυφθεί ότι η «δυτική δημοκρατία» μόνο δημοκρατία δεν είναι!

Ταυτόχρονα, ο Μακρόν δέχεται κριτική από κεντροδεξιά περιοδικά για την τακτική που ακολούθησε στην προώθηση του ασφαλιστικού, μην εξασφαλίζοντας δικλίδες διαφυγής και τακτικής υποχώρησης για να αντιμετωπίσει τη λαϊκή δυσάρεσκεια.

Για το από δω και πέρα

Η συνάντηση της Τετάρτης (5/4) στο πρωθυπουργικό μέγαρο κατέληξε σε αποτυχία, όπως αναμενόταν. Η κυβέρνηση εμμένει στη μη απόσυρση του νόμου! Τα συνδικάτα καλούν μαζικά στην πανεθνική απεργία της επόμενης μέρας (Πέμπτη 6/4), την 11η στη σειρά!

«Το πλήθος δεν έχει καμία νομιμότητα απέναντι στον λαό που εκφράζεται με τους αιρετούς του», δήλωσε ο Μακρόν.

Το δίλημμα που αντιμετωπίζει ο γαλλικός λαός που παλεύει για καλύτερο μέλλον είναι: Αγώνας μέχρι τη νίκη ή επιστροφή στην κοινοβουλευτική κανονικότητα;

Δείτε πληροφορίες

(1) <http://ouvalacgt.over-blog.com/2023/03/congres-cgt-tout-ca-pour-ca.html>

(2) <https://www.revolutionpermanente.fr/Tribune-Continuons-le-combat-pour-le-retrait-250-syndicalistes-et-intellectuels-s-exprimant-sur-la>

Γαλλία Μια αναμέτρηση ιστορικής κλίμακας που δεν μπορεί να σταματήσει!

του Δ. Παυλίδη

Η νέα επίθεση στην κοινωνική ασφάλιση της δεύτερης προεδρίας Μακρόν, μέσω του νόμου για τη λεγόμενη ασφαλιστική μεταρρύθμιση, με αιχμή την αύξηση του γενικού ορίου συνταξιοδότησης από τα 62 στα 64 έτη, συνεχίζει να συγκλονίζει τη γαλλική κοινωνία.

1. Ο νόμος Μακρόν-Μπορν για το ασφαλιστικό, που προβλέπει αύξηση του ορίου ηλικίας από τα 62 στα 64 καθώς και του χρόνου ασφάλισης σε 43 από 42 χρόνια, είναι η τελευταία από διαδοχικές επιθέσεις στο μεταπολεμικό γαλλικό ασφαλιστικό σύστημα, τα τελευταία 30 χρόνια. Ανεξάρτητα από το πολιτικό χρώμα τους, όλες οι γαλλικές αστικές κυβερνήσεις κινήθηκαν στην ίδια κατεύθυνση. Στην αποδόμηση-υπονόμευση-ανατροπή των βασικών εργατικών κατακτήσεων του ασφαλιστικού συστήματος, το οποίο στα μεταπολεμικά χρόνια και ως τις αρχές της δεκαετίας του 1980 ενσωμάτωνε πολλές διεκδικήσεις του εργατικού κινήματος ως αποτέλεσμα των κοινωνικών συσχετισμών της περιόδου των ένδοξων χρόνων. Ακολούθησε από τα μέσα της δεκαετίας του 1980 μια περίοδος σταδιακής περικοπής των δαπανών για να τη διαδεχθεί μια τρίτη περίοδος που φτάνει ως τις ημέρες μας, αυτή της συστηματικής αποδόμησης.

2. Ο νόμος Μακρόν-Μπορν αποτελεί μια επίθεση κατ'εξοχήν ταξικού χαρακτήρα για λογαριασμό του συνόλου της γαλλικής μεγαλοαστικής τάξης και όχι μόνο ενός τμήματός της, του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, όπως παρουσιάζεται. Μια επίθεση στο σύνολο της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων στρωμάτων, δηλαδή στην πλειοψηφία της γαλλικής κοινωνίας. Κτυπά ιδιαίτερα τις γυναίκες, οι οποίες εξαιτίας της μητρότητας και των δυσκολιών πρόσβασης στην αγορά εργασίας έχουν περισσότερα διαστήματα χωρίς εργασία. Επιβαρύνει ιδιαίτερα τους εργάτες στις χειρωνακτικές και σκληρές δουλειές και τα πιο φτωχά λαϊκά στρώματα, το προσδόκιμο της ζωής των οποίων είναι αποδεδειγμένα μικρότερο εξαιτίας των κακουχιών και των κακών συνθηκών διαβίωσης. Ειδικά για αυτές τις κατηγορίες η καθυστέρηση της συνταξιοδότησης κατά ένα, δύο ή τρία χρόνια είναι τεράστια οπισθοδρόμηση.

Χρησιμοποιείται το σαθρό επιχείρημα πως οι αλλαγές είναι επιβεβλημένες μπροστά στον κίνδυνο βιωσιμότητας του ασφαλιστικού συστήματος εξαιτίας της αύξησης του προσδόκιμου ζωής και της δημογραφικής γήρανσης. Στην πραγματικότητα, σε μια περίοδο μεγάλης αύξησης της παραγωγικότητας της εργασίας επιχειρείται μια υπαρξιακή-απόσπαση μεγαλύτερου τμήματος του παραγόμενου πλούτου από την εργαζόμενη κοινωνία προς το κεφάλαιο. Μια μεταφορά κοινωνικών πόρων για λογαριασμό της γαλλικής ολιγαρχίας και των συνολικών, οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων της. Η κυνική επίκληση του Μακρόν στις απαιτήσεις των χρηματοοικονομικών αγορών δεν αποδεικνύει μόνο -όπως ισχυρίζονται οι σοσιαλδημοκράτες και ρεφορμιστές- πως το σημερινό γαλλικό πολιτικό προσωπικό είναι υποτελές στο χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο. Πέρα και πάνω από αυτήν την υπαρκτή σχέση ο Μακρόν και οι προκάτοχοί του, διαμέσου και της ασφαλιστικής-συνταξιοδοτικής αντιμεταρρύθμισης, επιδιώκουν να εξοικονομήσουν πόρους για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας του συνόλου της ιμπεριαλιστικής γαλλικής αστικής τάξης και του διεθνούς γεωπολιτικού ρόλου

τού γαλλικού κράτους. Μειώνοντας και άλλο το μερίδιο συμβολής των καπιταλιστών στο ασφαλιστικό σύστημα, τους βοηθούν να γίνουν πιο ανταγωνιστικοί σε μια περίοδο ανηλεούς διεθνούς ανταγωνισμού και επανόδου των εθνικών προστατευτισμών. Περιορίζοντας τη συμμετοχή του κρατικού προϋπολογισμού συγκεντρώνουν πόρους για άλλες, πιο σημαντικές «εθνικές» προτεραιότητες. Σε μια ιστορική περίοδο στην οποία κλιμακώνονται ραγδαία οι διεθνείς ανταγωνισμοί ανάμεσα σε όλες τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις για το ξαναμοίρασμα του κόσμου, η προσαρμογή των πολιτικών ενάντια στις εργαζόμενες μάζες αποκτά ολοένα και πιο σκληρό «πολεμικό» ταξικό χαρακτήρα και η πίεση του χρόνου για αποτελέσματα είναι μεγάλη.

3. Για 30 χρόνια σχεδόν, όλες οι γαλλικές κυβερνήσεις επιδιώκουν την αύξηση των ορίων ηλικίας και εργασίας για συνταξιοδότηση, την κατάργηση κλαδικών κεκτημένων και την αποδυνάμωση έως την πλήρη ανατροπή του αναδιανεμητικού ασφαλιστικού συστήματος. Σύμφωνα με το κυρίαρχο αφήγημα, αυτό είναι αναγκαίο μιας και το 2040 θα υπάρχουν 1,5 εργαζόμενοι που θα πληρώνουν εισφορές για 1 συνταξιούχο, σε σύγκριση με 4 προς 1 που ήταν η αναλογία το 1980. Επισείουν τον κίνδυνο πως το συνταξιοδοτικό σύστημα θα γίνει ελλειμματικό κατά 14 δις. ευρώ ως το 2030 και εν τέλει μη βιώσιμο. Η γήρανση του πληθυσμού και η αύξηση του προσδόκιμου ζωής αποτελούν, υποτίθεται, τα ακαταμάχητα επιχειρήματα των καπιταλιστών και των πολιτικών εκπροσώπων και επιστημόνων-υπαλλήλων τους. Επιχειρήματα κοινά σε όλες τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Πρόσφατα ο Ράινερ Ντούλγκερ, πρόεδρος της Συνομοσπονδίας Ενώσεων Γερμανών Εργοδοτών, μίλησε για κόστος που πρόκειται να εκραγεί και παρομοίωσε τη μεταρρύθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης εξίσου δύσκολη και αναγκαία με την ενεργειακή μετάβαση! Απέναντι σε αυτήν τη μονότονη και επίμονη κυρίαρχη προπαγάνδα, οικονομικοί επιστήμονες που δεν είναι απαραίτητα ριζοσπάστες διαβεβαιώνουν πως η μεγάλη αύξηση της παραγωγικότητας αλλά και η αύξηση της απασχόλησης, δηλαδή η δραστική μείωση της ανεργίας, υπερκαλύπτουν αυτά τα μελλοντικά ελλείμματα.

4. Οι Μακρόν-Μπορν, εμπρός στην ισχυρή κοινωνική αντίσταση και στην επίδραση που αυτή είχε στο νομοθετικό σώμα με σοβαρό το ενδεχόμενο μιας κοινοβουλευτικής ήττας, προχώρησαν στην επίκληση του άρθρου 49-3 του Συντάγματος του 1958. Η χρήση του άρθρου 49-3 δεν είναι καινούρια υπόθεση στη Γαλλία. Από το 1958, το άρθρο 49-3 έχει χρησιμοποιηθεί τουλάχιστον 89 φορές, σύμφωνα με μια καταμέτρηση κυβερνητικού γαλλικού ιστότοπου. Το ρεκόρ χρήσης κατέχει η κυβέρνηση Ροκάρ η οποία είχε σχετική πλειοψηφία στην Εθνοσυνέλευση και το χρησιμοποίησε 28 φορές από το 1988 ως το 1991. Ο νόμος για τις συντάξεις ήταν η 11η φορά που η πρωθυπουργός του Μακρόν ενεργοποίησε το 49-3 μέσα στους 10 μήνες της θητείας της!

Παρά τον συνταγματικό περιορισμό, η χρήση του άρθρου 49-3 όλο και πιο συχνά δεν οφείλεται μόνο στις κοινοβουλευτικές δυσκολίες του Μακρόν. Αποτελεί μια ευρύτερη επιλογή των κυβερνήσεων να νομοθετούν με διατάγματα, αξιοποιώντας και την πανδημία, στο πλαίσιο όλο και πιο αντιδραστικών αντιλαϊκών πολιτικών που πρέπει να υλοποιηθούν. Το «πραξικόπη-

μα» Μακρόν σε βάρος της γαλλικής Εθνοσυνέλευσης δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η συνεπής στάση ενός πολιτικού εκπροσώπου του έθνους των γάλλων κεφαλαιοκρατών ο οποίος ηγείται ενός ταξικού πολέμου σε βάρος του έθνους των εργαζόμενων και υποτελών τάξεων.

5. Για πολλά μπορεί να κατηγορηθεί ο γάλλος πρόεδρος, όχι όμως πως μάρσησε τα λόγια σχετικά με την πρόθεσή του για αντιδραστικές ανατροπές στο ασφαλιστικό σύστημα. Ήδη από την αρχή της πρώτης θητείας, το 2017, είχε προαναγγείλει τις αλλαγές, καθιστώντας τη λεγόμενη ασφαλιστική μεταρρύθμιση κεντρικό ζήτημα. Την επιχείρησε με πρωθυπουργό τον Εντουάρ Φιλίπ, αλλά «ανέκρουσε πρύμναν» κάτω από το βάρος των αντιδράσεων και την έλευση της πανδημίας. Επανάληψε μετά τη δεύτερη εκλογή του, μια εκλογή εν πολλοίς αποτέλεσμα του καταναγκαστικού διλήμματος που αντιμετώπισαν οι γάλλοι εκλογείς μπροστά στον κίνδυνο επικράτησης της Λεπέν. Μιλώντας στους υπουργούς της νέας κυβέρνησης τον περσινό Αύγουστο, αλλά απευθυνόμενος στους Γάλλους, μίλησε για το «το τέλος της αφθονίας», «των βεβαιότητων» και «της ανεμελιάς», προειδοποιώντας για τη μεγάλη ανατροπή που πρόκειται να βιώσουν εξαιτίας των σοβαρών πληθών κρίσεων. Ακριβώς εδώ είναι το σημείο για την κατανόηση της επιμονής του Μακρόν να περάσει με κάθε κόστος την αντιδραστική μεταρρύθμιση.

Η γαλλική ελίτ αντιλαμβάνεται πολύ καλά πως βρίσκεται σε ένα κρίσιμο, ιστορικό χαρακτήρα σταυροδρόμι, σε μια περίοδο στην οποία οι εξελίξεις επιταχύνονται και χρειάζεται να ανταποκριθεί στους αυξανόμενους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. Οι επιπτώσεις της πανδημίας, του πολέμου στην Ουκρανία, η ανακυκλούμενη οικονομική κρίση, οι ανταγωνισμοί που αυξάνονται από την ανάδυση νέων δυνάμεων και διεκδικητών στον κόσμο είναι οι μεγάλες προκλήσεις, ζωτικού χαρακτήρα, που αντιμετωπίζει ο γαλλικός καπιταλισμός-ιμπεριαλισμός. Η συστράτευση που ζήτησε στην ίδια ομιλία από το γαλλικό λαό στο όνομα της γαλλικής και ευρωπαϊκής ανεξαρτησίας, όπως είπε χαρακτηριστικά, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η επιστράτευση των εργατών και της νεολαίας για να βάλουν πλάτη για λογαριασμό της αστικής τάξης και των διεθνών, οικονομικών και γεωπολιτικών, συμφερόντων της.

6. Η Γαλλία των «από κάτω», αυτή τη φορά με σημαντικά κομμάτια της εργατικής τάξης να έχουν μπει μπροστά, δείχνει να είναι και πάλι πιστή στο ραντεβού της στις ξεχωριστές στιγμές και στροφές της ιστορίας. Πριν από την πανδημία, στα τέλη του 2018, το κίνημα των «κίτρινων γιλέκων» που πυροδοτήθηκε από την αύξηση της τιμής των καυσίμων είχε ταρακου-

νήσει τη χώρα, αναδείχνοντας τα πολλαπλά, βαθιά κοινωνικά και περιφερειακά ρήγματα και τις μεγάλες ανισότητες. Για καιρό τώρα η γαλλική κοινωνία βρισκόταν σε αναταραχή η οποία κλιμακώθηκε την τελευταία «μεταπανδημική» χρονιά. Τα αποτελέσματα των εκλογών του 2022 τόσο στην προεδρική όσο και στη βουλευτική κάλπη υπήρξαν ενδεικτικά αλλά όχι και πλήρως αντιπροσωπευτικά της μεγάλης δυσσαρέσκειας. Το ασφαλιστικό λειτούργησε ως επικρουστήρας σε αυτήν τη διευρυνόμενη κοινωνική ζώνη αγανάκτησης. Οι κινητοποιήσεις έφτασαν μέχρι και σε μικρές επαρχιακές πόλεις και χωριά, επεκτάθηκαν σε όλη τη χώρα, έβαλαν σε κίνηση τη μαθητική και φοιτητική νεολαία, μετατράπηκαν σε σκληρές απεργίες σε στρατηγικούς κλάδους της οικονομίας, εξελίχθηκαν σε πολύ μαζικές διαδηλώσεις στο Παρίσι και όλες τις μεγάλες πόλεις.

Η γαλλική κυβέρνηση απάντησε με καταστολή και αδιαλλαξία και ο Μακρόν στο τηλεοπτικό διάγγελμά του, αφού αναρωτήθηκε θεατρικά «Νομίζετε ότι εμένα μου αρέσει που κάνω αυτή τη μεταρρύθμιση; Όχι!», επέμεινε στην αναγκαιότητά της. Ύστερα από την τελευταία γενική απεργία της 28ης Μαρτίου το απεργιακό κίνημα βρίσκεται στο δικό του σταυροδρόμι. Το τι θα γίνει στους δρόμους και στους χώρους εργασίας την Πέμπτη 6 Απριλίου θα παίξει ρόλο στη στάση όλων των παραγόντων της αναμέτρησης. Σε κάθε περίπτωση, ακόμη και στη χειρότερη εκδοχή μιας υποχώρησης του κινήματος, η αναμέτρηση που εκτυλίσσεται αυτές τις ημέρες στη Γαλλία έχει πολύ μέλλον μπροστά της. Ο κόσμος έχει μπει σε μια περίοδο μεγάλης αναταραχής και οι εργαζόμενοι, η νεολαία, συνολικά οι λαοί δεν έχουν άλλη επιλογή παρά να αναμετρηθούν με τις μεγάλες προκλήσεις και ζωτικές ανάγκες. Δεν έχουν άλλο δρόμο παρά να αγωνιστούν σκληρά μιας και κινδυνεύει στην κυριολεξία το μέλλον και η ζωή τους! Η αλληλεγγύη στον αγώνα των γάλλων εργαζόμενων χρειάζεται να πάει μαζί με την προσπάθεια να μην επικρατήσουν οι ανταπάτες και η αναμονή ενόψει των επικείμενων εκλογών. Και στην Ελλάδα, το μέλλον θα κριθεί μόνο στους δρόμους!

(Ολόκληρο το άρθρο στην ηλεκτρονική σελίδα της Προλεταριακής Σημαίας)

Πηγές

Για μια συνοπτική επισκόπηση των αλλαγών στο ασφαλιστικό <https://www.vie-publique.fr/eclairage/2011-retraites-les-differentes-reformes-des-de-1993-2014>
<https://www.retraite.com/>
<https://www.francetvinfo.fr/economie/etraite/reforme-des-retraites/>
<https://travail-emploi.gouv.fr/retraite/projet-pour-l-avenir-de-notre-systeme-de-retraite/>
<https://retraite.cgt.fr/>

Ισραήλ

Τι αντανακλά η εσωτερική κρίση;

Το νομοσχέδιο για τη μεταρρύθμιση του δικαστικού συστήματος, στην οποία επί 13 εβδομάδες εναντιώνεται, με αταλάντευτη επιμονή, μεγάλη μερίδα της κοινωνίας, συνδικάτα, οργανώσεις, αντιπολίτευση και τελευταία πολιτικοί σύμμαχοι της κυβέρνησης, «αναβάλλεται» για να προηγηθεί συμβιβαστικός διάλογος, που ήδη ξεκίνησε υπό την αιγίδα του Προέδρου Χέρσογκ. Το ερώτημα είναι τι διακυβεύεται με αυτό το νομοσχέδιο.

Αρχικά, ως πολιτικό γεγονός, αναδείχθηκε από δυνάμεις της κεντροαριστεράς. Στη συνέχεια, προσχώρησαν δεξιές ομάδες, πρώην σύμμαχοι του Νετανιάχου και τέλος, στελέχη, πρώην και νυν, της κυβέρνησης και του κόμματος του Νετανιάχου (Λικούντ), που θέτουν δημόσια πλέον ζήτημα επαναξιολόγησης της στρατηγικής της κυβέρνησης, υποστηρίζοντας μέχρι και τη διακοπή της μεταρρύθμισης. Ωστόσο, η πιο σοβαρή εξέλιξη αφορά την αποπομπή του υπουργού Άμυνας, Γκάλαντ και τη συνακόλουθη, σε ένδειξη διαμαρτυρίας, παραίτηση του γενικού προξένου του Ισραήλ στη Νέα Υόρκη. Όπως έγινε γνωστό, τελικά «αναβάλλεται» η απομάκρυνσή του, με επιχείρημα «την περίπλοκη κατάσταση που επικρατεί στον τομέα ασφάλειας».

Σίγουρα το επίμαχο νομοσχέδιο, που κλονίζει τις πολιτικές ισορροπίες στο εσωτερικό του Ισραήλ, αποτελεί κάτι περισσότερο από την προσωπική κάλυψη του Νετανιάχου, για τον οποίο εκκρεμούν δικαστικές διώξεις. Αυτό που σχεδιάζεται έχει πολλές φάσεις και, προς το παρόν, έχει παρουσιαστεί μόνο η αρχική. Αυτή αφορά την ενίσχυση της εξουσίας του κυβερνητικού συνασπισμού στην Επιτροπή Διορισμών Δικαστικών, στη λογική... «η κυβέρνηση είναι κυρίαρχη και δεν πρέπει να περιορίζεται στη δράση της από νόμους». Αξιολογώντας τα βήματα της, αυτή η «μεταρρύθμιση» προοδεύει για ακόμη μεγαλύτερη στρατιωτικοποίηση ενός στρατιωτικοποιημένου κράτους.

Όπως καταγγέλλει ο πολιτικός συντάκτης της αριστερής εφημερίδας Haaretz, Βέρτερ, μπορεί να «πρόκειται για μία νίκη για τους διαδηλωτές, αλλά αυτός που πραγματικά ανάγκασε τον Νετανιάχου να υποχωρήσει ήταν ο εταίρος του στην κυβέρνηση, Μπεν Γκβιρ», αποσπώντας ως αντάλλαγμα, τη δημιουργία μιας «εθνοφρουράς» που θα είναι υπό τις διαταγές του. Ακόμα κι ο αρχηγός της ισραηλινής αστυνομίας αμφισβήτησε την ανάγκη συγκρότησης «εθνοφρουράς» σε ένα κράτος με τόσα πολλά σώματα ασφαλείας!

Είναι φανερά δύσκολοι καιροί στη σχέση ΗΠΑ-Ισραήλ κι ας ορίζεται και από τα δύο μέρη ως ακλόνητη. Οι ΗΠΑ συνεχώς πιέζουν για εγκατάλειψη της επίμαχης μεταρρύθμισης, εκπέμποντας μια γενικότερη ανησυχία, πράγμα που έδειξαν οι συνεχείς επισκέψεις αξιωματούχων του Λ. Οίκου τον περασμένο Γενάρη και εν μέσω έξαρσης ισραηλινοπαλαιστινιακών συγκρούσεων. Στο Ισραήλ πήγαν ο σύμβουλος Εθνικής Ασφάλειας, Σάλιβαν, ο διευθυντής της Κεντρικής Υπηρεσίας Πληροφοριών, Μπερνς, και ο ΥΠΕΞ Μπλίνκεν, για να μείνουμε στους πιο επιφανείς.

Αυτό που αντανακλά η εσωτερική κρίση στο Ισραήλ δεν αφορά μόνο Ισραηλινούς και Παλαιστίνιους, αλλά τις γεωπολιτικές αβεβαιότητες στην ευρύτερη Μ. Ανατολή, με την είσοδο νέων «παικτών», προεξάρχουσας της Κίνας. Βέβαια, με το να αναζωπυρώνουν τη «φωτιά» στο παλαιστινιακό, οι ακροδεξιό εταίροι του εμποδίζουν την εστίαση των ΗΠΑ στο Ιράν και στα άλλα ανοιχτά μέτωπα της περιοχής.

Οι καιροί έχουν αλλάξει και ο Νετανιάχου το γνωρίζει αυτό. Έχει επίσης πλήρη επίγνωση ότι ο δρόμος για την εξομάλυνση των σχέσεων του Ισραήλ με το Αραβικό περιβάλλον περνά από την Ουάσιγκτον. Παράδειγμα: η εξομάλυνση των σχέσεων Ισραήλ-Σαουδικής Αραβίας, με βάση τις Συμφωνίες του Αβραάμ που υπέγραψε το 2020 και που αποκαθιστούν διπλωματικές σχέσεις του Ισραήλ

με Μπαχρέιν, Μαρόκο και Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, παραμένει στις προθέσεις. Η κυβέρνηση Μπάιντεν «πάγωσε» αυτές τις συμφωνίες λόγω των δεσμών των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων με την Κίνα! Άλλωστε, οι σχέσεις των ΗΠΑ με το αραβικά κράτη δεν διανύουν την καλύτερη φάση τους.

Υπάρχει και η εκδοχή... «φυγή προς τα εμπρός». Το Ισραήλ πρόσφατα βομβάρδισε, για πολλοστή φορά, στόχους στη Συρία, με απώτερο στόχο πάντα το Ιράν. Ελπίζει να πείσει τον Μπάιντεν να συντονίσει μια εκστρατεία μέγιστης πίεσης και με αξιόπιστη απειλή στρατιωτικής δράσης κατά της Τεχεράνης. Ωστόσο, δεν είναι ξεκάθαρο αν οι παραπάνω ενέργειες έχουν την έγκριση των ΗΠΑ. Όπως δεν είναι ξεκάθαρο τι αντισταθμίσεις ζητά η Ουάσιγκτον από τον Νετανιάχου για μια ανανεωμένη υποστήριξη. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι ΗΠΑ αρνήθηκαν κάθε ανάμειξη στις επιθέσεις με μη επανδρωμένα αεροσκάφη στα τέλη Ιανουαρίου σε ένα ιρανικό στρατιωτικό εργοστάσιο στο Ισφαχάν ή σε ιρανικές αυτοκινητοπομπές όπλων στα σύνορα Ιράκ-Συρίας.

Ο Νετανιάχου κατανοεί ότι η αποτροπή ενός «πυρηνικού Ιράν» απαιτεί, πέρα από την αμερικανική υποστήριξη, και ένα ευρύτερο μέτωπο. Πριν από όλα θα πρέπει να ευθυγραμμίσει τις δικές του

πολιτικές με συμφέροντα και στόχους της Ουάσιγκτον. Ίσως ξεκινήσει με την Κίνα. Ο ανταγωνισμός Ουάσιγκτον-Πεκίνο βρίσκεται στην κορυφή της «ατζέντας» του Μπάιντεν και είναι από τα θέματα που φαίνεται να υπάρχει διακομματική συναίνεση εντός ΗΠΑ. Η δήλωση Νετανιάχου, τον περασμένο Δεκέμβρη, ότι «οι οικονομικές σχέσεις του Ισραήλ με το Πεκίνο υπόκεινται σε ζητήματα εθνικής ασφάλειας», υποδηλώνει ότι η κυβέρνηση του είναι πρόθυμη να περιορίσει τις σχέσεις με την Κίνα για να αμβλύνει τις ανησυχίες των ΗΠΑ. Ωστόσο, θα δυσκολευτεί περισσότερο να ευθυγραμμιστεί με την Ουάσιγκτον όσον αφορά τη σημερινή προτεραιότητά της: την υποστήριξη της Ουκρανίας στον πόλεμό της με τη Ρωσία. Για να διαμορφώσει μέτωπο κατά του Ιράν και των πληρεξουσίων του στη Συρία (με παρούσα τη Ρωσία), το Ισραήλ πρέπει να αποφύγει άμεση αντιπαράθεση με τη Μόσχα.

Το Ισραήλ βρίσκεται αντιμέτωπο με έναν πολιτικό και στρατηγικό γρίφο σε ό,τι αφορά τον μελλοντικό του ρόλο. Αν δεν θέλει να συμμετέχει ως παρατηρητής στην ανασύνθεση των ισορροπιών και συσχετισμών στην ευρύτερη Μ. Ανατολή, μάλλον πρέπει να συμβιβαστεί με τις νέες προτεραιότητες των ΗΠΑ.

X.B.

Γερμανία

Γενική απεργία στα μέσα μεταφοράς

Μια, ομολογουμένως, σπάνια είδηση αποτελεί η απεργία στις συγκοινωνίες στη Γερμανία, στις 26 και 27 Μαρτίου. Τα συνδικάτα Ver.di και EVG πραγματοποίησαν προειδοποιητική απεργία (48ωρη και 24ωρη αντίστοιχα) διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν τις αυξημένες βιοποριστικές ανάγκες. Τα σωματεία αυτά βρίσκονται ήδη σε διαπραγματεύσεις με την εργοδοσία, δηλαδή το δημόσιο και την τοπική αυτοδιοίκηση, χωρίς μέχρι στιγμής να υπάρχει συμφωνία. Συγκεκριμένα, το Ver.di που εκπροσωπεί περίπου 2,5 εκατομμύρια και το EVG που εκπροσωπεί 230.000 εργαζόμενους σε σιδηροδρόμους, αεροδρόμια, λεωφορεία, λιμάνια και αυτοκινητοδρόμους για πρώτη φορά προχώρησαν σε κοινή απεργία, επιμένοντας στις διεκδικήσεις τους. Απαιτούν, δηλαδή, αύξηση στο ωρομίσθιο και στον μηνιαίο μισθό 10,5% (Ver.di) και 12% (EVG) και υπογραφή νέας Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, απορρίπτοντας την αρχική πρόταση της εργοδο-

σίας που κάνει λόγο για αύξηση 5% με δύο εφάπαξ αφορολόγητες πληρωμές, ύψους 1.000 και 1.500 ευρώ, φέτος και του χρόνου. Το βασικό επιχείρημα είναι πως οι αυξήσεις στους μισθούς θα συμβάλλουν στην αύξηση του πληθωρισμού.

Η «μεγα-απεργία», όπως την αποκάλεσαν, και κατ' επέκταση ο αγώνας των εργαζομένων αποτελεί ένα ελπιδοφόρο μήνυμα και χαίρει της αποδοχής και της υποστήριξης της γερμανικής κοινωνίας, κάτι που ακόμα και οι δημοσκοπήσεις δεν μπόρεσαν να αποκρύψουν, καθώς περίπου το 65% των Γερμανών την υποστηρίζει.

Επιπρόσθετο γεγονός που δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής μας είναι ότι αυτή η απεργία αποτελεί συνέχεια νικηφόρων απεργιών. Τον Μάρτιο οι εργαζόμενοι στα ταχυδρομεία πέτυχαν αύξηση 11,5% στους μισθούς τους και τον Νοέμβριο το μεγαλύτερο συνδικάτο (των 4 εκατομμυρίων εργαζομένων) IG Metall αυξήσεις 8,5%. Πολλοί εμπειρογνώμονες κάνουν λόγο για ενί-

σχυση της διαπραγματευτικής δύναμης των εργαζομένων και εκτιμούν ότι οι απεργίες θα ενταθούν. Εμείς πάλι θα λέγαμε ότι οι εργαζόμενοι και οι λαοί σε όλες τις χώρες, ακόμα και στις ισχυρές οικονομικά ιμπεριαλιστικές χώρες, όπως η Γερμανία, βλέπουν χρόνια τώρα τον μισθό τους να εξανεμίζεται από την αύξηση της φορολογίας και την ακρίβεια σε τέτοιο βαθμό που να δυσκολεύονται να καλύψουν βασικές τους ανάγκες. Η πίεση αυτών των προβλημάτων είναι τέτοια που διεκδικούν δυναμικά τα δικαιώματά τους. Από την άλλη, οι ηγεσίες των συνδικάτων αυνατούν να ελέγξουν και να κατευνάσουν την ορμή αυτής της διεκδίκησης, αλλά και την οργή και την αποφασιστικότητα των εργαζομένων που εκπροσωπούν. Σ' αυτό το τελευταίο οφείλονται και η αποφασιστικότητα να πραγματοποιηθεί και να περιφρουρηθεί στους χώρους εργασίας η απεργία. Βάσει νομοθεσίας, απαγορεύεται η απεργία σε περίπτωση που αυτή επηρεάζει «τρίτους», συγκεκριμένα το επιβατικό

κοινό, ιδιαίτερα όταν δεν υπάρχει εναλλακτική για να μετακινηθεί. Αυτός ήταν ένας βασικός λόγος που ποτέ δεν συνέπιπταν απεργίες των δύο συνδικάτων (δείγμα της καλής υπηρεσίας των ηγεσιών τους). Παράλληλα, ήταν ένα από τα προληπτικά μέτρα που ενσωμάτωσε στη νομοθεσία του το γερμανικό κράτος (για να προστατεύσει προφανώς τα αφεντικά του) ύστερα από το «πάθημα» της σοσιαλδημοκρατικής κυβέρνησης του Βίλλυ Μπραντ το «μακρινό» 1974, όταν παρέλυσε η χώρα από τη νικηφόρα απεργία των εργαζομένων στις δημόσιες συγκοινωνίες, η οποία συνέβαλε στη μετέπειτα ήττα της. Η τωρινή συγκυβέρνηση (SPD, FDP, Πράσινοι) πάντως είναι αρκετά προσεκτική και σίγουρα θα προσπαθήσει να βρει τρόπο να αντιμετωπίσει το συγκεκριμένο πρόβλημα -μέχρι τον επόμενο γύρο διαπραγματεύσεων στα τέλη του Απρίλη. Το αν θα καταφέρει να αναχαιτίσει το απεργιακό κύμα είναι ένα ερωτηματικό, καθώς οι εργαζόμενοι δείχνουν ανυποχώρητοι.

Πολωνία, Πόζναν

Ο Ταντέους Κοστσιούσκο δεν κατοικεί στην αμερικάνικη βάση!

Τι σχέση μπορεί να έχει ένας ήρωας της πολωνικής και της αμερικάνικης ανεξαρτησίας, ο οποίος υπερασπίστηκε τα δικαιώματα των φτωχών αγροτών ενάντια στους φεουδάρχες, των Εβραίων, των μαύρων δούλων στην Αμερική, ακόμη και των ινδιάνων και υπήρξε πηγή έμπνευσης μέχρι και για τον Ιούλιο Βερν, με τους σύγχρονους πολεμοκάπηλους συμμάχους στο ΝΑΤΟ; Για τις κυβερνήσεις της Πολωνίας και των ΗΠΑ, που θέλουν να δώσουν ηθική διάσταση και ιστορική αίγλη στη στενή συνεργασία τους, πολύ μεγάλη! Γι' αυτό τον περασμένο Μάρτιο, ο αμερικάνικος στρατός εγκαινίασε στο Πόζναν την πρώτη μόνιμη βάση του σε χώρα της ανατολικής Ευρώπης, δίνοντας σε αυτήν το όνομα του Ταντέους Κοστσιούσκο.

Γεννημένος το 1746, στα χρόνια παρακμής της Πολωνο-Λιθουανικής Κοινοπολιτείας, σε περιοχή που σήμερα ανήκει στη Λευκορωσία, σε μια οικογένεια ευγενών, είχε για μητρική γλώσσα τα πολωνικά. Αντί για μια σίγουρη αριστοκρατική ζωή, αποφάσισε να σπουδάσει και ταξίδεψε στη Γαλλία, όπου ήρθε σε επαφή με τις ιδέες των Διαφωτιστών και των ριζοσπαστών δημοκρατών. Με τις πρώτες επιτυχίες της αμερικάνικης επανάστασης, ταξίδεψε στον Νέο Κόσμο και πήρε μέρος στον αγώνα της. Διέπρεψε στον σχεδιασμό αμυντικών οχυρώσεων, πολεμώντας δίπλα στον Βενιαμίν Φραγκλίνο και συνεργαζόμενος με τον Ουάσιγκτον και τον Τζέφερσον. Αναδείχθηκε σε φημισμένο αρχιμηχανικό του στρατού. Οι Αμερικανοί του απένεμαν τον τίτλο του ταξίαρχου, τον θεωρούν πατέρα του έθνους τους, ενώ ο Τζέφερσον τον χαρακτήρισε σαν τον πιο αγνό γιο της ελευθερίας. Αν και το Κογκρέσο του παραχώρησε υπηκοότητα και μια σεβαστή περιουσία, ο Κοστσιούσκο επέστρεψε στην πατρίδα του και συμμετείχε στον αγώνα της Πολωνο-Λιθουανικής αντίστασης και στο δημοκρατικό μεταρρυθμιστικό κίνημα ενάντια σε Ρώσους, Πρώσους και Πολωνούς ευγενείς. Πολέμησε ενάντια στην εισβολή που διέταξε η αυτοκράτειρα Αικατερίνη Β', ηγήθηκε της εξέγερσης του 1794 στην Κρακοβία ενάντια στους Ρώσους, τραυματίστηκε, συνελήφθη και φυλακίστηκε. Παρά το γεγονός πως ο χαρακτήρας της εξέγερσης ήταν λαϊκός, δημοκρατικός και πολυεθνικός, σε πλήρη αντιπαράθεση με τους φεουδάρχες, τους συμβιβασμένους ευγενείς και την καθολική εκκλησία, οι οποίοι δεν ήθελαν να ακούσουν για κατάργηση της δουλοπαροικίας, ο Κοστσιούσκο στο διάβα των χρόνων, όπως γίνεται συνήθως, αναγορεύτηκε ως εθνικός -αποστειρωμένος κοινωνικά- ήρωας όλων των Πολωνών.

Αποτελούμενο από 13 στρατιωτικούς και 140 πολιτικούς υπαλλήλους, το προσωπικό της αμερικάνικης βάσης θα συντονίζει την παρουσία 20.000 και πλέον Αμερικανών στρατιωτών που

βρίσκονται στην Πολωνία. Είναι αριθμός πρωτοφανής, αποτέλεσμα των νέων σχεδίων της Ουάσιγκτον, μετά τη ρωσική επίθεση στην Ουκρανία. Η τελευταία επέδρασε καταλυτικά στην αναβάθμιση του στρατιωτικο-πολιτικού ρόλου της Πολωνίας, η οποία μετατράπηκε σχεδόν από τις πρώτες ημέρες, σε βασική πύλη εισόδου της δυτικής στρατιωτικής βοήθειας προς το Κίεβο, χώρο φιλοξενίας των προσφύγων και πρωταγωνίστρια σε φιλοπόλεμες διακηρύξεις. Το πολωνικό καθεστώς χρόνια τώρα αντιτάχθηκε ενεργά στην ενίσχυση των σχέσεων ΕΕ-Ρωσίας και πολέμησε σκληρά τα προγράμματα των ανατιναγμένων πλέον αγωγών φυσικού αερίου στην Βαλτική. Ύστερα από το ξέσπασμα του πολέμου, βρέθηκε χωρίς τον παραμικρό δισταγμό στην πρώτη γραμμή του αντιρωσικού μετώπου, σε πλήρη συντονισμό με τον άξονα Ουάσιγκτον-Λονδίνου, ενώ συνεχίζει να ασκεί κριτική για ατολμία στη Γερμανία και τη Γαλλία και πιέζει, στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για μεγαλύτερη πολεμική δέσμευσή της. Τελευταία σε μια σειρά πρωτοβουλιών της Βαρσοβίας που ρίχνουν λάδι στην φωτιά, η απόφαση να δώσει πολεμικά αεροσκάφη στους Ουκρανούς.

Μιεντζιμόζε! Έτσι αποκαλείται στα πολωνικά το Intermarium, μια γεωπολιτική μεγάλη ιδέα η οποία κυριάρχησε στα χρόνια της στρατιωτικο-φασιστικής εξουσίας του Γιόζεφ Πιλοούνσκι στην περίοδο του μεσοπολέμου. Βασισμένη στο ένδοξο παρελθόν της Πολωνο-Λιθουανικής Κοινοπολιτείας, η ιδέα θεωρήθηκε από τον πολωνικό αντιδραστικό εθνικισμό ως η απάντηση στις πιέσεις που δέχονταν ιστορικά από τους Ρώσους και τους Γερμανούς. Προέβλεπε τη συνένωση Πολωνών, Ουκρανών και Λιθουανών σε ενιαίο κράτος, που θα εκτεινόταν από τα παράλια

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια αμερικάνικη ανάλυση για το Intermarium στον 21ο αιώνα www.iwp.edu/articles/2020/12/23/intermarium-in-the-21st-century και μια αποκαλυπτική συζήτηση του Πολωνού ΥΠΕΞ με δημοσιογράφο με θέμα τις αμερικανοπολωνικές σχέσεις www.csis.org/analysis/poland-and-war-ukraine-conversation-zbigniew-rau-polands-minister-foreign-affairs

atheatoskosmosps.blogspot.com

της Βαλτικής ως τη Μαύρη Θάλασσα με την ηγεμονία των Πολωνών εθνικιστών. Εξελίχθηκε σε μια αντιδραστική τυχοδιωκτική χίμαιρα, η οποία συντρίφτηκε με το ξέσπασμα του Β' Παγκόσμιου Πολέμου και ύστερα από την αντιφασιστική νίκη μπήκε στο μουσείο της ιστορίας, δυστυχώς όμως μόνο προσωρινά. Τα τελευταία χρόνια, η ιδέα του Intermarium ξαναβγήκε στο προσκήνιο είτε ως συνεργασία ενταγμένη στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης (πρωτοβουλία των Τριών Θαλασσών) είτε ως αυτοτελές σχέδιο του πολωνικού αντιδραστικού εθνικισμού με την υποδαύλιση των ΗΠΑ σε αντιπαράθεση με το Βερολίνο και φυσικά τη Μόσχα. Ο Ζμπιγκνιου Μπρζεζίνσκι, μιλώντας για την αμερικάνικη πολιτική στην ευρασιατική σκακιέρα πριν από αρκετά χρόνια, είχε επισημάνει τη στενή σχέση ανάμεσα στην Πολωνία και την Ουκρανία, θεωρώντας πως αν δεχθεί επίθεση, η δεύτερη θα ενισχυθεί αντικειμενικά η σημασία της πρώτης. Δεν αποτελεί μόνο καπρίτσιο της ιστορίας πως ο πρέσβης των ΗΠΑ που μίλησε στα εγκαίνια της αμερικάνικης βάσης στο Πόζναν ήταν ο γιος του Μπρζεζίνσκι, Μαρκ!

Η ρωσική επίθεση στην Ουκρανία και ο παρατεινόμενος καταστροφικός πόλεμος άνοιξε τον ασκό του Αϊόλου, αναζωπυρώνοντας παλιές αντιθέσεις

και αντιδραστικές φιλοδοξίες, τις οποίες χειρίζονται επιδέξια οι ιμπεριαλιστές, ιδιαίτερα σε αυτή την φάση οι Αμερικανοί. Στην περίπτωση της Πολωνίας, είναι ολοφάνερο πως το παιχνίδι που παίζει η Ουάσιγκτον (αλλά και το Λονδίνο) έχει πολλές διαστάσεις. Ενισχύουν την αντιρώσικη θέση της χώρας, καθιστώντας την προχωρημένο ανατολικό φυλάκιο του ΝΑΤΟ, την ίδια στιγμή που την αξιοποιούν ως μέσο πίεσης στη Γερμανία. Το Intermarium προσφέρεται ως υπόσχεση στον εθνικιστικό τυχοδιωκτισμό των Πολωνών, ως απειλή στους Γερμανούς και σφήνα στην Ευρωπαϊκή Ένωση και ως απελπισμένη εναλλακτική στους Ουκρανούς μπροστά στο ενδεχόμενο διαμελισμού της χώρας τους. Αν και θα αποδειχθεί και πάλι πως αποτελεί μια χίμαιρα, μιας και βασίζεται στον εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό, μπορεί υπό προϋποθέσεις να συμβάλει στην παραπέρα αποσταθεροποίηση και την ενίσχυση των πολεμικών κινδύνων. Σίγουρα, όμως, βρίσκεται σε πλήρη διάσταση με το αληθινό πνεύμα και τις ιδέες του Ταντέους Κοστσιούσκο, ο οποίος στον καιρό του πάλεψε ενάντια σε όλες τις απολυταρχίες και δεν διάλεξε αυτοκρατορική αυλή στην οποία να γίνει υποτελής και υποχείριο της!

Ουκρανία

Περίσφιξη και πυρηνικές απειλές: περιμένοντας την κλιμάκωση της αλληλοσφαγής

Τελικά δεν άργησε να απαντήσει η Ρωσία στην απόφαση της Βρετανίας να στείλει οβίδες με απεμπλουτισμένο ουράνιο στον ουκρανικό στρατό. Λίγες μέρες μετά, σύναψε συμφωνία με τη Λευκορωσία για εγκατάσταση τακτικών πυρηνικών όπλων στο έδαφος της τελευταίας (με τον έλεγχο τους να παραμένει στα χέρια της Ρωσίας), ενώ έχει ανοίξει και η συζήτηση, όπως ομολόγησε ο ίδιος ο Λουκασένκο, για την εγκατάσταση και στρατηγικών πυρηνικών όπλων. Οι δηλώσεις των δυτικών αξιωματούχων δεν μπόρεσαν να κρύψουν την ανησυχία που έχει μεγαλώσει στην Ουάσινγκτον και κυρίως στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Οι ηγεσίες των ιμπεριαλιστικών χωρών της Ευρώπης διαπιστώνουν ότι η ήπειρος μετατρέπεται γοργά σε πεδίο άσκησης γεωστρατηγικών εκβιασμών και πολεμικών προκλήσεων που αγγίζουν τη χρησιμοποίηση πυρηνικών.

Καθόλου τυχαία σ' αυτή τη συγκυρία, η ρωσική ηγεσία ανακοίνωσε το νέο δόγμα εξωτερικής απειλής. Σ' αυτό κατανομάζονται ανοιχτά οι ΗΠΑ ως υποκινητές της «αντιρωσικής γραμμής», το ΝΑΤΟ, η ΕΕ και το G7 έχουν συμπεριληφθεί στις «μη φιλικές» προς τη Ρωσία χώρες, ενώ δηλώνεται ότι η Ρωσία θα απαντά «με συμμετρικά και με ασύμμετρα μέτρα» σε «μη φιλικές πράξεις» ενάντια της. Ο Λαβρόφ μάλιστα κάποιες μέρες αργότερα,

θέλοντας να αυξήσει τα σοβαρά προβλήματα των βασικών ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και συνολικά της Ευρωπαϊκής Ένωσης και να βάλει σφήνες στις αμερικανοευρωπαϊκές σχέσεις, σε συνέντευξή του σε ηλεκτρονική ρωσική εφημερίδα επιτέθηκε με σφοδρότητα ενάντια της, λέγοντας ότι έχει μετατραπεί σε εχθρική δύναμη που επιθυμεί τη στρατηγική ήττα της Ρωσίας και γι' αυτό η ίδια έχει το δικαίωμα να απαντήσει με «σκληρό τρόπο» στις εχθρικές της ενέργειες.

Με την ένταξη της Φιλανδίας στο ΝΑΤΟ, το ΝΑΤΟ διπλασιάζει τα κοινά του σύνορα με τη Ρώσικη Ομοσπονδία, ενώ ήδη έχουν κλιμακωθεί οι αμερικανικές πιέσεις προς την Τουρκία για να άρει το μπλοκάρισμα της ένταξης της Σουηδίας. Έτσι οι ΗΠΑ, επιδιώκοντας τη στρατηγική ήττα της Ρωσίας, όπως επί λέξει γράφει και η Έκθεση Στρατηγικής Ασφάλειας που δημοσιεύτηκε στις 12 Οκτωβρίου του 2022 («Μαζί με τους συμμάχους και τους εταίρους μας, η Αμερική βοηθά να μετατραπεί ο πόλεμος της Ρωσίας εναντίον της Ουκρανίας σε στρατηγική ήττα»), έχουν γι' αυτό το σκοπό εντείνει τη στρατηγική περικύκλωση της Ρωσίας. Παράλληλα, με επικεφαλής τις ΗΠΑ, οι δυτικές χώρες, παρά τα προβλήματα που οι ίδιες έχουν δημοσιοποιήσει, συνεχίζουν την αθρόα παράδοση ολόενα και φονικότερων όπλων και πολεμικού

εξοπλισμού στο Κίεβο, με τη στρατιωτική βοήθεια που έχουν έως τώρα δώσει να φτάνει στο ιλιγγιώδες ποσό των 65 δις. ευρώ!

Γράφεται μάλιστα πως με αιχμή την αποστολή τεθωρακισμένων οχημάτων μεταφοράς προσωπικού, των αμερικανικών, βρετανικών και γερμανικών τανκς, καθώς και τους δεκάδες χιλιάδες Ουκρανούς που οι δυτικές χώρες έχουν εκπαιδεύσει (μερικοί μιλούν έως και για 200.000) και συνεχίζουν να εκπαιδεύουν, το καθεστώς του Κιέβου ετοιμάζει μια μεγάλη αντεπίθεση το επόμενο διάστημα στις περιοχές της Χερσώνας και της Ζαπορίζιε, με στόχο την κατάληψή τους και την αποκοπή της Κριμαίας από το Ντονμπάς.

Εν τω μεταξύ η Ρωσία με αιχμή τη διαβόητη Βάγκνερ και επίλεκτες δυνάμεις του ρωσικού στρατού προχωρούν αργά αλλά σταθερά στην πόλη του Μπαχμούτ που έχει περικυκλωθεί επιχειρησιακά. Όπως ο ίδιος ο Ζελένσκι δήλωσε, αντιδρώντας εν μέρει στις αμερικανικές παραινέσεις να την εγκαταλείψει, πως «η απώλεια του Μπαχμούτ δεν θα σημαίνει μόνο πολιτική ήττα, αλλά θα μπορούσε να οδηγήσει στη γενική μας ήττα. Τότε θα υπάρξει πίεση τόσο από το λαό όσο και από τη διεθνή κοινότητα για συμβιβασμό με τη Ρωσία.»

Πάντως, και για να ξαναγυρίσουμε... στο μέλλον, φαίνεται πως τόσο το ίδιο το

καθεστώς Ζελένσκι όσο και κυρίως οι αμερικανοί προστάτες του έχουν επενδύσει πολλά στην «εαρινή αντεπίθεση». Γνωρίζουν ότι έχουν ενταθεί τόσο οι προβληματισμοί στο εσωτερικό των ΗΠΑ για το «μέχρι πού» όσο και οι δυσαρέσκειες των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών αστικών τάξεων. Οι τελευταίες βλέπουν να δοκιμάζεται η πολιτική αλλά και κοινωνική σταθερότητα των χωρών τους και κυρίως να συνθλίβονται οι γεωστρατηγικές τους φιλοδοξίες ανάμεσα στις αμερικανορωσικές συμπληγάδες.

Από την άλλη, και η Ρωσία δείχνει να ετοιμάζεται για έναν πόλεμο μεγάλης διάρκειας και έντασης, αξιοποιώντας όλες τις συνεργασίες και τα «όπλα» (ή όπλα) που έχει στο οικονομικό, πολιτικό-διπλωματικό αλλά στρατιωτικό-στρατηγικό πεδίο. Παράλληλα στο πεδίο των μαχών, η προσπάθειά της χωρίζεται σε δύο μέρη. Το ένα αφορά το κέρδιμα σημαντικών θέσεων στο μέτωπο του Ντονμπάς. Το άλλο φαίνεται να είναι στην προσπάθειά της να μετατρέψει την επικείμενη αντεπίθεση των ουκρανικών δυνάμεων σε παγίδα θανάτου γι' αυτές.

Ενώ ο κίνδυνος ενός γενικευμένου πολέμου μεγαλώνει, οι ουκρανικές στέπες συνεχίζουν να ποτίζονται με το αίμα δύο λαών.

Μεξικό

Πρωτοφανής σφαγή μεταναστών

Το βράδυ της 28ης του Μάρτη, 39 μετανάστες από χώρες της Λατινικής Αμερικής έχασαν τη ζωή τους και άλλοι 28 τραυματίστηκαν βαριά, όταν ξέσπασε πυρκαγιά σε σωφρονιστικό ίδρυμα της μεθοριακής πόλης Σιουδάδ Χουάρες στα σύνορα Μεξικό-ΗΠΑ. Η συγκεκριμένη φυλακή λειτουργούσε τα τελευταία χρόνια ως κέντρο προσωρινής κράτησης μεταναστών πριν την απέλασή τους. Σε μια απέλπιδα προσπάθεια να αποφύγουν την απέλαση, οι ίδιοι οι μετανάστες έβαλαν φωτιά σε στρώματα και προκάλεσαν την τραγωδία. Είναι άλλη μια συνέπεια της αντιμεταναστευτικής πολιτικής που εφαρμόζει η μεξικανική κυβέρνηση, σε αгаστή συνεργασία με την αμερικανική DIA. Είναι το αποκορύφωμα μιας σειράς βιαιοτήτων ενάντια σε αυτούς τους ανθρώπους, στις οποίες εμπλέκονται οι επίσημες κρατικές αρχές και οι βαρόνοι του ναρκεμπορίου. Ήδη τα χαράματα της Πρωτοχρονιάς, μετανάστες έπεσαν θύματα του ανελέητου πολέμου ανάμεσα στις συμμορίες των εμπόρων ναρκωτικών και της μεξικανικής κυβέρνησης. Σε ένοπλη επίθεση κατά του συγκεκριμένου κάτεργου, επτά υποψήφιοι μετανάστες σκοτώθηκαν και καμιά δεκαριά τραυματίστηκαν από τα διασταυρούμενα πυρά της αστυνομίας και των ναρκεμπόρων. Όπως επίσης, το 2009, 20 μετανάστες δολοφονήθηκαν όταν ξέσπασε ανταρσία

σε αυτή την κακόφημη φυλακή, σε ξεκαθάρισμα λογαριασμών μεταξύ των αντίπαλων καρτέλ της Χουάρες και της Σιναλόα.

Είναι γνωστό ότι, εδώ και πολλές δεκαετίες, εξαθλιωμένοι άνθρωποι από διάφορες χώρες της Λατινικής Αμερικής προσπαθούν να ξεφύγουν από την πείνα και τα δικτατορικά καθεστώτα αναζητώντας άσυλο στον «αμερικανικό παράδεισο». Οι εγκληματικές συμμορίες των ναρκεμπόρων, για να διακινήσουν την κοκαΐνη, κυρίως από την Κολομβία και το Περού προς τις ΗΠΑ, χρησιμοποιούν αυτούς τους κολασμένους ως «βαποράκια», υποβάλλοντάς τους σε κάθε μορφής εκβιασμούς.

Προσφέρουν «βοήθεια» σε ολόκληρες οικογένειες μεταναστών για να διασχίσουν αδιαπέραστες ζούγκλες και κατοτρέχαλα βουνά, με τον όρο ότι θα διακινήσουν τα ναρκωτικά τους και θα μπουν σαν «ασπίδα προστασίας» όταν έχουν να αντιμετωπίσουν τις δυνάμεις της αστυνομίας και του στρατού.

Πρόκειται για οργανωμένο κύκλωμα διακίνησης ανθρώπων, που ιδίως στο Μεξικό έχει λάβει διαστάσεις άτυπου θεσμού, με αгаστή συνεργασία των καρτέλ και των διεφθαρμένων κυβερνητικών υπαλλήλων. Όταν το 2006 η νεοεκλεγμένη κυβέρνηση του Οβραδόρ αποφάσισε να

βάλει τέλος σε αυτή τη διακίνηση και στη συνεπαγόμενη βία ανάμεσα στα αντίπαλα καρτέλ, με παρότρυνση της αμερικανικής κυβέρνησης, βρήκε το κατάλληλο πρόσωπο για να χτυπήσει τις μεταναστευτικές ροές, προσφέροντας εύσημα καλής γειτονίας στον «αδελφό του Βορρά». Η αντιμεταναστευτική πολιτική του Τραμπ, με το ύψωμα του μεθοριακού τείχους, ήταν η τελευταία πράξη της τραγωδίας που βιώνουν οι μετανάστες. Έκτοτε, οι άνθρωποι αυτοί στριμώχνονται στις φυλακές μαζί με εμπόρους ναρκωτικών και είναι οι πρώτοι που πέφτουν θύματα του πολέμου ανάμεσα στις συμμορίες. Όπως λέει και το ρητό, όταν μαλώνουν τα βουβάλια, την πληρώνουν τα βατράχια.

Ενώσω παραμένουν οι οικονομικές ανισότητες και εξακολουθούν να επικρατούν συνθήκες εξαθλίωσης σε πολλά μέρη του κόσμου, οι προσφυγικές και μεταναστευτικές ροές δεν πρόκειται να σταματήσουν. Η κακομεταχείριση και οι σφαγές των κολασμένων της Γης δεν θα ανακόψουν την ελπίδα των ανθρώπων για καλύτερο μέλλον, όσα τείχη κι αν υψώνονται και όσα προσχήματα κι αν χρησιμοποιούνται για να δικαιολογούνται οι αντιμεταναστευτικές πολιτικές. Αυτό που συμβαίνει στην Ευρώπη με τους μετανάστες από Αφρική και Μέση Ανατολή είναι τρανή απόδειξη αυτής της αλήθειας.

ΗΠΑ - Δίωξη Τραμπ

Τα πραγματικά επίδικα βρίσκονται έξω από το δικαστήριο

Τελικά η δίωξη που ασκήθηκε κατά του Ντόναλντ Τραμπ δεν αφορά ούτε την εισβολή των οπαδών του στο Καπιτώλιο ούτε την «ανακάλυψη» απόρρητων κρατικών εγγράφων στο σπίτι του, ενώ η έρευνα σχετικά με την προσπάθεια του Τραμπ να αλλοιώσει τα αποτελέσματα των εκλογών του 2020 στην Τζόρτζια βρίσκεται σε εξέλιξη.

Η ποινική δίωξη κατά του πρώην προέδρου των ΗΠΑ και νυν υποψηφίου για το χρίσμα του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος για τις εκλογές του 2024, πρώτη στην ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών, αφορά το χρηματισμό τριών προσώπων, μεταξύ αυτών της πορνοστάρ Στόρμι Ντάνιελς για να κρατήσει κρυφές τις επαφές μαζί της! Φυσικά η πληρωμή από μόνη της δεν ήταν παράνομη, αλλά η εισαγγελία (που ανήκει στο Δημοκρατικό Κόμμα) απαγγέλλει 34 κακουρηγηματικού χαρακτήρα κατηγορίες. Αυτές αφορούν την παραποίηση επιχειρηματικών αρχείων, ώστε οι χρηματισμοί να εμφανίζονται ως έξοδα της επιχείρησης, την παραβίαση νόμων σχετικά με τις χρηματοδοτήσεις της προεκλογικής εκστρατείας και τον επηρεασμό των προεδρικών εκλογών του 2016, μέσω της αποσιώπησης αρνητικών πληροφοριών για τον ίδιο. Είναι μία δίωξη που έχει αναλογίες με το σκάνδαλο Κλίντον-Λεβίνσκι.

Το σκάνδαλο Κλίντον-Λεβίνσκι χρησιμοποιήθηκε για να υπάρξει η ρεπουμπλικανική άνοδος στην προεδρική εξουσία για να προωθήσει πιο ενεργά και γρήγορα το στόχο της παγκόσμιας κυριαρχίας. Αντίστοιχα αυτή η δίωξη αντανάκλα τις αντιπαραθέσεις και τους διχασμούς στο πλαίσιο της αμερικανικής ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης και του πολιτικού της προσωπικού. Επίκεντρο της αντιπαράθεσης είναι η αντιμετώπιση της σχετικής αποδυνάμωσης των ΗΠΑ έναντι αντιπάλων, ανταγωνιστών και συμμάχων. Αντιπαράθεση που ενώ έχει σαφείς αναφορές στο πώς διαρθρώνεται η εξωτερική πολιτική του αμερικανικού ιμπεριαλισμού αφορά και την πολιτική στο εσωτερικό των ΗΠΑ, πάντα σε πλήρη σύνδεση με τους παγκόσμιους σχεδιασμούς και τα διλήμματα που αυτοί ενέχουν.

Η διοίκηση Τραμπ απέναντι στο δίλημμα ποιος να μπει κατά βάση στο στόχαστρο, η Ρωσία ή η Κίνα, απάντησε με την προσπάθεια στριμώγματος της τελευταίας. Θεώρησε ότι μια πολιτική άσκησης εκβιασμών και πίεσης μέσω της εφαρμογής μεγάλων δασμών στα κινέζικα προϊόντα που έφταναν στην αμερικανική αγορά και συνολικά προώθησης μιας πολιτικής ανάσχεσης της Κίνας ήταν εφικτή και θα έδινε σύντομα αποτελέσματα στο ψαλίδισμα των φιλοδοξιών του «κίτρινου γίγαντα». Παράλληλα στο εσωτερικό θα προωθούνταν μια αναζωογόνηση της εγχώριας βιομηχανίας και παραγωγής, ενώ θα δινόταν μεγάλο βάρος στους τομείς αιχμής ώστε να διατηρηθεί η τεχνολογική απόσταση από την Κίνα. Το στρίμωγμα της Κίνας και η ανασυγκρότηση των ΗΠΑ θα έδιναν σε δεύτερο χρόνο τη δυνατότητα στην Ουάσιγκτον να ασχοληθεί, ενδυναμωμένη πια, με την αντιμετώπιση της Ρωσίας. Πέρα από το γεγονός πως τα αποτελέσματα των δασμών, ενώ όντως υπήρξαν, δεν ήταν τα αναμενόμενα κι επιπλέον η απόσυρση των ΗΠΑ από μια σειρά συμφωνίες έδωσαν κι άλλο πεδίο απλώματος

της οικονομικής επιρροής στην κινέζικη ηγεσία. Όπως έχουμε γράψει, ο Τραμπ έβαλε τον πήχη ψηλά και πέρασε από κάτω.

Η διοίκηση Μπάιντεν είχε προεξοφλήσει πριν αναλάβει τη διακυβέρνηση των ΗΠΑ το μεγαλύτερο βάρος που θα έδινε στην αντιρωσική πολιτική, αλλά και το ότι θα αντιμετώπιζε με πιο ευέλικτο τρόπο τους ευρωπαϊούς συμμάχους-ανταγωνιστές, αναίρωντας την ισοπεδωτική τακτική του Τραμπ.

Η διοίκηση Μπάιντεν θεωρούσε και θεωρεί πως αν δεν αντιμετωπιστεί ο κύριος στρατηγικός αντίπαλος (Ρωσία) δεν είναι δυνατόν να δημιουργηθεί ένα σαφές πλεονέκτημα των ΗΠΑ έναντι όλων των υπολοίπων, οπότε και ο στόχος της παγκόσμιας ηγεμονίας θα πήγαινε πίσω. Ταυτόχρονα η απειλητική άνοδος της Κίνας οδηγούσε σε συνέχιση και κλιμάκωση της πολιτικής Τραμπ απέναντί της. Αυτή η αντίληψη αποτυπώθηκε χαρακτηριστικά με το πώς επιταχύνθηκαν οι αντιρωσικές κινήσεις των ΗΠΑ αμέσως μετά την εκλογή Μπάιντεν (ευθυγράμμιση του Ζελένσκι, ξέφρενος εξοπλισμός της Ουκρανίας και άγριο πρεσάρισμα της Γερμανίας) σε συνδυασμό με πρωτοβουλίες ανάσχεσης της Κίνας (δημιουργία AUKUS, αναβάθμιση QUAD, επίσκεψη Πελόζι στην Ταϊβάν κ.ά.) και τακτικές καρότου και μαστιγίου στους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές. Η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, η οποία μετατρεπόταν σε μια ντε φάκτο ΝΑΤΟϊκή χώρα και αφού οι ΗΠΑ, επικεφαλής της Δύσης, αρνούσαν να δώσουν οποιαδήποτε εξέγγραφα ασφαλείας που ζητούσε η Ρωσία, αναζωπύρωσε την αντιπαράθεση αυτή στο εσωτερικό των ΗΠΑ.

Έτσι, κατά πρώτον, παρά τις επιτυχίες που μπορεί να μετρούν οι ΗΠΑ στον πόλεμο στην Ουκρανία, το ίδιο «ευανάγνωστα» είναι τα αδιέξοδα και οι κίνδυνοι που προκύπτουν από τη συνέχιση αυτής της πολιτικής. Τα αδιέξοδα αλλά και οι κίνδυνοι έχουν τον ίδιο παρονομαστή. Μιας και για τη ρωσική ηγεσία μια ήττα θέτει υπαρξιακά ερωτήματα για τη Ρωσία, οπότε και αυτή δεν θα διστάσει να κλιμακώσει μέχρις εσχάτων, για τις

ΗΠΑ τίθεται το ερώτημα/δίλημμα μέχρι πού είναι διατεθειμένες να φτάσουν την εμπλοκή τους στον πόλεμο; Μια απάντησή τους σε ένα ενδεχόμενο ρωσικής σκληρύνσης και χρησιμοποίησης έως και τακτικών πυρηνικών όπλων οδηγεί σε πυρηνικό ολοκαύτωμα από το οποίο κανείς δεν βγαίνει νικητής. Μια μη απάντηση σημαίνει οπισθοχώρηση και σημαντική ήττα που θα επηρεάσει τους παγκόσμιους συσχετισμούς.

Το αδιέξοδο φανερό, όπως και οι σοβαροί προβληματισμοί στο εσωτερικό της αμερικανικής ελίτ. Κατά δεύτερο, μέχρι ποίου σημείου θα ακολουθούν - έστω εξ ανάγκης - οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές τις ΗΠΑ και ως πότε θα διατηρείται η συνοχή της δυτικής συμμαχίας; Ωστόσο η διοίκηση Μπάιντεν και η κυρίαρχη γραμμή στις ΗΠΑ επιμένει στη γραμμή της κλιμάκωσης και απαιτεί να μαζευτούν οι «φωνές» αμφισβήτησής της.

Με δεδομένη τη συνέχιση της σκληρής πολιτικής έναντι της Κίνας, αναδείχθηκε και μια τρίτη διάσταση, εξίσου σημαντική, αν όχι η πιο σημαντική απ' όλες: η στρατηγική της διπλής ανάσχεσης Ρωσίας - Κίνας οδηγεί ήδη τους δύο ευρασιατικούς γίγαντες σε μια αναβάθμιση της τακτικής τους συνεργασίας. Αυτή η αναβάθμιση της συνεργασίας Μόσχας-Πεκίνου, ακόμα και αν αυτή απέχει από μια στρατηγικού χαρακτήρα συνεργασία, εκ των πραγμάτων θέτει τις ΗΠΑ μπροστά στον κίνδυνο οι δύο χώρες να κινηθούν πιο γρήγορα προς αυτήν την κατεύθυνση. Σε κάθε περίπτωση, από τώρα (από χθες) τους βάζει το ερώτημα εάν μπορούν (οι ΗΠΑ) να διεξαγάγουν μια γεωστρατηγική αντιπαράθεση σε δύο μέτωπα (και τι μέτωπα!) ταυτόχρονα ή αντίθετα μια τέτοια επιλογή θα επιταχύνει τη σχετική τους αποδυνάμωση.

Τα προηγούμενα μάλιστα συνδυάζονται και αλληλοτροφοδοτούνται με το ξέσπασμα του νέου «επεισοδίου» της παγκόσμιας κρίσης, εκκινώντας και αυτή τη φορά από τις ΗΠΑ. Είναι γνωστό ότι ένα μικρό μόνο μέρος του πακτωλού των χρημάτων που κόπηκαν από την Κεντρική Τράπεζα των ΗΠΑ, επί Τραμπ, πήγε στην

πραγματική οικονομία, ενώ το μεγαλύτερο μέρος του τροφοδότησε διάφορες «φούσκες» της εικονικής οικονομίας. «Σήμερα» η προσπάθεια τερματισμού της «ποσοτικής χαλάρωσης» οδήγησε στο σπάσιμο μίας φούσκας από τις πολλές, στην τραπεζική δηλαδή κρίση, που ακόμα δεν έχει κοπάσει και δεν έχουμε δει ακόμη όλες τις συνέπειές της και μέσα στις ΗΠΑ.

Έτσι, με την κοινωνική κατάσταση στο εσωτερικό των ΗΠΑ να παραμένει «εν βρασμό», με τη μεσαία τάξη να δέχεται συνεχώς πλήγματα και το προλεταριάτο και οι μειονότητες να βιώνουν αφόρητες συνθήκες στη δουλειά τους και τη ζωή τους, ο δημαγωγικός, ακροδεξιός λόγος του Τραμπ, που καταγγέλλει την «αφ' υψηλού» στάση του Μπάιντεν, βρίσκει έδαφος να αναταράξει το πολιτικό σύστημα, ενώ ταυτόχρονα μετατοπίζει, στο σύνολό του, προς τα δεξιά και δημιουργεί κι άλλες τρύπες στο ρηγματωμένο κοινωνικό σώμα των Ηνωμένων Πολιτειών. Μ' άλλα λόγια, έχει τεθεί επί τάπητος, πως μπορεί να δημιουργηθεί ένα τέτοιο αρραγές μέτωπο στο εσωτερικό, για να στηρίξει την προσπάθεια του αμερικανικού ιμπεριαλισμού να κερδίσει το χαμένο έδαφος στα παγκόσμια πράγματα.

Όπως όλα δείχνουν η δίκη του Τραμπ, που θα αρχίσει τον ερχόμενο χειμώνα, θα είναι παρούσα πολιτικά σε όλη τη διάρκεια της ανάδειξης του υποψηφίου των Ρεπουμπλικανών για τις προεδρικές εκλογές, όσο και στην πορεία προς αυτές. Μέχρι στιγμής η δίωξη εξελίσσεται καλά για τον Τραμπ, όπως δείχνει η άνοδος της δημοτικότητάς του, μιας και χρησιμοποιείται ως απόδειξη του «αντισυστημισμού του», ενώ δίνουν και παίρνουν από τον ίδιο οι αφορισμοί για «μαρξιστικό κατεστημένο», που στοχεύουν στα συντηρητικά αντανάκλαστα τμήματα του αμερικανικού πληθυσμού. Ωστόσο είναι ακόμη πολύ νωρίς για να δούμε τα αποτελέσματα της ιδιότυπης αυτής πολιτικής ομηρίας του. Το μόνο σίγουρο είναι πως οι εξελίξεις και στις ΗΠΑ, όπως και σε όλο τον κόσμο, δεν θα είναι γραμμικές και ομαλές.

Καλλιτέχνες

Η επίθεση συνεχίζεται

Μετά από τρεις μήνες μεγαλειώδους αγώνα του καλλιτεχνικού κόσμου, το βιαστικό κλείσιμο των απεργιακών κινητοποιήσεων και την «παύση» συνελεύσεων που κήρυξε η διοίκηση του ΣΕΗ, το κλείσιμο και των τελευταίων καταλήψεων στις κεντρικές σκηνές που είχαν απομείνει, είναι φανερό ότι η αντεργατική πολιτική δεν σταματά αν δεν τη σταματούν με αγώνες οι εργαζόμενοι. Με το πρόσχημα της καταπολέμησης των αδήλων και ανασφάλιστων προβών, και αφού δεν έχει κάνει βήμα πίσω σχέση με το ΠΔ 85/2022, η κυβέρνηση της ΝΔ προσπαθεί να βαθύνει την επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων στο χώρο των παραστατικών τεχνών.

Στον νόμο 5039 του υπουργείου Ανάπτυξης, στο άρθρο 111 «Καταπολέμηση της αδήλωτης και ανασφάλιστης πρόβας σε παραγωγές θεάτρου, χορού και μουσικής», η πρόβα «λογίζεται ως χρόνος εξαρτημένης εργασίας και αμείβεται αναλόγως του χρόνου απασχόλησης, με ατομική συμφωνία, η οποία δεν μπορεί να είναι κατώτερη των θεσπισμένων ελάχιστων αμοιβών». Στην παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, διευκρινίζεται ότι υπερισχύουν τυχόν ευνοϊκότερες συλλογικές συμβάσεις, όπου υπάρχουν. Στην επόμενη παράγραφο καθορίζει τους όρους δήλωσης των προβών.

Είναι βαθύ και ξεκάθαρο το μέτωπο που η πολιτική της εκμετάλλευσης

ανοίγει, αφού για πρώτη φορά η πρόβα και η παράσταση θεωρούνται ως δύο διαφορετικά εργασιακά αντικείμενα και όχι ως ενιαία δουλειά, όπως στην πραγματικότητα είναι. Ανοίγει έτσι το δρόμο για το επόμενο βήμα της επίθεσης: την «ατομική συμφωνία», την αμοιβή «αναλόγως του χρόνου απασχόλησης». Στη συγκυρία που κανένας απ' τους κλάδους των παραστατικών τεχνών δεν καλύπτεται από ΣΣΕ, το υπουργείο προωθεί την υποταγή στην εργοδοσία και την ισοπέδωση των εργασιακών δικαιωμάτων.

Δεν είναι καθόλου τυχαίος ο χρόνος

που η κυβέρνηση επιλέγει να ενισχύσει τις ατομικές συμβάσεις, την ημι-πασχόληση, κάθε είδους ελαστική δουλειά και αμοιβή βάσει... χρόνου απασχόλησης. Στο στόχαστρο οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας, ένα απ' τα αιτήματα αιχμής του αγώνα που προηγήθηκε και από τα ζητήματα που υποτίθεται πως ανέλαβε το ΣΕΗ, το οποίο βρίσκεται αυτή την περίοδο σε διαπραγματεύσεις με τις εργοδοτικές ενώσεις για υπογραφή κλαδικής ΣΣΕ. Θα μπορούσε να θεωρηθεί «απλά» μια εκδικητική κίνηση της κυβέρνησης για την πίεση που της ασκήθηκε όλο το προηγούμενο

διάστημα απ' τον αγώνα των καλλιτεχνών. Στην πραγματικότητα είναι ακόμα χειρότερη, καθώς συμπυκνώνει την ουσία και το βάθος της αντεργατικής πολιτικής που υπηρετεί και η οποία έβγαλε τους εργαζόμενους στο δρόμο. Είναι η πολιτική που βιάζεται να ξεμπερδεύει με τις συλλογικές διεκδικήσεις, που επιδιώκει να βάλει ταφόπλακα σε κάθε εργατικό δικαίωμα, να φτιάξει εργαζόμενους δούλους, με σκυμμένο το κεφάλι και έρμια των εργοδοτών.

Κάθε φορά που οι εργαζόμενοι κάνουν ένα βήμα πίσω, η επίθεση προχωράει δύο μπροστά. Το κλείσιμο των απεργιακών κινητοποιήσεων, των παρεμβάσεων και των συλλογικών διαδικασιών, η στάση αναμονής κι η μεταφορά του αγώνα απ' τον δρόμο και το συνάδελφο στις αυταπάτες κοινοβουλευτικών πρωτοβουλιών και κατάθεσης τροπολογιών έχουν κόστος. Ενώ ο καλλιτεχνικός κόσμος δημιούργησε συνθήκες κεντρικής πολιτικής πίεσης, η πρωτοβουλία πέρασε απ' τους εργαζόμενους, ξανά στην επίθεση της κυβέρνησης. **Ο δίκαιος αγώνας των καλλιτεχνών πρέπει να επιστρέψει στα χέρια τους και ν' αναζωπυρωθεί!** Οι εργαζόμενοι, με συλλογικές αποφάσεις αγώνα, με μαζικές κινητοποιήσεις, ν' αξιοποιήσουν τις πολύτιμες παρακαταθήκες της προηγούμενης φάσης, ν' αντισταθούν και να διεκδικήσουν τη δουλειά και τη ζωή τους.

Νερό

Το βάθεμα της ιδιωτικοποίησης

Με αφορμή το νομοσχέδιο για το νερό, είναι ευκαιρία να δούμε και να κατανοήσουμε πως σταδιακά (και μερικές φορές απότομα και βίαια) το ίδιο το σύστημα απαξιώνει και χρεωκοπεί δημόσιους οργανισμούς ή επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας που το ίδιο αναγκάστηκε να δημιουργήσει σε προηγούμενες εποχές. Οι αγώνες που κάποτε δόθηκαν και αποτύπωσαν στην συλλογική μνήμη του λαού ότι τα κοινωνικά αγαθά δεν θα πρέπει να είναι εμπορεύματα, είναι αυτοί που ανάγκασαν το σύστημα σε υποχώρηση και στην δημιουργία του λεγόμενου κοινωνικού κράτους. Στην παρούσα συγκυρία το σύστημα, βαθαινώντας τον κοινωνικό και εργασιακό μεσαίωνα, προσπαθεί να πάρει πίσω ό,τι μπορεί να αποτελέσει πεδίο κερδοφορίας.

Και αυτό φυσικά περιλαμβάνει και το νερό, το οποίο είναι απαραίτητο (και συνεπώς η ζήτηση του στο μεγαλύτερο μέρος της ανελαστική) για την επιβίωση του ίδιου του λαού.

Ιστορικά στην Ελλάδα, οι βασικές υποδομές που αφορούν το νερό (αλλά και την ενέργεια) κατασκευάστηκαν από διεθνείς συμπράξεις αγγλικών, αμερικάνικων, γαλλικών και γερμανικών συμφερόντων, με αποικιοκρατικού τύπου συμβάσεις που έδιναν την δυνατότητα αποκλειστικής εκμετάλλευσης βασικών κοινωνικών αγαθών στις εκάστοτε εταιρείες. Η εταιρεία που εκμεταλλεύτηκε το κοινωνικό αγαθό του νερού στην Ελλάδα είναι η ULEN, η οποία αποχώρησε το 1974. Οι ΔΕΥΑ δημιουργήθηκαν το 1980 και στηρίχθηκαν στα γραφεία ύδρευσης που

είχε ο εκάστοτε Δήμος ή κοινότητα. Η δημιουργία των ΔΕΥΑ έπαιξε σημαντικό ρόλο στο να επεκταθεί το δίκτυο ύδρευσης και αποχέτευσης σε όλη την χώρα. Εντούτοις, δεν δομήθηκαν με ένα κεντρικό σχεδιασμό που να περιλαμβάνει ένα εθνικό σύστημα ύδρευσης έστω με αστικούς όρους. Αυτή ακριβώς η έλλειψη έδωσε στο σύστημα την δυνατότητα να εκμεταλλεύεται την ύδρευση και άρδευση πόλεων, χωριών και κοινοτήτων ως πεδίο συστημικής μικροπολιτικής. Και φυσικά ο χαρακτήρας των ΔΕΥΑ (ιδιωτικού δικαίου) από την ίδρυσή τους, έθετε εν αμφιβόλω την προστασία του νερού ως κοινωνικό αγαθό.

Μπορούμε να συμπεράνουμε ότι οι υποδομές που υπάρχουν στην χώρα μπήκαν σε τέτοιο νομοθετικό πλαίσιο, ώστε να μπορούν να διατεθούν στην διάθεση είτε του τόπιου είτε του ξένου κεφαλαίου για την αύξηση της κερδοφορίας του. Ειδικότερα για το νερό, υπάρχει συστηματική απαξίωση από το κράτος των ΔΕΥΑ με υποστελέχωση σε όλη την επικράτεια. Σαν αποτέλεσμα των τρομακτικών ελλείψεων προσωπικού, οι περισσότερες εργασίες που γίνονται από τις ΔΕΥΑ είναι με την μορφή ΣΔΙΤ. Σε όλη την χώρα, κατά βάση εργολάβοι με τα συνεργεία τους εκτελούν εργασίες επισκευής και συντήρησης. Φυσικά, τόσο οι μισθοί όσο και οι συνθήκες εργασίας σε αυτούς είναι κατά πολύ χειρότερες από αυτές του προσωπικού των ΔΕΥΑ.

Με αφορμή το τελευταίο νομοσχέδιο που πέρασε η κυβέρνηση, φαίνεται και το άγχος να ολοκληρώσει τις δεσμεύσεις απέναντι στην ΕΕ. Και φυσικά, οι διαθέσιμοι «μνηστήρες» για τα νερά της χώρας, δείχνουν τις προθέσεις τους εδώ και πολλά χρόνια. Τόσο η Suez Environment όσο και η Veolia, οι οποίες συγχωνεύτηκαν πρόσφατα, συνεπικουρούμενες από την Ευρωπαϊκή Ένωση, διεκδικούν συστηματικά την ιδιωτικοποίηση του νερού στην Ελλάδα με βλέψεις την ανάληψη για αρχή, την διαχείριση του νερού και των απορριμμάτων στην Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα. Για την Ευρωπαϊκή Ένωση, το ζητούμενο είναι να γιγαντωθούν οι εταιρείες νερού με την αύξηση κεφαλαίου και υποδομών που κατέχουν, ώστε να μπορούν να ανταγωνιστούν τις κινέζικες. Αυτό φανερώνεται και από τις οδηγίες της ΕΕ, οι οποίες με πρόσχημα την προστασία του περιβάλλοντος (την υποβάθμιση του οποίου προωθούν οι ίδιες οι πολιτικές της), ζητούν την ιδιωτικοποίηση του νερού. Ειδικότερα στις χώρες που βρέθηκαν στην δίνη της οικονομικής κρίσης, τόσο η ΕΕ, όσο το ΔΝΤ απαιτούσαν και απαιτούν με ιδιαίτερη ένταση την ιδιωτικοποίηση του νερού. Η πρόσφατη μάλιστα οδηγία της ΕΕ ήταν να διαχωριστούν τα δίκτυα από τους παρόχους του νερού, ώστε η τιμολόγηση και η δυνατότητα διάθεσης του νερού στον λαό να επαφίεται στις ορέξεις της εκάστοτε εταιρείας.

Μαντούδι

Δύο μεγάλες απεργίες

Το Μαντούδι, στη βόρεια Εύβοια, είναι γνωστό για τον μεταλλευτικό πλούτο του. Μια περιοχή που σε όλη σχεδόν τη διάρκεια του 20ού αιώνα έδωσε από τα σπλάχνα της πολύτιμα εξαγωγίμα μεταλλεύματα, με τεράστια αξία. Ταυτόχρονα όμως η περιοχή συνέδεσε το όνομά της με μεγάλους αγώνες των μεταλλωρύχων και των οικογενειών τους, με σκληρές απεργίες και άγριες συγκρούσεις. Οι Απριλίδες του 1934 και του 1976 έμειναν στην ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος για τον ξεσηκωμό των μεταλλωρύχων της περιοχής.

Η εταιρεία

Εξορύξεις στην περιοχή γίνονταν από τον 19ο αιώνα. Τα μεταλλεία εκμεταλλεύονταν τότε κυρίως Άγγλοι και Ελβετοί και αργότερα μέρος τής ιδιοκτησίας τους μεταβιβάστηκε σε Έλληνες.

Ο Δημήτριος Σκαλιστήρης ίδρυσε μια τεχνική εταιρεία το 1934. Λίγα χρόνια αργότερα κατάφερε να αγοράσει τις επιχειρήσεις στο Μαντούδι (1947) και να τις γιγαντώσει μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο με την οικονομική ενίσχυση της αμερικανικής βοήθειας και του σχεδίου Μάρσαλ. Έτσι στο Μαντούδι λειτούργουσε μία από τις πολλές επιχειρήσεις του συγκροτήματος Σκαλιστήρη που είχε πλέον μεταλλευτικές δραστηριότητες σε όλη την Ελλάδα.

Μετά το 1967 ο Δ. Σκαλιστήρης πεθαίνει και η εταιρεία ανήκει πλέον στο γιο του, Μιχάλη Σκαλιστήρη, ο οποίος μέσα στη Χούντα -με τους πρωτεργάτες της οποίας είχε πολύ καλές σχέσεις- κατάφερε να εκτοξεύσει τον κύκλο εργασιών της, απασχολώντας περισσότερους από 5.000 εργαζομένους.

Ο Βωξίτης, το νικέλιο και το μαγγάνιο ήταν τα πιο σημαντικά μεταλλεύματα που εξορύσσονταν στα μεταλλεία του. Ειδικά στην περιοχή του Μαντουδίου ένα από τα βασικά προϊόντα ήταν ο λευκόλιθος που εξαγόταν από παλιότερα σε όλο τον κόσμο και χρησιμοποιούνταν στη βαριά βιομηχανία για την επένδυση των υψικαμίνων.

Στις αρχές της δεκαετίας του '80 η βιομηχανία Σκαλιστήρη λόγω της διεθνούς κρίσης και του μεγάλου ανταγωνισμού από ξένες αντίστοιχες βιομηχανίες άρχισε να έχει διαρκώς μειούμενα κέρδη, με πολλά χρέη στις τράπεζες και στα ασφαλιστικά ταμεία, και κρίθηκε «προβληματική». Τελικά μετά το 1983 η επιχείρηση μπήκε στον Οργανισμό Αναστροφής Επιχειρήσεων, έγινε κρατική και οδηγήθηκε σε εκκαθάριση τη δεκαετία του '90.

1934

Το πρώτο εργατικό σωματείο του Μαντουδίου ιδρύθηκε το 1933. Μέσα σε έναν μόλις χρόνο, τον Απρίλη του 1934, κατάφερε να πραγματοποιήσει την πρώτη μεγάλη απεργία και μάλιστα με επιτυχία. Κυρίως οι άθλιες συνθήκες δουλειάς και τα εξευτελιστικά μεροκάματα ήταν η βασική αιτία που ώθησε τους μεταλλωρύχους στην απεργία που ξεκίνησε στις 6 Απρίλη. Απαίτησαν

αύξηση στο μεροκάματα, θεσμοθέτηση του 8ώρου και άμεση καταβολή των δεδουλευμένων γιατί σε πολλές περιπτώσεις οι εταιρείες στην περιοχή του Μαντουδίου καθυστερούσαν πολύ την πληρωμή. Επίσης συχνές ήταν και οι απολύσεις συνδικαλιστών εργατών.

Στον «Ριζοσπάστη» της 7ης Απρίλη πληροφορούμαστε για το ξεκίνημα της απεργίας: «Σύμφωνα με πληροφορίες από το Μαντούδι, κηρύσσεται αύριο (σήμερα) απεργία 300 μεταλλωρύχων, που δουλεύουν εκεί. Με την απεργία τους οι εργάτες θα διεκδικήσουν την πληρωμή όλων των μεροκάματων που τους καθυστερούν μήνες τώρα και τα άλλα τους αιτήματα».

Η απεργία συνεχίστηκε για πολλές μέρες. Μάλιστα μπήκαν στον αγώνα κι άλλοι μεταλλωρύχοι από την ευρύτερη περιοχή στην οποία δραστηριοποιούνταν πολλές εταιρείες, ελληνικές και ξένες. Υπήρξαν προσπάθειες από την εργοδοσία να μπουν απεργοσπάστες, ελάχιστοι όμως τα κατάφεραν. Επίσης έγιναν και συλλήψεις απεργών, αλλά κάτω από τις διαμαρτυρίες των υπολοίπων αφέθηκαν ελεύθεροι. Κάποια μέλη του ΔΣ του σωματείου κινήθηκαν υπονομευτικά και οι απεργοί έπρεπε να αντιμετωπίσουν κι αυτούς. Στον «Ριζοσπάστη» της 15ης Απρίλη αναφέρεται χαρακτηριστικά: «Οι μεταλλωρύχοι, αψηφώντας και χτυπώντας κάθε τρομοκρατικό μέτρο, πρέπει να συνεχίσουν τον αγώνα τους μέχρι τη νίκη και να καθαιρέσουν τον προδότη Τριανταφύλλου που στέκεται εμπόδιο στον αγώνα τους». Ο Τριανταφύλλου ήταν εκλεγμένος στο ΔΣ του σωματείου και δρούσε υπόγεια εναντίον της απεργίας.

Δημιουργήθηκε απεργιακό ταμείο και πραγματοποιήθηκε έρανος για την οικονομική στήριξη των απεργών αλλά και συγκέντρωση τροφίμων από τους κατοίκους της περιοχής. Στις 20 Απρίλη οι απεργοί κατάφεραν να αποτρέψουν τη φόρτωση καραβιού με μέταλλευμα.

Τελικά, ύστερα από 18 μέρες απεργίας, οι εργοδότες αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν και να ικανοποιήσουν πολλά από τα αιτήματα των απεργών Ο «Ριζοσπάστης» στις 3/5 δημοσιεύει άρθρο για τη νίκη των απεργών: «ΛΑΜΠΡΗ ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΡΥΧΩΝ ΜΑΝΤΟΥΔΙΟΥ. Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΑΡΑΔΕΧΤΗΚΕ ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΩΝ. [...] έληξε με πλήρη νίκη η απεργία των μεταλλωρύχων Μαντουδίου ύστερα από την καλή και αδιάκοπη καθοδήγηση της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας [...] Μπροστά στην αποφασιστικότητα των απεργών η εταιρεία δέχτηκε τα αιτήματά τους. Την πληρωμή όλων των καθυστερούμενων μεροκάματων. Την πληρωμή

των ημερών της απεργίας. Την επαναπρόσληψη όλων των απεργών και το διώξιμο των 10 απεργοσπαστών που δούλεψαν στους φούρνους. Την αύξηση του μεροκάματου 20%».

1976

Μετά την αλλαγή στο ιδιοκτησιακό καθεστώς το 1947, οι επιχειρήσεις Σκαλιστήρη έγιναν «κράτος». Ολόκληρη σχεδόν η περιοχή γύρω από το Μαντούδι εξαρτιόνταν από τις επιχειρήσεις αυτές. Ειδικά μέσα στην περίοδο της Χούντας, που η κερδοφορία της εταιρείας εκτοξεύτηκε, ο συνδικαλισμός θεωρούνταν ανεπίτρεπτος και απολύθηκαν πολλοί μεταλλωρύχοι. Οι χαφιέδες του Σκαλιστήρη ήταν πανταχού παρόντες. Τα στελέχη του ήταν πρώην αστυνομικοί και στρατιωτικοί και ήλεγχαν όχι μόνο τη ζωή στα εργοστάσια αλλά και στα χωριά. Οι εργαζόμενοι ήταν όλοι φακελωμένοι. Ο Σκαλιστήρης είχε δημιουργήσει και σώμα ιδιωτικών ένοπλων μπράβων για να αστυνομεύουν τους εργάτες.

Το σωματείο είχε καταντήσει ξεκάθαρα εργοδοτικό. Τα μεροκάματα ήταν μικρά και οι συνθήκες εργασίας άθλιες. Η εντατικοποίηση στη δουλειά ήταν πρωτοφανής, τα μέσα προστασίας σχεδόν ανύπαρκτα και τα ατυχήματα συχνά. Μόνο μέσα στο 1974 σημειώθηκαν 3 θανατηφόρα. Οι μεταλλωρύχοι δούλευαν εκατοντάδες μέτρα κάτω από τη γη με ελλιπή εξοπλισμό. Οι θάνατοι από καρκίνο και άλλες αρρώστιες ήταν πολύ συνηθισμένο φαινόμενο ακόμα και στις μέσες ηλικίες. Αντίθετα οι ιδιοκτήτες των μεταλλείων είχαν τεράστια κέρδη. Οι κρατικές επιδοτήσεις ήταν παχυλές, χωρίς όμως αυτό να αντιστοιχεί σε εκσυγχρονισμό της παραγωγής και των μέσων προστασίας για τους εργαζομένους. Ταυτόχρονα η εξόρυξη γινόταν κυρίως επιφανειακά, αποσκοπώντας στο άμεσο κέρδος, με όλες τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις που είχε αυτό.

Μετά την πτώση της Χούντας δημιουργήθηκε καινούριο σωματείο. Ήταν γενικότερο το αγωνιστικό κλίμα της εποχής και σε μια σειρά από εργοστάσια συγκροτήθηκαν σωματεία με ριζοσπαστικά αιτήματα και ξεκίνησαν μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις.

Η απεργία του 1976 στο Μαντούδι ξεκίνησε στις 30 Μάρτη με βασικά αιτήματα των μεταλλωρύχων την υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας, τη βελτίωση των συνθηκών δουλειάς και την αύξηση στο μεροκάματο. Από τις πρώτες κιόλας μέρες φάνηκε ξεκάθαρα η στάση της κυβέρνησης ενάντια στην απεργία. Στην ευρύτερη περιοχή επιβλήθηκε στρατιωτικός νόμος και απαγορεύτηκαν όλες οι συγκεντρώσεις στα χωριά και σε

όλες τις επιχειρήσεις του Σκαλιστήρη. Μεγάλη αστυνομική δύναμη έφτασε στο Μαντούδι και σημειώθηκαν άγριες συγκρούσεις, με συλλήψεις δεκάδων απεργών και πολλούς τραυματίες. Οι δρόμοι μεταξύ των χωριών της περιοχής ήταν γεμάτοι κλούβες της αστυνομίας και αύρες. Αστυνομικοί περιπολούσαν μέσα στα χωριά με προτεταμένα όπλα, τρομοκρατώντας τους κατοίκους. Οι κάτοικοι όμως συμπαραστάθηκαν ενεργά στους απεργούς και σε πολλές περιπτώσεις συγκρούστηκαν κι αυτοί με τους ροπαλοφόρους της αστυνομίας, στήνοντας οδοφράγματα.

Η εφημερίδα «Μακεδονία» της 3ης Απρίλη περιγράφει χαρακτηριστικά το κλίμα τρομοκρατίας: «Αρκετά άτομα ετραυματίστηκαν στο Μαντούδι της Ευβοίας, όταν ισχυρές δυνάμεις χωροφυλακής κύκλωσαν το χωριό και επιτέθηκαν με κλομπς εναντίον των απεργών και των κατοίκων. Μέσα σε λίγα λεπτά ρίχθηκαν δεκάδες δακρυγόνων. Οι περισσότεροι δρόμοι του Μαντουδίου έχουν αποκλεισθεί από 42 αύρες».

Η εταιρεία, βλέποντας ότι η απεργία δεν σταματά, επιστράτευσε απεργοσπάστες και προσπάθησε να τους βάλει με λεωφορείο μέσα στο εργοστάσιο. Οι απεργοί όμως έβαλαν τα ίδια τους τα κορμιά μπροστά στο λεωφορείο και απέτρεψαν την απεργοσπασία. Αργότερα αποδείχθηκε ότι οι απεργοσπάστες ήταν αστυνομικοί με πολιτικά. Μέχρι και ελικόπτερο επιστρατεύτηκε από το οποίο έπεφταν προκηρύξεις του Σκαλιστήρη στα χωριά, καλώντας τους κατοίκους να σπάσουν την απεργία.

Παρά την τρομοκρατία, η απεργία συνεχίστηκε μέχρι τις 7 Απρίλη και έληξε χωρίς να ικανοποιηθούν τα αιτήματα των απεργών. Νέες συγκρούσεις ξέσπασαν και μετά τη λήξη της, με συλλήψεις εργατών και κατοίκων αλλά και με καταδίκες των συλληφθέντων.

Οι κινητοποιήσεις όμως των μεταλλωρύχων και των κατοίκων συνεχίστηκαν και τα επόμενα χρόνια ενάντια στη λειτουργία του εργοστασίου ηλεκτροπαραγωγής με λιθάνθρακα που σχεδιάζονταν να δημιουργηθεί στο παλιό εργοστάσιο του Σκαλιστήρη. Ήταν φανερό ότι ένα τέτοιο εργοστάσιο θα κατέστρεφε ολόκληρη την περιοχή, η οποία είχε αρχίσει να έχει και σημαντική τουριστική ανάπτυξη.

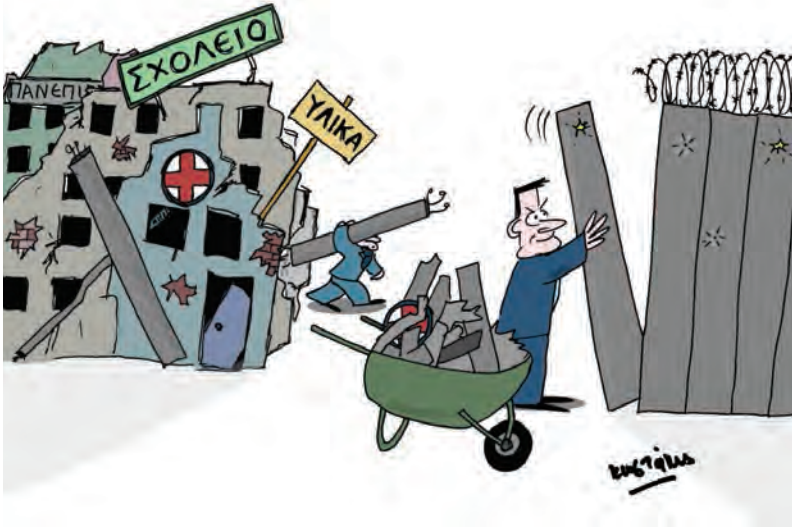
Οι δύο απεργίες στο Μαντούδι, αν και είχαν διαφορετική κατάληξη, σημάδεψαν την ιστορία της περιοχής και έμειναν στις συνειδήσεις των εργατών και των κατοίκων ως δύο ηρωικές προσπάθειες της εργατικής τάξης και του λαού να αλλάξουν τη «μοίρα» τους. Κανένας αγώνας δεν πάει χαμένος. Ακόμα και στη δεύτερη απεργία, που δεν κατέληξε σε νίκη, οι απεργοί, με ξεκάθαρο ταξικό προσανατολισμό, οργανώθηκαν και συγκροτήθηκαν με εργοδοσία και κράτος. Κατάφεραν να αποδομήσουν το αφήγημα της εργοδοσίας ότι η ανάπτυξη της επιχείρησης θα φέρει και την ευημερία στην περιοχή, όπως κατάφεραν να ξεμπροσιτιάσουν και το ίδιο το κράτος για τον υποτιθέμενο ουδέτερο ρόλο του. Κατάφεραν να αναδείξουν τη μεγάλη αξία της οργανωμένης πάλης και τη μεγάλη αλήθεια ότι στον καπιταλισμό όλα κερδίζονται μόνο με τον αγώνα.

Πηγές:

- «Ριζοσπάστης» 1934
- Κείμενα και εργασίες στο διαδίκτυο
- Εφημερίδες 1976

σχολία

Απεργία

Ο διαχειριστής των γερμανικών σιδηροδρομικών συγκοινωνιών, η Deutsche Bahn, καταδίκασε τις απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζομένων, καθώς είναι «τελείως υπερβολική, αβάσιμη και αχρείαστη» και κάλεσε το συνδικάτο να επιστρέψει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Κηρύσσεται αχρείαστη και υπερβολική.

Βήματα I

Η Βρετανίδα αναπληρώτρια υπουργός Άμυνας, Άναμπελ Γκόλντι, δήλωσε ότι μαζί με τα άρματα μάχης Challenger 2, το Λονδίνο θα δώσει στο Κίεβο και πυρομαχικά, συμπεριλαμβανομένων διατρητικών βλημάτων με απεμπλουτισμένο ουράνιο. Ουρανία.

Βήματα II

Νέες ευκαιρίες για την ασφάλειά της έδωσε στη Μόσχα η αναστολή συμμετοχής στη συνθήκη New START για τον έλεγχο των πυρηνικών εξοπλισμών με τις ΗΠΑ, σύμφωνα με τον Ρώσο αναπληρωτή υπουργό Εξωτερικών, Σεργκέι Ριαμπκόφ. Εμπλουτισμένο ουράνιο.

Φράκτες I

Η κυβέρνηση της Μεγάλης Βρετανίας θα στεγάσει μετανάστες που διασχίζουν τη Μάγνη σε στρατιωτικές βάσεις, ενώ εξετάζει το ενδεχόμενο να τους μεταφέρει ακόμη και σε πλοία, δήλωσε ο υπουργός Μετανάστευσης Ρόμπερτ Τζένρικ, σύμφωνα με δημοσίευμα του πρακτορείου Reuters. Ανθρωπιστικός απεμπλουτισμός.

Πωλήσεις

Τη διαβεβαίωση ότι η επένδυση στο Ελληνικό πάει πάρα πολύ καλά παρείχε στη Βουλή ο Άδωνις Γεωργιάδης. «Στο Ελληνικό δεν υπάρχει απούλητο ούτε τετραγωνικό, νομίζω μόνον το ρετιρέ του πύργου», συμπλήρωσε. Από εκεί μπορείς να βλέπεις και το νερό.

Φράκτες II

«Με ή χωρίς ευρωπαϊκά λεφτά ο φράκτης στον Έβρο θα τελειώσει», ανέφερε ο πρωθυπουργός, Κυριάκος Μητσοτάκης. Εθνική Ανεξαρτησία!

Υπεραξία

Σύμφωνα με τον Τάκη Θεοδωρικάκο, «Η αστυνομία έχει καθοριστική συμβολή στην οικονομική ανάπτυξη της χώρας, γιατί εγγυάται ότι η πατρίδα μας είναι ένας από τους πιο ασφαλείς προορισμούς στην Ευρώπη. Ενισχύουμε με 1.200 αστυνομικούς όλα τα αεροδρόμια της χώρας». Το εγκώμιο της καταστολής.

Οροφή

Σε αστικό λεωφορείο που εκτελούσε το δρομολόγιο Αθήνα-αεροδρόμιο, ένα κομμάτι της οροφής έπεσε πάνω σε δύο επιβάτιδες στο ύψος της Αγίας Παρασκευής. Συντηρήθηκαν τηλεδιοικητικά.

Λάθος

«Ποτέ δεν μπορείς να αποκλείσεις το ανθρώπινο λάθος και το δυστύχημα. Είναι σύμφυτο της ανθρώπινης ζωής», δήλωσε υπουργός Ανάπτυξης, Άδωνις Γεωργιάδης. Το καλάθι των λαθών.

Χρήμα

Το υπουργείο Άμυνας των ΗΠΑ ανακοίνωσε νέο πακέτο στρατιωτικής βοήθειας στην Ουκρανία, εκτιμώμενης αξίας 2,6 δισεκατομμυρίων δολαρίων, το οποίο μεταξύ άλλων περιλαμβάνει πυραύλους Patriot και πυρομαχικά πυροβολικού, ανεβάζοντας σε 35,1 δισεκατομμύρια δολάρια την αξία της αμερικανικής στρατιωτικής βοήθειας. Επιτόκια πολέμου.

Το κυνήγι του «τρισκατάρατου» συνδικαλισμού

Ένα φάντασμα πλανάται πάνω από την Ευρώπη, το φάντασμα του συνδικαλισμού. Κι αφού «μένουμε Ευρώπη», πλανάται και πάνω από την Ελλάδα. Όλες οι δυνάμεις της γερασμένης Ευρώπης (προφανώς και της υπέργερης Ελλάδας) ενώθηκαν σε μια ιερή λυκοσυμμαχία για να κυνηγήσουν αυτό το φάντασμα: ο Βοναπάρτης Μακρόν, ο Χερ καγκελάριος Σολτς, η τοπική διοίκηση Μητσοτάκη, οι τεταρτοεξουσιαστές της εξαπάτησης, οι πεμπτοφαλαγγίτες της «αντιπολίτευσης», οι εισαγγελείς του Αρείου... Γύψου, οι Γερμανοί, Γάλλοι και Έλληνες αστυνομικοί και ειδικοί φρουροί.

Σύμφωνα με όλους αυτούς, το φάντασμα του συνδικαλισμού εκτροχιάζει τρένα ή τα βάζει σε πορεία σύγκρουσης, ανατινάξει ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά ταμεία, αυξάνει την ανεργία και ρίχνει τους μισθούς, εμποδίζει τους ανθρώπους να εργαστούν, τον κόσμο να πάει στις δουλειές του και τη χώρα να παράγει, οδηγώντας την στην οικονομική καταστροφή και ρίχνοντάς την στα μνημόνια. Το φάντασμα του συνδικαλισμού λυμαίνεται το χώρο της παιδείας, της υγείας και όλων των δημόσιων υπηρεσιών, ώστε να μη κινείται τίποτα. Επηρεάζει, υποκινεί και παρασέρνει «ανυποψίαστους» στην παρανομία και τη βία για να πετύχει τους στόχους του. Αντιμάχεται, όχι κυβερνητικές πολιτικές, αλλά ολόκληρη την κοινωνία, την οποία εκθρεύεται ως συντεχνία βολεμένων.

Η μάχη κατά του συνδικαλισμού αναγορεύεται σε μάχη της δημοκρατίας ενάντια στον λαϊκισμό, κι ας είναι γνώρισμα των πιο αντιδραστικών, των πιο σκοτεινών, των πιο φασιστικών επιδιώξεων. Και μόνο στην Ελλάδα, λένε, έχουμε έναν συνδικαλισμό που απεργεί για «ψύλλου πήδημα» και παραλύει κράτος και κοινωνία. Ενώ στον υπόλοιπο κόσμο ο «καλός συνδικαλισμός» δεν φτάνει στην απεργία, λύνει τα προβλήματα με διαπραγματεύσεις μεταξύ... λύκων και προβάτων. Ας ξεμπερδέψουμε με τον «κακό» συνδικαλισμό, κραυγάζουν.

Τώρα, βέβαια, που στην Γαλλία εκατοντά-

δες χιλιάδες... συνδικαλιστές παραλούν τη Γαλλία, το τροπάριο αλλάζει. Οι μαζικότερες λαϊκές κινητοποιήσεις και απεργίες στη Γαλλία χαρακτηρίζονται ως «προσπάθεια της γαλλικής ακροδεξιάς να τινάξουν τα ασφαλιστικά ταμεία στον αέρα με τη βοήθεια της αριστεράς. Από τη μια ο πρόεδρος Μακρόν. Από την άλλη το «αντίπαλο δέος», η Μαρί Λεπέν(!), σε πεισματική άρνηση κάθε αναγκαιότητας και αναπόφευκτης μεταβολής». Μόνο στην Ελλάδα... δεν συμβαίνουν αυτά!

Η απόλυτη δαιμονοποίηση του συνδικαλισμού και των συνδικαλιστών ως όργανα αφανισμού της επί γης (και ουρανού) ειρήνης της κοινωνίας των καπιταλιστών. Γιατί, προφανώς, για αυτήν την «μια και αγία» κοινωνία των καπιταλιστών γίνεται λόγος. Αντίθετα, η Ένωση Ελλήνων Εφοπλιστών, ο Σύνδεσμος Επιχειρήσεων και Βιομηχανιών δεν είναι συντεχνίες, αλλά μη κερδοσκοπικές ενώσεις που εκπροσωπούν και προστατεύουν το ελληνικό εμπόριο και την ελληνική οικονομία προς όφελος του εμπορίου και της οικονομίας γενικώς. Και τι θα κάναμε χωρίς εμπόριο και οικονομία; Για αυτό εκπροσωπούνται σε διοικητικά συμβούλια διάφορων δημοσίων οργανισμών, όπου συναποφασίζουν για τα πάντα. Λυμαίνονται, δηλαδή, το χώρο της παιδείας, της υγείας και όλων των δημόσιων υπηρεσιών, ώστε να μη κινείται τίποτα που θα εμπόδιζε την επίτευξη των στόχων τους. Έχουν, δηλαδή, όλα τα χαρακτηριστικά που αποδίδονται στον «καλό συνδικαλισμό» που «διαπραγματεύεται και βρίσκει λύσεις» παρά με τον «συλλογικό καπιταλιστή», δηλαδή, το κράτος.

Τι ακριβώς, όμως, ζητάνε οι σταυροφόροι κατά του συνδικαλισμού και οι κυνηγοί κεφαλιών συνδικαλιστών; Την απαγόρευση του συνδικαλισμού; Την δίωξη των συνδικαλιστών; Την επιστροφή σε μια προσυνδικαλιστική οργάνωση της εργασίας, όπου η ζωή των εργαζομένων λογίζονταν και κοστολογούνταν σε σύγκριση με αυτήν των ζώων εργασίας; Αυτό θα ήταν το ιδανικό. Ξέρουν, όμως, ότι αυτό δεν

μπορεί να γίνει για προφανείς λόγους. Προτιμούν τη διατήρηση ενός εργοδοτικού, κρατικού, υποταγμένου και ακίνδυνου συνδικαλισμού ως λουρί συγκράτησης της εργατικής τάξης και των εργαζομένων. Το ότι τα σκάγια των αντισυνδικαλιστικών πυρών βρίσκουν και την «εξέδρα την επισήμων», τον «καλό συνδικαλισμό», που μένει στο απυρόβλητο όσο «κάθεται στα αυγά του», είναι πολλαπλά χρήσιμο. Άλλωστε, οι ξωφαλτσες βολές κατά του απαξιωμένου στα μάτια των πολλών «καλού συνδικαλισμού» βολεύει, ώστε να αποκτήσει «λαϊκό έρεισμα» η αντισυνδικαλιστική σταυροφορία.

Συνδικαλισμός είναι η συλλογική σκέψη και δράση των εργαζομένων με στόχο την προάσπιση και διεκδίκηση των κοινών ταξικών συμφερόντων. Αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του εργατικού και λαϊκού κινήματος και της επαναστατικής διαδικασίας για μια καλύτερη ζωή και έναν καλύτερο κόσμο. Συνεπώς, αφορά όλους τους εργαζόμενους που δεν αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους ως υποζύγια. Αυτός ο συνδικαλισμός είναι που διώκεται και λοιδορείται. Ο συνδικαλισμός που έχει ως πρόταγμα τη συλλογικότητα και την αλληλεγγύη των εργαζομένων, τον αγώνα για ανατροπή και κοινωνική αλλαγή.

Υπάρχει, βέβαια, η ρεφορμιστική-αστική συνδικαλιστική γραμμή της ταξικής συνεργασίας, που «ενδιαφέρεται» αποκλειστικά για την θεσμική και οικονομική (απο)κατάσταση των εργαζομένων, χωρίς να αμφισβητούνται στο ελάχιστο ή επί της ουσίας οι ταξικές (καπιταλιστικές) συνθήκες που καθορίζουν αυτήν την θεσμική και οικονομική κατάσταση. Κι αυτή η γραμμή επιβάλλει την «συνδιοίκηση», που φτάνει έως και σε υπουργικούς θώκους.

Ωστόσο, ο συνδικαλισμός, είτε «καλός», είτε «κακός», δεν μπορεί να καταργηθεί. Η κοινωνικοποίηση της εργασίας και η ιδιοποίηση της από το κεφάλαιο αποτελούν πεδίο πάλης, καθώς δημιουργούν αναπόφευκτα τόσο τον συνδικαλισμό όσο και την εναντίωση σε αυτόν. Τον πρώτο και τελευταίο λόγο έχει και εδώ η ανυπέβλητη ταξική πάλη.